A iubi și a prețui

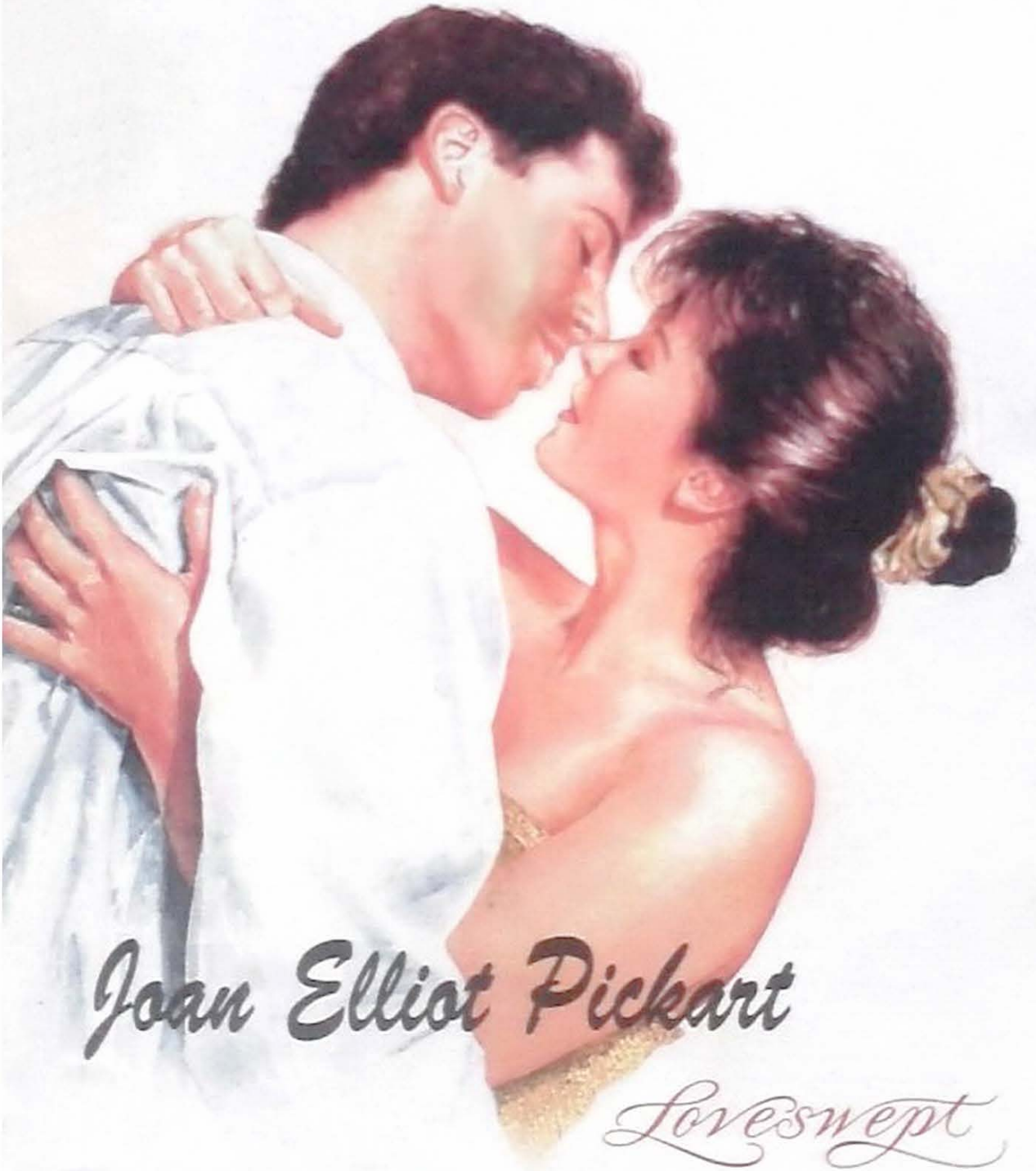

Joan Elliot Pickart

Loveswept

Loveswept

Omul ei din ceață...

În gogoașa de mătase a nopții pătrunse de ceață, Alida Hunter își dezvălui sufletul în prezența unui străin misterios de pe o plajă inundată de umbră și își abandonă trupul și inima, fugind apoi, fără să-i afle măcar numele.

Bărbatul aspru, cu ochii ca cerul de vară a făcut-o din nou să simtă că trăia, după luni de jale pentru dragostea ce-i fusese trădată, dar ea știa că el era doar o fantasmă, un dar vrăjit pe care nu l-ar fi putut păstra niciodată.

Paul-Anthony Payton jurase s-o regăsească, dar nu se așteptase ca, în momentul întîlnirii, ea să nege tot ceea ce-i lega, ascunzîndu-i un adevăr care i-ar fi unit pentru totdeauna.

Alida se simțea fermecată de vraja pasiunii lui Paul-Antony, dar se temea să riște să încerce amărăciunea pe care extazul părea s-o presupună.

Paul-Antony îi împărtășise secretele și îi înțelesese durerea, dar putea oare Alida să scape de fantomele trecutului și să se încreadă în iubire?!

Lei 2157+43TL = 2200

To Love and to Cherish

by Joan Elliott Pickart

© copyright 1994 by
Joan Elliott Pickart

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Joan Elliott Pickart

A iubi și a prețui

Traducere de Diana Perșa

Editura MIRON
București

ISBN 973-95057-3-4

Prolog

Ceaţa se rostogolise dinspre ocean în răbufniri uşoare, învăluind plaja, deja călduţă, într-o cuvertură reconfortantă, care voala sunetul valurilor ce clipoceau pe ţărm şi înăbuşea zgomotele nopţii ce se auzeau dinspre drumul din apropiere.

Plaja izolată, învăluită în ceaţă ca într-o gogoaşă de mătase, îi conferea atîta intimitate, încît restul lumii parcă nici n-ar fi existat. Singură ceaţa, ca norii prăvăliţi în rai, era pretutindeni prezentă.

Femeia se plimba încet de-a lungul plajei umede, învăluită în ceaţă şi în propriile-i gînduri

întunecate. Îi părea că noaptea are o aură stranie, ca de pe altă lume. Se ascundea în ceaţă, ca un copil care-şi pune pătura pe cap pentru a ţine stafiile la distanţă.

Oprindu-se brusc, se întoarse pentru a înfrunta marea, pe care n-o putea vedea. Îşi ţinea braţele strîns cuprinse în jurul trupului, ca pentru a-l împiedica să se sfărîme într-un milion de cioburi.

Cu respiraţia întretăiată, îşi strînse buzele pentru a stăvili şuvoiul ameninţător de lacrimi.

În următorul moment lăsă braţele să-i cadă de-a lungul corpului şi, încleştîndu-şi pumnii, lovi nisipul cu piciorul apărat de pantoful de tenis.

Merse cîţiva paşi, imprimîndu-şi tălpile pe nisip, apoi se întoarse refăcîndu-şi urmele estompate de valuri.

Înainte şi-napoi. Înainte şi-napoi. Păşind întruna. Sentimente de mînie, frustrare faţă de propria-i persoană şi tristeţe, se înfruntau în sufletul ei, fiecare căutînd să cîştige supremaţia. O bîntuiau pe rînd, separîndu-se, amestecîndu-se.

O lacrimă răzleaţă alunecă pe un obraz şi ea o îndepărtă cu o mişcare bruscă. Încă mai măsura plaja cu paşi mărunţi. Tensiunea pe care o degaja părea să străpungă ceaţa groasă precum tăişul

unui cuţit de gresie.

Înainte şi-napoi. Înainte şi-napoi.

– O, Doamne, sînt atît de proastă, spuse ea, fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare, cînd voi fi în stare să învăţ? Cînd? Parc-aş fi blestemată... Nu, fir-ar să fie, sunt de-a dreptul idioată! Astăzi este 1 aprilie.

Vocea îi tremura în timp ce se lupta din nou cu lacrimile.

– Şi sînt cea mai mare proastă din lume.

– Ba nu, se auzi o voce de bărbat, eu sînt cel mai mare prost din lume.

Ea suspină şi se întoarse în direcţia acelei voci profunde. Fu şocată şi o cuprinse teama cînd descoperi că nu mai era singură. Cînd fu conştientă de prezenţa acelui bărbat pe plaja învăluită în ceaţă, inima i se angajă într-o cursă de o dureroasă rapiditate.

Un bărbat înalt, cu umeri largi şi picioare lungi, se îndreptă spre ea, oprindu-se la o mică distanţă. Ceaţa încolăcindu-se între ei îi ascundea trăsăturile feţei. Dar vocea îi răsuna limpede, plină de sinceritate.

– Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el. Nu mă aşteptam să mai fie cineva pe aici, într-o noapte ca asta. El rîse, un rîs strident, lipsit de

veselie. Apoi continuă:

– Nu numai că eşti aici, dar tocmai ai vrut să-mi răpeşti titlul de cel mai mare prost.

– Presupun că e loc destul, făcu ea o încercare, pentru doi proşti.

– Presupun. El se mai apropie cu un pas.

– Nu, spuse ea repede, stai acolo, te rog. Ar trebui să plec, pentru că... Dar dacă nu vii mai aproape nu voi putea vedea. Oh, mă port prosteşte. Chiar trebuie să plec.

– Nu, nu pleca. El ridică o mînă ca pentru a o opri. N-o să mă mişc deloc, îţi jur. Te rog, nu pleca. Tăcu o vreme. Cum te cheamă?

– Sînt. Nu. Fără nume, bine? Sîntem doar doi oameni în ceaţă. Doi oameni care au convieţuit, ca să împartă titlul de a fi cel mai mare prost.

– Nu pari a fi o proastă.

Ea oftă, avînd un aer obosit.

– Da, dar sînt.

– Am auzit ce spuneai. N-am vrut să trag cu urechea, dar... Păreai tare supărată pe tine însăţi, dar în acelaşi timp şi nespus de tristă. Şi eu mă simt la fel. Furios, frustrat şi deprimat, ce dracu'? Se întoarse cu faţa spre oceanul zbuciumat. Este cea de-a patruzecea mea aniversare. Cred că titlul de cel mai mare prost mi se cuvine de drept,

deoarece m-am născut chiar pe 1 aprilie. Îmi voi împărţi titlul cu tine, dar am serioase dubii că-l meriţi.

– O, îl merit cu prisosinţă. Trase adînc în piept aerul umed, sărat, sperînd că o va ajuta să-şi limpezească gîndurile. Am atîtea sentimente care mă rănesc. Nu ştiu cum să le stăpînesc. Aş vrea să ţip din străfundul rărunchilor, sau să mă las pradă furiei, sau să plîng pînă voi rămîne fără lacrimi. Nu, fără lacrimi! Nu voi plînge. Refuz să mă dizolv într-o baltă de lacrimi. Dădu din cap. Apoi, după o pauză, spuse:

– Nu mă lua în seamă. Fac haz de necaz. Şi, evident că ai şi tu probleme cărora trebuie să le faci faţă. Îţi las ţie toată plaja. Poate ceaţa te va consola. Tăcu. E o noapte stranie, adăugă gînditoare, e ca şi cum ceaţa ar fi transpus acest loc dincolo de realitate.

– Dar realitatea a revenit adusă de noi.

– Da, e adevărat. Trebuie să plec. Se întoarse, dar vocea lui o opri din nou.

– Ascultă, lasă-mă să te conduc pînă la maşină. N-ar fi trebuit să vii pe aici de una singură.

– Nu m-am gîndit la vreun pericol, spuse ea. Pur şi simplu aici m-am oprit. La început, ceaţa mă învăluia atît de paşnic, dar mai apoi amintirile

au dat buzna. N-ai unde să te ascunzi, nu-i aşa?

Nu. Vino. Vreau să te ştiu în siguranţă la maşină.

Se apropie, oprindu-se direct în faţa ei. Ceaţa continua să danseze între ei şi, deşi se priviră unul pe altul un moment nesfîrşit, fiecare a putut să distingă doar unele părţi din faţa celuilalt. Falca lui puternică sau curbura dulce a obrazului ei. Genele lui întunecate, buzele ei întredeschise. Într-un singur gînd se întoarseră şi porniră încet în josul plajei.

– Dacă vrei să vorbeşti despre necazurile tale, sînt gata să te-ascult, spuse bărbatul într-un tîrziu.

– Nu, îţi mulţumesc, dar nu. Ţie ţi-ar plăcea să discutăm despre problemele tale?

– Nu, nu prea. Chiar dacă aş vorbi despre ele, asta n-ar schimba absolut nimic. Totuşi, aş dori să te ajut. Pari atît de tristă şi plină de furie. Nu ştiu. Pur şi simplu detest ideea că ai putea pleca şi reîncepe să plîngi din nou în singurătate. De ce nu vrei să-mi vorbeşti?

Ea dădu din cap.

– Nu. Nu fi atît de drăguţ cu mine. Este vorba de o încurcătură sentimentală. Un eşec total. Dar dacă-mi dai pace, mînia mă va scoate la liman. Vocea îi tremura. Dar dacă tu eşti atît de bun şi

tandru... Te rog, nu mai spune nimic.

– Hei! Îşi puse un braţ în jurul umerilor ei. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te întristez şi mai tare. Se opri şi plin de naturaleţe o trase spre el. Tot ce vreau să ştii este că sînt aici pentru tine. Nu eşti singură.

Ea lăsă să-i scape un lung oftat, străduindu-se să-şi vină în fire, apoi, izbucnind în lacrimi. Acoperindu-şi faţa cu mîinile, lăsă cale liberă suspinelor, care o înfiorau.

– O, Doamne, murmură el, luînd-o pe femeie în braţe şi adăpostind-o la pieptul său. Acum chiar că am făcut-o!

Nedîndu-şi seama măcar de ciudăţenia faptului că accepta consolarea oferită de cineva cu desăvîrşire necunoscut, se odihnea în braţele acestuia, dînd frîu liber tristeţii şi durerii să se reverse. Într-un colţ obscur al minţii, ea îşi dădea seama că această abandonare de sine în prezenţa unui necunoscut era complet nepotrivită cu firea ei, dar în acel moment nu-i mai păsa. Pur şi simplu plîngea. Plînse pînă osteni, pînă cînd lacrimile ca o ploaie purificatoare, duseră cu ele – cel puţin temporar – furia sentimentelor pe care le încercase.

În timp ce suspinele se potoleau, bărbatul

continua s-o îmbrăţişeze, încercînd să-i dăruiască pe cît posibil, căldură şi înţelegere. Propriile-i probleme fuseseră uitate, în centrul preocupărilor sale, aflîndu-se femeia pe care o îmbrăţişa.

Cu un ultim suspin ea încetă să mai plîngă şi îşi şterse cu stîngăcie lacrimile de pe faţă. Pentru a se calma, respiră o dată profund, dar îi veni în nări nu mirosul sărat al oceanului, ci acela amăgitor de colonie bărbătească. Îşi luă mîinile de pe faţă şi, cu bună ştiinţă, se cuibări la pieptul lui. Acum, îi putea simţi inima bătînd, puternică, fermă şi parcă din ce în ce mai repede. Fără să-şi dea seama se lipi mai bine, căutîndu-i căldura, un braţ alunecîndu-i în jurul taliei lui. El inspiră precipitat, apoi propriile-i braţe o cuprinseră strîns.

Cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, cu respiraţia tăiată, privi în sus spre el.

El înclină capul şi buzele li se întîlniră.

Dorinţa explodă între ei cu forţa unui obuz şi pasiunea îi devoră pe loc. Cînd limba lui o întîlni pe a ei, palpitînd, duelînd, dansînd, el o prinse în leagănul buzelor sale, strivindu-i în acelaşi timp sînii mici de pieptul său.

Luară foc, arzînd... arzînd... arzînd...

Se lipi de el, cînd picioarele-i tremurînde, ameninţară că vor ceda, iar el, cu muşchii încordaţi o

cuprinse nesăţios. Braţele îi rătăceau pe spate, spre fese, apoi urcau din nou, pentru a se cufunda în şuviţele de mătase ale părului ei. Sorbea din ea ca un om însetat, ca o albină ce a găsit nectarul dulce al unei flori numai de ea ştiută. Fiinţa ei întreagă i se potrivea ca piesa lipsă dintr-un puzzle, ea fiind femeia pe care, fără să ştie, o căutase întotdeauna şi pe care o găsise în sfîrşit.

Niciodată nu mai cunoscuse un sentiment atît de puternic, izvorît dintr-o astfel de pasiune dezlănţuită. Şi îngemănat cu extazul simţurilor era un sentiment de pace, de plenitudine, ca şi cum ar fi revenit acasă după o călătorie prin locuri îndepărtate. Căldura, la fel de mîngîietoare ca soarele de vară după o ploaie rece, reuşi să alunge îngheţul singurătăţii care le întunecase vieţile. Spiritele lor inundate de bucurie se avîntară într-un zbor înălţător.

Doar pentru ei fusese creată acea noapte vrăjită şi acel moment ieşit în afara timpului. Nu mai exista trecut, nici viitor. Nu mai era decît acest „acum".

– Oh, Doamne, spuse bărbatul cu glas răguşit, te vreau. Te vreau al naibii de tare.

– Şi eu te vreau, şopti ea.

– Eşti sigură? Te rog, e foarte important. Tre-

buie să ştiu dacă tu...

– Sst. Aceasta este noaptea noastră. Da, sînt sigură că asta vreau, te vreau pe tine. Dincolo de ceaţă lumea nu mai există. În afară de noi doi, totul a dispărut.

– Nu. El îi cuprinse faţa-n palme, privind lung în ochii ei, intrigat de faptul că noaptea şi ceaţa reuşeau s-o ascundă atît de bine. Ascultă-mă...

– Iubeşte-mă, spuse ea, apăsîndu-şi buzele de ale lui.

Cu un geamăt pasionat o ridică în braţe, purtînd-o spre o piatră uriaşă. Pe măsură ce păşeau, ceaţa se destrăma în calea lor, creînd o alee spre un covor gros de iarbă, din spatele acelei pietre.

El o aşează jos cu blîndeţe şi-n timp ce ceaţa îi învăluia din nou, se-ntinse alături. Gura lui se contopi cu a ei, mîna i se strecură pe sub sweater. Pielea ei era suavă ca şoapta picăturilor de rouă, rostogolindu-se pe pajişte în amurg. Degetele lui, explorînd, cuprinseră un sîn strîns în dantelă fină, iar limba lui, dansînd, îi smulse un geamăt nestăpînit, de plăcere.

Hainele păreau că zboară de la sine de pe trupurile lor cuprinse de febra mîngîierilor şi a sărutărilor pătimaşe. Un sentiment legitim de plenitudine, ce acompania înlănţuirea trupurilor

goale, alunga orice urmă de stinghereală şi orice ezitare. În timp ce el îi săruta sînul, atingîndu-i uşor sfîrcul ce se-ncorda înfiorat, ea se-ntreba, în treacăt, cum de este posibil ca extazul pur să se nască atît de iute, explodînd pe neaşteptate în fiinţa ei. Dar gîndurile i se disipară, cînd el îi captură sînul ce vibra, sugînd, savurînd.

– Oh, şopti ea, gemînd. Oh, da.

El îi acapară şi celălalt sîn, în timp ce mîna îi aluneca în jos pe pîntecul suplu, ca să-i descopere locul umed, dogoritor. Pe măsură ce o tortura cu o dulce lentoare, bărbăţia lui tălăzuia nesăţioasă pe coapsa ei, într-o aşteptare dureroasă, dominată de o dorinţă nestăpînită.

– Te rog, oh, te rog, ţipă ea.

– Da, murmură el.

El o acoperi cu trupul lui, intrînd în ea încet, în timp ce rumoarea din piept i se descătuşa în gemete de plăcere. Ea îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui, chemîndu-l, în timp ce-şi împletea degetele în părul lui aspru.

El pătrunse tot mai adînc în miezul ei incandescent, prinzîndu-i gura într-un sărut arzător, apoi începînd s-o iubească, impunînd un ritm care era şi al ei, antrenînd-o într-un zbucium voluptuos, în care fiecare impuls stîrnea în fiecare

ecouri nebănuite.

Cu mişcări din ce în ce mai îndrăzneţe şi mai viguroase, pe măsură ce o forţă scăpărătoare i se concentra în trup, reuşi s-o atragă după el într-o spirală fierbinte, vibrantă.

Ea îşi ridică şoldurile primindu-l într-o îmbrăţişare totală, fiind răvăşiţi de valuri de tensiune atît de intense, încît deveniră o singură fiinţă, indestructibilă.

Apoi un imbold copleşitor, ca o lovitură de trăsnet, îi aruncă în abis, strîns îmbrăţişaţi, cutremuraţi de aceleaşi senzaţii.

Iar el îşi dădu capul pe spate şi cu un geamăt de satisfacţie pură îşi eliberă, supremă ofrandă, în trupul ei copleşit de arşiţă, forţa vitală. Apoi se lăsă cu toată greutatea pe trupul ei, epuizat, satisfăcut. Cu o ultimă fărîmă de energie se rostogoliră pe spate, aşezînd-o pe ea deasupra. Trupurile lor erau încă unite. Nici unul din ei nu vorbi.

Învăluindu-i, ceaţa le mîngîia cu o căldură reconfortantă trupurile uşor înfrigurate, în timp ce inimile lor băteau mai liniştit.

Suspinînd, ea îşi înfundă faţa în îndoitura gîtului lui. Era copleşită de un sentiment de mulţumire şi plenitudine. Încă nu putea să creadă că

existau şi nopţi magice şi că tocmai ei îi este dat să trăiască o astfel de noapte.

– Oh, Doamne, spuse în sfîrşit.

El rîse uşor, legănîndu-şi trupul sub al ei.

– Sînt prea grea?

– Eşti uşoară ca un fluture. Eşti... eşti un timbru, iar eu un plic.

Ea zîmbi.

– Un timbru şi un plic? Crezi că e o expresie romantică?

– Sigur, dacă aşa decidem noi. Va avea un înţeles romantic secret, doar pentru noi doi. Un timbru şi un plic, asta sîntem.

– Perfect.

Rămaseră tăcuţi cîteva minute, fiecare cufundat în propriile gînduri.

– Te rog, spune-mi de ce ai venit aici în noaptea aceasta, spuse el într-un tîrziu. Ce întîmplare ţi-a provocat atîta durere?

Ea îl strînse în braţe şi mai tare, ca şi cum prezenţa lui îi dădea curajul să vorbească.

– Am lăsat la o parte orice precauţie şi m-am îndrăgostit, spuse liniştită. Dar n-am ales bărbatul potrivit. Lucram la acelaşi hotel, înţelegi, şi a fost trimis în Europa să mai deschidă unul, la cîteva săptămîni după ce ne-am logodit. A fost plecat

şase luni, iar azi s-a întors să-mi spună că s-a îndrăgostit de o femeie pe care a întîlnit-o acolo.

– Atunci e nebun!

– N-ar fi trebuit să-mi permit să mă îndrăgostesc, continuă, ca şi cum el n-ar fi vorbit. Am ştiut tot timpul cît e de periculos să-ţi pese de alţii, să iubeşti. Propriei mele mame nu i-a păsat de mine. Pentru ea n-au contat decît bărbaţii ei, care s-au succedat unul după altul. Dar Carl era bărbatul potrivit pentru mine, eram atît de sigură. Credeam că de această dată... glasul i se frînse.

– L-ai iubit mult? întrebă bărbatul.

– Da, desigur. Ea dădu din cap, mîngîindu-i umărul cu pletele. Nu, aceasta este o noapte a adevărului şi după tot ce s-a-ntîmplat între noi, nu te pot minţi. În cele şase luni, cît a lipsit Carl, am început să uit cum arăta, cum îi sunau vocea, rîsul. Am încercat să păstrez sentimentele pe care i le purtam, dar nu le puteam reţine. Doream să-l iubesc, să fac parte din viaţa lui, să pun capăt anilor de singurătate, dar... oh, Doamne, acum mi-e totul limpede. Mă minţeam singură în privinţa lui Carl. Nu eram capabilă să-l iubesc pe el sau pe altcineva. Acum îmi dau seama...

– Nu, greşeşti, spuse bărbatul, întorcîndu-şi capul ca s-o poată privi. N-ai făcut alegerea

potrivită, asta-i tot. Eu sînt un prost şi mai mare pentru că n-am iubit niciodată. Ani de singurătate? Ştiu totul despre asta. Aceasta e cea de-a patruzecea mea aniversare şi în pofida faptului că sînt bogat, nu am nimic la care să ţin şi pe nimeni cu care să-mi împart viaţa. Vreau să iubesc, aşa cum ar trebui să faci şi tu... Singurătatea este iad. Mi-e cu adevărat frică să nu fie prea tîrziu, să nu fi pierdut şansa de a o găsi pe acea femeie unică.

Ea se ridică uşor privind cu intensitate în ochii lui noptateci.

– Oh, nu, nu trebuie să gîndeşti aşa. Pentru mine e prea tîrziu. Vrei să iubeşti şi inima îţi va da ascultare. Acum ştii că trebuie să nu mai alergi întruna, ci să fii atent la clipa prezentă, astfel încît să nu rişti ca ea să treacă pe lîngă tine neobservată.

Ea îşi coborî privirile.

– Iar eu trebuie să procedez exact invers. Să nu mai risc niciodată să-mi las garda jos. Ce diferiţi sîntem, eu şi cu tine.

– Crezi? spuse el. Amîndoi sîntem nişte oameni foarte singuri.

– Dar eu îmi accept singurătatea, pe cînd tu doreşti să renunţi la ea. Ţi-o doresc din tot sufletul. Sper... nu ştiu sigur c-o vei găsi.

– Crezi în iubire, dar numai cînd e vorba de alţii, nu şi de tine nu-i aşa?

– Da, cam aşa simt. Ea făcu o pauză. Ce noapte stranie. Eu nu mărturisesc nimănui gîndurile mele intime. Nu mă mai recunosc, dar nu-mi pare rău că am făcut dragoste.

El ridică o mînă şi-i atinse obrazul cu degetul mare.

– Este extraordinar de fin, spuse. Gingaş ca petala unei flori. Zîmbi. Voi pocni din degete ca să apară pe loc o sticlă cu şampanie.

– Ca să-ţi sărbătoreşti aniversarea?

– Ca să sărbătoresc întîlnirea noastră, noaptea aceasta, ceea ce s-a petrecut aici sub mantia ocrotitoare a ceţii.

– Chiar eşti un romantic.

– Ei bine, n-a mai remarcat nimeni, niciodată, dar poate că sînt, atunci cînd împrejurările mi-o permit. Şi bineînţeles în compania femeii potrivite.

– Ar fi grozavă o şampanie, dar eu nu pot bea nimic de genul acesta, fără să fiu cuprinsă de o teribilă avalanşă de sughiţuri. De obicei, la petreceri servesc o răcoritoare cu ghimbir, în care pun o cireaşă, astfel încît toată lumea să creadă că beau lichior. E mai uşor decît să stau să explic ce e cu sughiţurile mele copilăreşti. Iată. Acum ştii

cel mai ascuns şi cel mai întunecat secret al meu.

– Da, într-adevăr. Ce-i drept, e drept. Ce secret am eu, ascuns şi întunecat... Ah, iată unul potrivit. Sînt atît de îngrozit cînd trebuie să merg la dentist, încît trebuie să-mi dea gaz ilarian. Iată, m-am confesat. E suficient pentru mărturisirea despre sughiţuri?

Ea rîse molcom, savurînd deliciosul val de mulţumire şi fericire care o străbătea.

– Aş spune că e un schimb cinstit.

Ei continuară să vorbească, cu voce scăzută, comparîndu-şi preferinţele în privinţa filmelor, cărţilor, hobby-urilor. Uitară de toate, dorind să-şi împărtăşească unul altuia cît mai mult din propriile vieţi, pînă cînd brusc se stîrni o boare răcoroasă. Ea se înfioră.

– Hei, ţi-e frig, spuse el.

Înainte ca ea să poată răspunde, el o prinse de talie, o ridică cu blîndeţe de pe el şi o aşează alături, pe iarbă.

– Chiar nu mi-e frig! spuse ea, pe cînd el îi înmîna sweater-ul.

Dar alt fior o trădă.

– Ba îţi este, iar mie mi-e foame.

Începură să se îmbrace.

– Mergem să mîncăm ceva, bine? Vreau să te

văd, să te văd cu adevărat.

Se ridicară în picioare, iar el îşi puse tandru mîinile pe umerii ei.

– Te rog, spune-mi cum te cheamă. Merit cu prisosinţă, nu crezi?

Brusc, ea clipi şi deveni rigidă şi distantă, ca şi cum ar fi ieşit din transă. Se dădu repede înapoi, forţîndu-l să-şi coboare braţele.

– Nu, spuse ea şi vocea-i tremura. Nu, nu-ţi voi spune numele meu şi nu vreau să-l ştiu pe al tău. Nu, te rog nu strica farmecul acestei nopţi magice. A fost unică, minunată şi vreau să mi-o pot aminti exact aşa cum a fost. Tu eşti bărbatul din ceaţă. Eu sînt femeia din ceaţă. Şi nu mai e nimic de adăugat.

– Nu mai e nimic de adăugat? repetă el neîncrezător, încruntîndu-şi sprîncenele. Avem un milion de lucruri să ne spunem unul altuia. La naiba, pentru noi doi e de-abia începutul.

Ea negă din cap cu violenţă.

– Nu, nu.

– Chiar tu ai afirmat că această noapte a fost minunată, spuse cu ton ridicat. Şi acum, ce? Vrei să dispari din viaţa mea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat?

– Da, a fost minunată, dar nu şi reală. Nu-ţi dai

seama? Nu poţi înţelege? Sîntem doi oameni singuri, ce s-au întîlnit în ceaţă şi şi-au împărtăşit ceva incredibil de frumos. Dar acum s-a terminat. Adio! Îşi reprimă un suspin. Aniversare fericită!

Se întoarse şi fugi, dispărînd brusc în ceaţa groasă.

– Nu! ţipă el. Aşteaptă. Te rog!

Porni după ea, apoi se opri. Nu-şi putea da seama în ce direcţie plecase şi era imposibil s-o mai găsească prin ceaţă.

– Te voi găsi, spuse liniştit, privind avid noaptea albă. Jur că te voi găsi.

Capitolul 1

Paul-Anthony stătea la biroul lui uriaş, din lemn de mahon, studiind un dosar. Auzind o uşoară bătaie în uşa deschisă a biroului îşi ridică privirile. Un bărbat înalt, cu umeri largi, stătea sprijinit de tocul uşii. Paul-Anthony ţîşni în picioare.

Chiar şi un străin şi-ar fi dat seama că cei doi bărbaţi sînt rude. Staturile şi feţele lor frumoase erau asemănătoare, iar ochii lor albaştri erau aproape identici. Singura diferenţă evidentă dintre ei consta în culoarea părului aspru; a lui Paul-Anthony era negru cu fire argintii la tîmple, iar al celuilalt bărbat era castaniu cu nuanţe roşcate,

strălucitoare.

– Vorbeşte, John-Trevor, spuse Paul-Anthony aspru şi, la naiba... sper că nu eşti aici ca să-mi raportezi... din nou... că n-ai găsit-o. La naiba omule, au trecut şase săptămîni.

John-Trevor, cu o uşoară grimasă, îşi ridică mîinile într-un gest împăciuitor, în timp ce se îndepărta de uşă. Traversă încăperea şi se instală în unul din scaunele din faţa biroului lui Paul-Anthony.

– Acum eşti prea agitat, spuse John-Trevor, încă zîmbind. Hei, frate al meu mai mare, ai de-a face cu şeful celei mai grozave firme de securitate de pe Coasta de Vest. Compania mea e cea mai competentă în executarea celor mai dificile operaţiuni, de la instalarea alarmelor împotriva spărgătorilor, pînă la furnizarea de bodyguarzi pentru oameni bogaţi şi celebri.

– Pot să fiu scutit de reclama pentru Compania de Securitate Payton, îl întrerupse Paul-Anthony, aşezîndu-se din nou în fotoliu. Închise ochii şi, după ce-şi apăsă un timp rădăcina nasului, îşi privi din nou fratele.

– Hai, dă-i drumul. Pune-mă la curent cu toate firele care nu te-au condus la nici un rezultat, nici de data asta.

N-a fost o treabă uşoară, spuse John-Trevor. Nu mi-ai dat prea multe indicii, ca să pot continua.

– Pe naiba nu ţi-am dat! Cîte lanţuri hoteliere puteau să-şi deschidă o nouă ramură în Europa, în ultimul an?

– Patru. Ţi-am spus asta. Cum sclipitorul nostru frate mai mic, James-Stewart este proprietarul hotelurilor Castle din această ţară, era normal să obţină această informaţie. Tot restul a fost alergătură, muncă de rutină, Paul-Anthony. Tot ce aveam era acea, hm... descriere înceţoşată a ei. Înaltă, zveltă, cu un păr bogat, lung pînă la umeri, deşi nu-i ştii culoarea, la oare se adaugă faptul că lucrează la un hotel, undeva în această ramură. Nu ştiam cît de mult condusese în acea noapte, pînă a ajuns la plajă. Cele patru hoteluri care şi-au deschis cîte o ramură în Europa erau toate situate destul de aproape, astfel încît le-am trecut pe toate pe lista de investigaţii. În plus, noi nu ştiam cu ce se ocupa la hotel.

– Bine, bine, spuse Paul-Anthony, dar cele şase săptămîni? Doamne, John-Trevor, ea trebuie să fie pe aici, pe undeva, prin apropiere!

– Da, spuse, părînd foarte mîndru de sine, şi am găsit-o.

Paul-Anthony era din nou în picioare, strîngînd cu putere marginea biroului, în timp ce se apleca spre John-Trevor.

– Ai găsit-o? Nu-ţi bate joc de mine John-Trevor, că n-am chef de glume.

– Ai fost într-o dispoziţie mizerabilă în aceste şase săptămîni. Îşi scoase din buzunarul cămăşii un carneţel cu însemnări. Stai jos.

Paul-Anthony se aşezã.

– Doamna ta, spuse John-Trevor, dînd carneţelului un bobîrnac, este director, responsabil cu conferinţele şi întrunirile şi reprezintă hotelul *Lebăda* al firmei *Wilshire,* de aici din Los Angeles.

Bătăile inimii lui Paul-Anthony se accelerară.

– Doamne, Dumnezeule, pînă la urmă ai reuşit. Ai găsit-o.

– Bineînţeles. De obicei predau cazurile de persoane dispărute unuia dintre detectivii mei, dar de acest caz care avea nevoie de intuiţia şi de competenţa unui expert, m-am ocupat eu însumi.

– Cum o cheamă?

– Alida Hunter.

– Alida. Ah-lie-da. Paul-Anthony repetă, fără grabă, frumosul nume. Acesta stîrni un ecou nesăbuit în mintea şi-n sufletul lui. Alida! Bineînţeles.

– Are douăzeci şi nouă de ani şi lucrează la *Lebăda* de cinci ani. A fost promovată în funcţia de director acum un an, după ce înainte fusese director, asistent la Departamentul conferinţe şi întîlniri. Locuieşte într-un apartament dintr-un bloc-turn, cu o pisică pe nume Scooter. Şi, John-Trevor zîmbi, este o femeie foarte frumoasă.

– Ştiu, spuse Paul-Anthony foarte liniştit, n-am văzut-o prea bine, dar ştiu. Cunosc povestea. N-a fost niciodată arestată, a primit o amendă pentru depăşirea vitezei, cu trei ani în urmă, iar noaptea trecută i s-a livrat o pizza la domiciliu. Azi-dimineaţă s-a dus la lucru în maşina ei roşie, ultimul model, şi a ajuns în biroul ei la ora opt fix.

Închise carneţelul cu o mică pocnitură.

– Am să-ţi dau adresa ei. Mingea, Paul-Anthony, este acum în terenul tău.

– Mulţumesc, John-Trevor. Îţi sînt cu adevărat recunoscător. În ultimele şase săptămîni parcă-mi ieşisem din minţi, acum... ei, îţi mulţumesc.

John-Trevor se încruntă şi se aplecă înainte sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

– Paul-Anthony, amîndoi am fost foarte bucuroşi că James-Stewart s-a căsătorit cu Maggie. Ştiu să-şi rezolve problemele care se ivesc între ei şi amîndoi formează un cuplu minunat. Totuşi, vă-

zîndu-i, pe James-Stewart şi Maggie, împreună mi-am întărit convingerea că nu sînt şi nici nu voi deveni genul de bărbat aşezat, însurat, angajat într-o legătură pe viaţă.

Paul-Anthony încuviinţă.

– Nu mă surprinde ceea ce aud, dar am impresia că îmi spui toate acestea cu un scop.

– Aşa e. Cred... Poate că tu ai suferit reacţia inversă, cînd James-Stewart şi Maggie s-au căsătorit; cred că tu ai început să-ţi dai seama că doreşti să ai şi tu ce au ei. Apoi, de ziua ta, te-ai apucat să-ţi faci acea introspecţie ce te-a deprimat, aducîndu-te într-o stare de plîns şi iat-o pe ea apărînd din ceaţă, lăsînd impresia că te-a aşteptat.

– Şi?

– Şi mă îngrijorează faptul că ţi-ai pierdut cu totul simţul proporţiilor în ultimele şase săptămîni. Dacă vrei să te-nfurii, Paul-Anthony, n-ai decît, dar trebuie să-ţi spun ce gîndesc.

Paul-Anthony îşi privi multă vreme, gînditor, fratele, înainte de a începe să vorbească:

– Înţeleg ce vrei să spui, şi apreciez faptul că te preocupă ceea ce se-ntîmplă cu mine. Nu e o situaţie, hai să zicem, obişnuită. Dar, John-Trevor, viaţa mea s-a schimbat total pe acea plajă. Cu

toate că e de necrezut, uneori chiar şi pentru mine, în acea noapte m-am îndrăgostit de Alida Hunter. E a mea.

John-Trevor clătină din cap şi se ridică.

– Ei bine, succes. Ţine-mă la curent.

– Fii sigur, şi-ţi mulţumesc încă o dată.

– Sper doar că nu vei ajunge să regreţi că am găsit-o. Din cîte am auzit, cei cu inimile sfărîmate nu prea sînt aşa de uşor de cucerit.

Totul va fi bine, spuse Paul-Anthony, mai vorbim noi.

– Da, bine.

John-Trevor ieşi din birou.

– Totul va fi minunat, repetă Paul-Anthony, în încăperea goală. Alida Hunter este a mea, doamna mea din ceaţă. Pentru totdeauna.

– La revedere, spuse secretara Alidei Hunter, deschizînd uşa biroului.

– La revedere, la revedere, răspunse Alida, zîmbindu-i atrăgătoarei femei cu părul închis la culoare. Seară plăcută, Lisa.

– Intră în atribuţiile mele de bună secretară, să-ţi atrag atenţia că ziua de lucru s-a terminat şi

că e timpul să te duci acasă, spuse Lisa. Asistentul tău, Jerry, tocmai a ieşit din scenă prin stînga, iar eu îi calc pe urme.

Alida rîse.

– Plec şi eu, promit. Mai sînt doar două lucruri pe care vreau să le verific încă o dată, apoi o şterg.

– Ei bine, sper să nu te apuce miezul nopţii.

– Eşti o neobosită cicălitoare, bătrînă Lisa Donovan, chiar dacă ai numai douăzeci şi cinci de ani! Acum hai, fugi. Cu cît renunţi mai curînd să mă baţi la cap, cu atît mai repede plec şi eu.

– Am şi plecat. Las uşa deschisă şi pe cea de la intrare descuiată, ca de obicei.

– Iar eu am să le încui în urma mea, mămico, spuse Alida. Noapte bună.

– Pa, spuse Lisa şi ieşi.

O tăcere grea se instăpîni în birou. Suspinînd, Alida se sprijini de speteaza scaunului. O cuprinse oboseala şi închise ochii.

Se simţea îngrozitor de obosită. Îşi acordă o pauză de cinci minute, sperînd că o să reziste să nu adoarmă. Ar fi atît de simplu să înceapă să rătăcească în ceaţa dulce a uitării şi...

Brusc, Alida făcu ochii mari şi se îndreptă în scaun.

În zadar, se revoltă ea. Ceaţa. Şi bărbatul pe care l-a întîlnit în aburul nopţii. Îi acapară gîndurile încă o dată. Şi-l putea reaminti stînd în faţa ei, o siluetă estompată de ceaţă, îi putea auzi glasul; putea reînvia extazul contopirii cu el, care era mai presus de tot ceea ce cunoscuse ea vreodată.

Imaginea lui o urmărea zi şi noapte, iar la amintirile legate de acea noapte se adăuga faptul că era din ce în ce mai ruşinată de comportarea ei de atunci.

Doamne, se gîndi ea, scuturînd din cap, încă mi se pare de necrezut. Domnişoara cea *decentă* şi *sclivisită*, Alida Hunter, a făcut dragoste cu un bărbat necunoscut. În plus, i-a mărturisit cele mai ascunse sentimente, i-a vorbit despre durerea ei profundă, apoi...

Oare peste cît timp, se-ntrebă ea, amintirile vor începe să pălească şi apoi să dispară? Oare cît timp va mai trebui să treacă, pînă cînd puterea pe care acest străin o are asupra ei, va slăbi şi va dispărea. Au trecut şase săptămîni, dar puteau foarte bine să fi trecut numai şase ore, că tot atît de vii îi apăreau toate în minte. Oare cînd va reuşi să se elibereze de el şi de amintiri?

Alida oftă din nou, apoi îşi impuse să se concentreze asupra documentelor de pe birou.

Curînd era cufundată în confruntarea şi verificarea listelor, asigurîndu-se că pregătirile pentru seminarul de o zi, al profesorilor de liceu, ce urma să aibă loc peste o săptămînă, sînt cele optime.

Dintr-o dată, venind de nicăieri, un plic ce era complet alb, apăru deasupra hîrtiilor. O clipă mai tîrziu, un timbru, ca un fluture, plutea lin pînă căzu şi el pe birou.

– Bună, Alida.

Cu răsuflarea tăiată, ea îşi ridică brusc privirile din hîrtii. Inima-i porni într-o cursă nebunească şi simţi cum îi piere culoarea din obraji.

Doamne, Dumnezeule, nul se gîndi, cuprinsă de oroare. El era acolo, stînd în faţa biroului ei: bărbatul din ceaţă. Bărbatul a cărei voce răsunase în ecouri nesfîrşite în mintea ei, în ultimele săptămîni.

– Nu, şopti ea privindu-l fix cu ochii larg deschişi.

– Ba da. N-a fost uşor să te găsesc, dar pînă la urmă am reuşit.

– De ce? întrebă ea. Ce vrei de la mine?

– Nu ştii?

– Nu. Ceea ce s-a întîmplat a fost, a fost o greşeală. Sînt îngrozitor de ruşinată de propria-mi comportare.

Doamne sfinte, se gîndi ea, era un bărbat splendid, mult mai interesant decît îşi imaginase. Părul lui aspru era negru ca pana corbului, cu fire argintii, care sclipeau la tîmple. Avea trăsături aspre ce trădau forţă şi oarecare duritate. Era bronzat; nu era deloc genul de bărbat frumos cu trăsături perfecte, dar era teribil de atrăgător, fapt ce o intriga pe Alida.

Ochii lui albaştri ca cerul de vară erau adumbriţi de gene lungi şi negre. Iar gura lui... Fu cuprinsă de un tremur nestăpînit cînd îşi aminti fiorii pe care îi stîrnise prezenţa gurii lui pe a ei.

Era atît de chipeş şi de distins în costumul lui gri cu reflexe metalice, ajustat pe talie! Cu toate că degaja forţă şi tărie de caracter, ştia ce delicat poate fi.

– Noaptea aceea n-a fost reală, spuse ea. A fost o noapte stranie, ca de pe altă lume. Pleacă. Lasă-mă în pace.

– Nu, spuse el.

– Ba da. Întinse o mînă spre plic şi spre timbrul de lîngă el. Şi ia şi astea cu tine. Nu vreau nimic din ceea ce mi-ar putea aminti ce-am făcut.

Blond-roşcat, se gîndi Paul-Anthony. Părul mătăsos, în care îşi împletise degetele odată, era blond-roşcat. Şi avea cei mai mari ochi căprui pe

care-i văzuse vreodată; cît despre buze erau perfecte. Făcute să fie sărutate, destinate să răspundă la sărutările lui. Abia acum putea să-şi dea seama, cu adevărat, cît de plină de farmec putea fi combinaţia piersicii cu frişca. Era o femeie atît de frumoasă! Şi era a lui.

Se sprijini cu palmele pe birou şi se aplecă spre ea. În pofida voinţei ei, Alida făcu un pas înapoi, simţindu-se dominată de masivitatea staturii lui, de prezenţa lui prea aproape.

– Alida, spuse el cu voce joasă. Nu am deloc intenţia de a pleca de aici şi de a dispărea din viaţa ta. Mi-am petrecut şase săptămîni, încercînd să te găsesc, pentru că ceea ce s-a întîmplat pe acea plajă, izolată de ceaţă, a fost fantastic, minunat şi foarte, foarte important.

– A fost dizgraţios. Ea îşi ridică bărbia. Am alungat acea noapte din minte, nu m-am mai gîndit nici un moment la ea. Dacă ai fi un gentleman, ai face la fel.

Paul-Anthony rîse şi, îndreptîndu-se, îşi încrucişă braţele pe piept.

Era cu adevărat cineva, meditä el. Şi era a lui. Dar devenea evident faptul că nu va fi deloc uşor să o convingă şi pe Alida de aceasta.

– Acum, spuse ea, te rog să mă scuzi. Dom-

nule, domnule, oricine ai fi, aş dori să-mi termin lucrul. La revedere.

– Mă numesc Paul-Anthony Payton şi deţin Corporaţia de Investiţii Payton. Tocmai am împlinit vîrsta de patruzeci de ani, dar, desigur, ştii asta. N-am fost niciodată căsătorit, după cum ţi-am spus în acea noapte pe plajă, dar am hotărît că a venit vremea să fiu. Copiii îţi plac? Aşa sper, că mi-ar plăcea să am doi. Am doi fraţi, pe John-Trevor şi James-Stewart. Toţi trei avem nume ce se scriu cu cratimă, pentru că mama noastră era franţuzoaică şi îi plăceau numele scrise cu cratimă. Părinţii mei nu mai trăiesc. Am o casă mare, două maşini, şi un Jeep, nu fumez, beau numai cînd ies în societate. Oh, şi toţi dinţii mei sînt cei originali. Despre filmele favorite, cărţi şi alte preferinţe am vorbit în noaptea în care ne-am întîlnit. Ţi-ar plăcea să mai ştii şi altceva despre mine?

– Da, spuse ea cu dulceaţă. Ţi-ai luat o zi liberă de la balamuc sau ai evadat?

El clipi, surprins de răspunsul ei neaşteptat, apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote de rîs, a căror profundă rezonanţă părea că se revarsă, inundînd camera.

După ce rîsul i se potoli, înconjură încet biroul şi se apropie, dominînd-o cu statura lui. Avea o

expresie foarte serioasă, cînd se sprijini de braţele fotoliului ei, aplecîndu-se pînă ce faţa lui ajunse numai la cîţiva centimetri depărtare de a ei.

– Alida, spuse el, hipnotizînd-o cu vocea şi privirea lui, în acea noapte, pe plajă, mi-ai spus că dacă mă voi opri să privesc în jur şi dacă voi fi atent, femeia care îmi este destinată nu va trece pe lîngă mine, fără să nu observ. Este exact ceea ce fac. Am găsit-o pe acea *doamnă* anume, şi o cheamă Alida Hunter. Nu am intenţia să o pierd. Am fost prea multă vreme singur. Eşti a mea, sau vei fi imediat ce vei renunţa să mi te împotriveşti. Gîndeşte-te la asta, la noapte, Alida. Aminteşte-ţi ce s-a întîmplat între noi, ce-am împărţit. Ne-am unit gîndurile, inimile şi sufletele, împărtăşindu-ne cele mai ascunse secrete. Ne-am unit trupurile în timpul celei mai fantastice nopţi de dragoste pe care am experimentat-o vreodată. Îţi aminteşti, Alida, nu-i aşa?

Trupul Alidei era răscolit de valuri de căldură, în timp ce era imobilizată de intensitatea privirii albastre a lui Paul-Anthony. Cum prin faţa ochilor i se perindau imagini vii ale întîlnirii lor, sub oblăduirea ceţii, inima începu să-i bată cu putere şi un val de roşeaţă îi urcă în obraji.

Tot ce avea de făcut, se gîndi, era să se aple-

ce în faţă doar cu cîţiva centimetri şi buzele i le-ar fi întîlnit pe ale lui; şi dacă şi-ar fi ridicat mîinile, ar fi putut să-l atingă din nou, să simtă puterea acelui trup cu muşchii încordaţi. Parfumul lui irezistibil, acel parfum bărbătesc familiar, îi invada simţurile, evocînd amintiri pline de senzualitate. Era atît de aproape... atît de aproape...

Opreşte-te, îşi spuse ea. El trebuie să plece. Trebuie să plece şi s-o lase să uite comportarea ei inacceptabilă şi de neînţeles, din acea noapte cosmică, cînd totul era parcă de pe altă lume.

Ea nu va încuraja intrarea lui Paul-Anthony în viaţa ei reală. Era periculos, atracţia pe care o exercita asupra ei o speria. Nu se va lăsa vrăjită de magnetismul lui. Nu-şi va lăsa inima în mîinile lui Paul-Anthony sau ale nici unui alt bărbat. Nu se va mai întîmpla asta niciodată.

– Alida, spune-mi că-ţi aminteşti fiecare detaliu al orelor petrecute împreună pe acea plajă.

– Nu, spuse ea, dar vocea îi tremura uşor. Ţi-am spus că le-am alungat din minte, ca şi cum nu s-ar fi petrecut niciodată.

– Atunci presupun că va trebui să-ţi reîmprospătez memoria.

– Nu, nu vreau... Oh! I se tăie răsuflarea cînd el îi prinse braţele, ridicînd-o în picioare. Nu, în-

cetează. Eu...

Protestul ei fu întrerupt de gura lui ce se topea într-a ei. Limba lui încerca să-i întredeschidă buzele, în timp ce braţele o înconjurară, strîngînd-o cu putere.

Alida îşi propti palmele pe pieptul lui şi-l împinse, dar n-avea nici o şansă în faţa forţei lui Paul-Anthony. Sărutul deveni mai pasionat şi înainte să-şi dea seama ce face, îi înconjură gîtul cu braţele şi răspunse sărutului arzător, cu pasiunea acumulată în şase săptămîni de dorinţe reprimate.

Oh, da, se gîndi, el era acolo. După şase săptămîni lungi, anoste, dominată de singurătate, în sfîrşit venise. Acesta era sărutul, era gustul, era esenţa fiinţei lui, aşa cum şi le amintea şi oh, cît de mult i-au lipsit. Se mistuia în focul reaprins al nevoii de a-l şti al ei şi pentru prima dată, după acea noapte, ea se simţi vie cu adevărat. Da, era acolo.

Paul-Anthony îşi înălţă capul, respirînd precipitat, cu ochii înceţoşaţi de dorinţă.

– Alida, spuse răguşit, am aşteptat o eternitate ca să te sărut şi să te îmbrăţişez din nou. Slavă Domnului că toate aceste săptămîni au trecut, şi sîntem acum împreună, aşa cum e firesc. Alida,

trebuie să-ţi spun. În acea noapte, protejată de ceaţă, m-am îndrăgostit de tine. Te iubesc, Alida Hunter.

Acea vrajă ameţitoare, acea stare de vis, acea senzaţie de plutire, în voia cărora Alida se abandonase, se disipară cu repeziciune, iar ea fu dintr-o dată cuprinsă de un puternic val de ameţeală.

– Ce? şopti ea.

– Nici mie nu mi-a venit să cred la început, pentru că totul s-a petrecut prea repede. Dar este adevărat, şi dacă-ţi spun că asta mă face foarte fericit, este prea puţin, pentru că nu exprimă decît o infimă parte din ceea ce simt. Alida, te iubesc.

Braţele ei alunecară spre pieptul lui şi-l împinseră, surprinzîndu-l cu garda jos, astfel încît el trebui să facă un pas în spate pentru a se echilibra. Ea se strecură pe lîngă el şi se-ndreptă spre uşă, cu paşi mari.

– Aş dori să pleci, domnule Payton, spuse încordată.

– Alida, ascultă-mă. Ştiu că ai fost înşelată în trecut, că eşti hotărîtă să nu mai iubeşti niciodată. Dar ceea ce noi amîndoi, tu şi cu mine, avem în comun, este atît de frumos, atît de neasemuit. De data aceasta n-ai ales un bărbat nepotrivit, pentru

că eu te iubesc cu toată fiinţa mea. Viitorul, care va fi minunat dacă accepţi să-mi fii alături, este la îndemîna noastră.

– Pleacă, spuse ea, arătînd spre uşă. Şi nu te mai întoarce. Nu te vreau în viaţa mea. Cum de nu poţi înţelege asta?

El traversă camera şi se opri în faţa ei.

– Cum poţi explica participarea ta la sărutul de adineauri?

– Nu sînt obligată să-ţi explic nimic. Singurul lucru pe care vreau să-l înţelegi este că nu mai vreau să te văd niciodată. Îţi repet: pleacă.

– Voi pleca... deocamdată. Dar cu siguranţă mă voi întoarce, Alida.

– Nu.

– Ba da. Îşi petrecu degetul mare peste buzele ei şi părăsi biroul.

Un fior o străbătu din cap pînă în picioare şi îşi strînse braţele în jurul trupului. Apoi, lacrimi subite îi înceţoşară vederea.

Se cufundă într-un fotoliu şi începu să-şi maseze tîmplele ce-i zvîcneau. Apoi închise ochii. Cuvintele pasionate ale lui Paul-Anthony trezeau ecouri profunde în mintea ei, în timp ce inima-i neliniştită tremura de emoţie.

„În noaptea aceea m-am îndrăgostit de tine."

Deschise ochii şi se sprijini de speteaza fotoliului, simţind că este istovită atît fizic, cît şi emoţional.

„Te iubesc, Alida Hunter."

Nu, se gîndi, nu-i adevărat. A fost cucerit de aura magică a acelei nopţi pe plajă. În acele clipe a crezut cu-adevărat că este îndrăgostit. A dovedit-o prin tenacitatea, prin hotărîrea lui de a o găsi.

Dar a fost ceva temporar, raţionă ea. Odată cu amintirile acelei nopţi, iubirea lui va păli şi va dispărea. Apoi, aşa cum făcuse şi Carl, Paul-Anthony o va părăsi şi va găsi pe altcineva.

Dar de această dată, îşi făgădui Alida, nu va mai risca să-şi vadă inima făcută ţăndări. Nici de această dată şi niciodată nu va mai cădea pradă declaraţiilor de dragoste ale lui Paul-Anthony şi nici sărutărilor lui răscolitoare, ce reuşesc să-i alunge din minte orice gînd. Îşi va ridica un zid înalt şi solid în jur, care îi va interzice accesul la sufletul ei. El va fi curînd descurajat de tentativele de a ajunge la ea. Va pleca şi-o va lăsa în pace. Liniştită şi singură.

Alida oftă. Imaginea, ce i se contură în minte, în legătură cu viitorul ei, era de-a dreptul mohorîtă. Dar nu trebuia să dispere. Chiar dacă nu-i

era scris să fie iubită – lecţie învăţată încă din copilărie şi reactualizată de Carl Ambrey – ea avea o carieră promiţătoare, care îi acapara tot timpul, dăruindu-i un imens sentiment de împlinire. Avea un venit bunicel, un apartament frumos, pe micuţul şi amuzantul Scooter, motanul ei, care era atît de bucuros s-o întîmpine la sfîrşitul zilei.

Avea prietene cu care lua prînzul şi mergea la cumpărături şi, deşi n-avea chef de întîlniri, de cînd Carl pusese capăt logodnei lor, mai mulţi bărbaţi atrăgători care se arătau interesaţi de ea.

Da, o ducea minunat. Avea tot ce-i era necesar pentru a duce o viaţă interesantă, împlinită.

„Te iubesc, Alida Hunter."

– Nu, spuse ea cu voce tare, nici nu vreau s-aud. Începînd din acest moment, tu, Paul-Anthony Payton, eşti total exclus din gîndurile şi din viaţa mea.

– Deci, doctoriţă Allen, i se adresă Alida medicului ei de familie, în dimineaţa următoare, după ce aceasta o examinase, îmi închipui că mă simt atît de îngrozitor de obosită în ultima vreme,

pentru că, pur şi simplu, lucrez foarte mult. Şi pentru că nu dorm bine din cauza nesuferitelor de vise cu Paul-Anthony Payton, care mă urmăresc încontinuu, adăugă în gînd. Dar cum anul trecut, într-o vreme, eram anemică, m-am gîndit că pentru mai multă siguranţă e bine să vă consult. Care e verdictul. Revin la tratamentul cu tablete de fier?

Doctoriţa Tracy Allen îşi sprijini coatele pe braţele fotoliului, formînd cu degetele un fel de turn. Un timp o studie pe Alida în tăcere, apoi îşi puse mîinile pe birou.

– Nu, hemoglobina e bună.

– Ei, asta este o veste bună. Cred că trebuie să pun oboseala pe seama faptului că voi împlini în curînd treizeci de ani. Aşa se duce energia tinereţii!

– Alida, spuse doctoriţa Allen liniştită, eşti însărcinată.

Alida o privi fix pe doctoriţă, ca şi cum n-ar mai fi văzut-o în viaţa ei.

– N-ai bănuit nimic?

– Nu, spuse Alida cu glas pierit. Nu, întotdeauna am avut un ciclu neregulat şi... Doamne, Dumnezeule...

Un copil, se gîndi neîncrezătoare. Deci, poartă

copilul lui Paul-Anthony Payton! Oh, Doamne, nu.

– Nu-mi vine să cred. Eu... Ea dădu din cap, sceptică.

– Acum la-nceput, zise doctoriţa Allen, nu putem spune cu precizie cît de mare e sarcina, dar eu aş zice că are între şase şi opt săptămîni.

– Da, şase săptămîni. Cam atît e de cînd... Un copil?

Doctoriţa Allen zîmbi.

– Mai mult ca sigur. Făcu o pauză şi zîmbetul îi pieri. Alida, este evident că această veste te-a şocat şi cred că ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu ea. Aş dori să-ţi fixăm o consultaţie pentru săptămîna viitoare, şi-atunci vom continua discuţia. Desigur, s-ar putea ca singura problemă să rămînă aceea de a-i spune tatălui şi...

– Nu, o întrerupse Alida. El nu trebuie să afle. Niciodată.

– Este şi copilul lui, spuse doctoriţa Allen cu blîndeţe.

Alida îşi apăsa cu mîna fruntea înfierbîntată.

– Nu, nu este. Vreau să spun... este dur... nu. Oh, totul e atît de complicat. Aveţi dreptate, am nevoie de puţin timp să mă gîndesc. Ne vedem săptămîna viitoare. Se repezi afară pe uşă. La revedere.

– La revedere, spuse doctoriţa Allen, încruntîndu-se.

Alida intră într-o cafenea micuţă, la cîteva blocuri depărtare de hotel, şi ceru o ceaşcă cu ceai. Nu era pregătită încă să meargă la lucru, să-şi reia rolul de director executiv şi să presteze o activitate de înaltă eficienţă.

Un copil, se gîndi încă uluită. Va avea un copil care a fost conceput cu Paul-Anthony, în acea noapte magică. Acel Paul-Anthony Payton, care şi-a făcut apariţia în biroul ei, în seara anterioară, era tatăl acelui miracol, acelui ceva mititel, cuibărit şi protejat în fiinţa ei. Oh, Dumnezeule, oare ce-i de făcut?

– Ceaiul dumneavoastră, spuse chelneriţa, trezind-o pe Alida din reverie. Mai doriţi şi altceva?

Răspunsuri la un milion de întrebări, se gîndi Alida. Şi o îmbrăţişare. O îmbrăţişare plină de căldură, liniştitoare, care s-o asigure că „totul va fi bine". Nu, mulţumesc.

– Vă doresc o zi frumoasă, spuse femeia, aşezînd ceaşca pe masă.

O zi frumoasă? repetă Alida în gînd. Dar cum

rămîne cu tot restul vieţii ei? Da îl va iubi, îl va îngriji şi-l va proteja. Nu sînt oare copiii, singurii care îşi dăruiesc necondiţionat dragostea celor care îi iubesc? Pentru prima dată în viaţa ei i-ar dărui şi ar primi iubire, în forma ei cea mai pură.

Vor face un duo minunat, ea şi copilul ei, se gîndi visătoare. Între ei va exista o legătură specială. Ore dedicate unul altuia, afecţiune, îmbrăţişări nenumărate. Vor fi o familie, ei doi. Şi cu Scooter, desigur.

Cît despre Paul-Anthony Payton? Deveni batjocoritoare. „Este şi copilul lui", spusese doctoriţa Allen. Din punct de vedere biologic, da, argumenta Alida. Dar acest copil a fost creat într-un moment mistic, un interludiu în afara timpului, fără nici o legătură cu realitatea. Iar copilul este real şi va rămîne, decise Alida, separat şi departe de noaptea de ceaţă şi de bărbatul acelei nopţi.

Se ridică de la masă şi luă nota de plată. Ieşi din cafenea, zîmbind.

Cînd Alida intră în birou, Lisa oftă uşurată.

– Slavă Domnului c-ai venit, spuse secretara. Înălţimea Sa dă năvală întruna pe uşi, căutîndu-te. I-am spus că ai o întîlnire matinală şi vei întîrzia puţin, dar încearcă să-l convingi pe Max Brewer să aibă răbdare. Mai bine s-ar transfera la hotelul

Lebăda din Siberia, să fie acolo manager.

Alida zîmbi.

– Nu există hoteluri *Lebăda* în Siberia.

– Ar trebui să construiască unul special, ca să fie condus de Brewer. Oricum, mai bine te-ai grăbi s-ajungi în biroul lui, pînă nu face un atac de cord. Îl ţine pe Jerry prizonier acolo de cincisprezece minute. Oh, şi bună dimineaţa.

– Să fie bună şi pentru tine, spuse Alida. Mai devreme nu eram chiar sigură că este, dar după o calmantă ceaşcă cu ceai, mi-am dat seama că e într-adevăr o dimineaţă foarte bună.

– Mă bucur să te văd atît de dispusă, Alida. Vreau să spun, după ce ticălosul de Carl Ambrey... Nu, n-o să încep iar. Îl şterg pe Ambrey din banca de date.

– Bine faci. Cît despre mine, am şi plecat spre domeniile Alteţei Sale.

Max Brewer trecuse binişor de cincizeci de ani. Avea părul rărit, iar faţa roşie trăda faptul că acompania întotdeauna mesele copioase, cu mai multe pahare cu Martini.

Avea peste douăzeci de kilograme în plus, faţă

de greutatea normală, fuma încontinuu şi trecuse multă vreme de cînd uitase să zîmbească, asta în cazul în care ştiuse cîndva.

Jerry Nash, chipeşul asistent, în vîrstă de treizeci şi doi de ani, al Alidei, îi zîmbi, cînd ea intră în biroul lui Max, şi, cînd acesta nu se uită, îşi dădu ochii peste cap. Ea-i întoarse zîmbetul, apoi deveni sobră şi se aşează pe un scaun, lîngă el.

– Salut, Max, spuse ea cu voce agreabilă. Am auzit că m-ai căutat.

– Era şi timpul s-apari, spuse Max îmbufnat. E ceva important. Această vizită reprezintă o onoare pentru hotelul *Lebăda,* iar un client ca acesta nu trebuia niciodată lăsat să aştepte. A plecat să dea o raită prin jur, pînă la venirea ta.

– N-aveam programată nici o întîlnire în această dimineaţă, spuse Alida, hotărîtă să nu lase să se creadă că este în defensivă, că încearcă să se justifice.

– Un bărbat ca acesta n-are nevoie de o programare prealabilă, rosti Max. Am încercat să-l determin să-nceapă să discute detaliile cu Jerry, dar nici vorbă.

Alida îi aruncă lui Jerry o privire rapidă, iar acesta ridică din umeri.

– Vrea ca aici să se desfăşoare, peste două

luni, o conferinţă cu colaboratorii lui apropiaţi, care-şi pot aduce şi soţiile, continuă Max. Vor veni reprezentanţii tuturor serviciilor de profil din ţară. Credeam că va desemna un asistent care să lucreze cu noi, dar de aranjamentele iniţiale vrea să se ocupe personal. Conferinţa trebuie să fie perfect organizată, deoarece vom intra astfel în atenţia altor firme de acelaşi calibru. S-ar putea crea astfel un extraordinar efect, ca al pieselor de domino, care să ne propulseze în fruntea competiţiei. Nu se admite nici o eroare în această conjuncturā, Alida. M-am făcut înţeles?

– Desigur, spuse ea. Noi organizăm orice întrunire sau orice conferinţă, cu aceeaşi grijă şi meticulozitate.

– Vreau mai mult decît atît, spuse Max, dînd cu pumnul în birou. Perfecţiune, Alida. Nu mă mulţumesc de data asta, cu mai puţin.

– Oh, Doamne, spuse ea, dar cine este acest client?

– Eu, răsună o voce profundă din spatele ei.

Ea se întoarse în scaun şi făcu ochii mari.

– Salut, spuse Paul-Anthony, zîmbind, în timp ce intra în încăpere. Dumneavoastră probabil că sînteţi Alida Hunter. Eu sînt Paul-Anthony Payton, proprietarul Corporaţiei de Investiţii Payton. Con-

ferinţa, pe care trebuie s-o organizăm, dumneata şi cu mine, domnişoară Hunter, este a mea. Va trebui să colaborăm îndeaproape în următoarele două luni. Va trebui să fim, ca să zic aşa, un plic şi un timbru.

Capitolul 2

Cînd Alida intră în apartamentul ei, în acea seară, era atît de obosită, încît era cît pe ce să izbucnească în plîns. După ce-şi puse poşeta pe masă, îi apăru în faţă imaginea înceţoşată a unei blăni dungate, alb cu negru, ce traversa camera.

– Bună Scooter, spuse. Ridică şi îmbrăţişă pisica, ce o linse, drept răspuns, pe nas, cu limba ei aspră ca şmirghelul.

– Mulţumesc, rîse Alida. Chiar aveam nevoie. Vrei să mănînci?

Intră în bucătărie şi-şi hrăni înfometata protejată, apoi merse în dormitor să se dezbrace şi-şi

puse o pereche de pantaloni şi o bluză flauşată. Dar cînd să părăsească încăperea, ezită şi se aşeză pe marginea patului.

Ziua aceea, hotărî, fusese cît un an de lungă. Întreaga dimineaţă, ca de altfel şi toată după-amiaza, gîndul că va avea un copil revenea întruna, cînd se aştepta mai puţin. Atunci dădea din cap neîncrezătoare, apoi reuşea să se liniştească, fiind din ce în ce mai conştientă de faptul că acest copil, copilul ei, reprezenta întregirea salutară, minunată a vieţii ei.

Îşi apăsă mîinile pe burtă, ca şi cum ar fi dorit să simtă acea entitate mică dinăuntrul ei.

– Salut copilaşule, şopti, şi un zîmbet blînd îi flutură pe buze.

Dar zîmbetul îi pieri, cînd în viziunea ei mentală dădu buzna imaginea lui Paul-Anthony. Oh, ce inteligent a acţionat, se gîndi, îngustîndu-şi ochii. Cînd a apărut în biroul lui Max Brewer, a lăsat impresia că o întîlnea pentru prima oară. La naiba, a dat chiar mîna cu ea. Şi cum a aranjat, mizerabilul, să se adeverească că vor fi la fel de apropiaţi precum un plic şi un timbru, în timp ce ei îi ardea obrazul de ruşine.

A cerut ca domnişoara Alida Hunter să fie prezentă alături de el, pe tot parcursul desfăşurării

pregătirilor pentru conferinţă, ignorînd responsabilităţile pe care Alida le mai avea şi pentru alte conferinţe, din moment ce ea era, de fapt, directorul însărcinat să se ocupe de astfel de evenimente. Max aproape că şi-a ieşit din fire, dar l-a asigurat că Alida îi va sta tot timpul la dispoziţie. Iar ea nu putea face altceva decît să expună un zîmbet de plastic pe figură, aprobînd întregul fiasco: acela de-a fi nevoită să-l întîlnească pe Paul-Anthony în biroul ei, în dimineaţa următoare, la ora nouă. La naiba! Fir-ar să fie!

Paul-Anthony Payton, meditā ea. Îi plăcea cu adevărat numele lui. Sugera putere şi crea impresia de autoritate. Faptul că mama lui franţuzoaică le dăduse, lui şi fraţilor lui, nume scrise cu cratimă, i se părea încîntător, romantic. Oare fraţii lui îi semănau? se întrebă distratā. Erau la fel de înalţi şi bine legaţi, la fel de chipeşi? Oare copilul pe care-l purta va semăna cu Paul-Anthony? Va fi copia la indigo a impresionantului său tată?

Încetează, îşi spuse. Trebuie să-şi respecte cu fermitate hotărîrea de a păstra numai pentru ea copilul, care va fi al ei şi numai al ei. În definitiv, Paul-Anthony nu fusese decît un străin pentru ea în acea noapte şi-l va închide, ca şi pe noaptea

lor de dragoste, în ceaţa amintirii, unde de fapt le era locul. Cel pe care urma să-l întîlnească în dimineaţa următoare era un simplu client al hotelului *Lebăda.* Va aranja în aşa fel, încît să aibă cu Paul-Anthony o relaţie strict profesională. Se va strădui.

Alida se ridică.

– E timpul să mănînc. Îşi bătu pîntecele uşurel: iar pentru tine un pahar cu lapte.

În dimineaţa următoare, la scurt timp după ce Alida a sosit la hotel, Jerry Nash intră în biroul ei.

– Bună dimineaţa, spuse ea, zîmbindu-i asistentului. Cum te simţi azi?

– Minunat. Dar tu arăţi cam slăbită, spuse el şi se aşează pe un scaun din faţa biroului ei.

Chiar se simţea slăbită, se gîndi Alida. Dimineaţă avusese pentru prima oară greţuri şi nu fusese o experienţă prea plăcută.

– Mă simt bine, doar puţin obosită. E atîta agitaţie în jur şi nici o perspectivă ca lucrurile să se mai liniştească.

– Mai ales că la ora nouă fix trebuie să sosească marele om, spuse Jerry. Am crezut că

Max îşi va ieşi din minţi, cînd şi-a dat seama că Paul-Anthony Payton vrea să-şi ţină aici conferinţa. Ce nu-mi pot închipui, este de ce un om de talia lui Payton se va ocupa personal de asta. În loc să numească un delegat.

Alida începu să răvăşească nişte hîrtii de pe birou, evitînd privirea lui Jerry.

– N-am idee.

– Cred că atunci cînd te numeşti Paul-Anthony Payton, continuă Jerry, îţi poţi permite să faci tot ce pofteşti, la naiba!

Nu chiar, se gîndi Alida. Paul-Anthony Payton în nici un caz nu va face parte din viaţa ei.

– Oricum, spuse Jerry, am venit să-ţi spun că au început să sosească rezervările pentru conferinţa scriitorilor. Va fi ceva în stil mare, exact cum a spus şi coordonatoarea. Şi mai au încă în vedere vreo două mii de persoane: autori, editori, agenţi, librari. Max era în al nouălea cer ştiind că va găzdui aici conferinţe, asta pînă a apărut Payton.

– Sînt sigură că Max este şi acum la fel de conştient de importanţa conferinţei scriitorilor, Jerry. Sînt gata propunerile pentru meniu, ca să le putem da coordonatoarei să le-arate comitetului?

Jerry se ridică.

– Chiar într-acolo mă îndreptam. Am plecat să văd dacă sînt gata meniurile. Mult succes cu Payton. Ştii, aş fi putut să-i organizez conferinţa şi cu ochii închişi. Vreau să spun, la naiba, cît de mare poate fi? Dar oh, nu, domnul Megadolari va lucra exclusiv cu tine, directoarea.

– Ce să-i faci, trebuie să ne supunem, spuse Alida cu seninătate.

Jerry se încruntă.

– Ei bine, te caut mai tîrziu.

Oh, Doamne, se gîndi Alida, oftînd uşurată după ce Jerry părăsi biroul, va ajunge o actriţă desăvîrşită, pînă cînd se va termina totul. Ego-ul lui Jerry era foarte lezat de faptul că Paul-Anthony nici măcar n-a luat în considerare posibilitatea de-a lucra cu el. Iar ea trebuia, de voie, de nevoie, să declare că n-are nici cea mai vagă idee despre motivul care-l determina pe Paul-Anthony să rămînă neclintit în hotărîrea lui. Oh, de ce Paul-Anthony nu pleacă odată, s-o lase în pace?

„Te iubesc Alida Hunter."

– Nu, spuse ea cu voce tare. N-am să încep să mă gîndesc la asta.

La ora nouă, Lisa intră precipitat în biroul Alidei.

– Oh, liniştеşte-te inimioara mea, îi şopti ea Alidei. Paul-Anthony a venit la întîlnire, iar eu de cînd m-am născut n-am mai văzut un astfel de bărbat splendid. Cînd mi-a zîmbit, de-abia m-am putut abţine să nu-mi scot hainele şi să sar pe el.

Alida rîse.

– Să-ţi fie ruşine, Lisa Donovan.

– Oare nu-l pot primi cadou de ziua mea, Alida? N-ai vrea să-l împachetezi, să-i legi o fundă roşie, mare şi să mi-l dai în primire, ca să-mi pot face de cap cu el?

– Ba da, spuse Alida. Dar, pînă atunci, vrei, te rog, să-l rogi pe domnul Payton să intre?

– Oh, da. Cred c-ar fi cel mai bine. Neobrăzatele astea de femei ar fi în stare să mi-l agaţe şi să mi-l răpească, pînă şi din propriul meu birou!

Lisa se năpusti afară din încăpere.

Zîmbetul Alidei pieri fără urmă şi trase adînc aer în piept pentru a se linişti. Apoi îşi spuse că Paul-Anthony nu e decît un client al hotelului *Lebăda* şi nimic mai mult. Se simţea complet stăpînă pe sine. Dar în momentul cînd pătrunse în biroul ei, Paul-Anthony îi zîmbi atît de cald, atît de intim, încît o străbătu un val de căldură.

– Bună, Alida.

Nu, nu era deloc stăpînă pe sine, se gîndi

Alida buimăcită, în timp ce se ridica în picioare. Dac-ar fi fost stăpînă pe sine, de ce i-ar mai fi bătut inima ca o tobă bongo? De ce i-ar mai fi tremurat genunchii?

– Bună dimineaţa, Paul-Anthony, spuse ea.

El închise uşa şi traversă încăperea.

– Ia loc, te rog, spuse ea. Doreşti o cafea? Se instală din nou în fotoliu.

– Nu, mulţumesc. Am băut deja destulă în dimineaţa aceasta. Se aşează şi îşi lăsă servieta pe covor. Te iubesc, Alida.

Ea îl privi cu ochii măriţi.

– Nu vrei să-ncetezi? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă te-aude cineva?

El ridică din umeri.

– Atunci, vor afla că sînt îndrăgostit de tine. Pînă la urmă tot va afla întreaga lume.

– În nici un caz.

– Ba da. Mai ales cînd ne vom căsători. M-am hotărît să-ţi spun că te iubesc în fiecare zi a vieţii mele. Tocmai acum am grijă să-ţi spun că te iubesc pe ziua de azi, Alida.

– Paul-Anthony, eşti nebun de legat. Ascultă-mă acum. În ceea ce-i priveşte pe toţi de aici, ne-am cunoscut ieri, în biroul lui Max Brewer. Te afli aici cu scopul, sin urul scop, de a stabili

amănuntele desfăşurării conferinţei anuale a firmei tale. De aceea, hai să ne apucăm de lucru. Cîte persoane te aştepţi să vină la conferinţă?

– Doamne, ce frumoasă eşti! Aş zice că vreo două sute de persoane. Vor participa toţi directorii, ca şi cei mai mulţi dintre consorţii lor. Trebuie să te gîndeşti la un program pentru consorţi, pentru timpul cît directorii vor participa la întruniri. Cincisprezece dintre directorii mei sînt femei, iar cîteva au soţi care pot fi prezenţi. Se lăsă pe spate. Cred că e grozav gestul acelor bărbaţi de a sprijini carierele soţiilor lor. Şi eu voi respecta, cu siguranţă, dorinţa ta de a lucra, atunci cînd vei fi căsătorită.

Făcu o pauză.

– Alida, pune jos, press-papier-ul, bine? Nasul meu a fost spart de două ori şi nu cred că va mai rezista încă o tură. Pur şi simplu mă va lăsa baltă.

– Domnule Payton, spuse Alida, punînd la loc press-papier-ul, cu un zgomot surd, v-ar plăcea să fie coşuri cu fructe în camerele participanţilor?

– Grozav. Înduioşătoare iniţiativă. Oh, şi orhidee pentru corsajele femeilor, în noaptea banchetului final. Ai cel mai frumos păr blond-roşcat pe care l-am văzut vreodată. Îmi amintesc ce mătăsos e cînd îmi alunecă printre degete.

Alida îşi luă capul în palme şi gemu.

– Nu cred că voi supravieţui în felul ăsta.

Încearcă să mă iubeşti, se gîndi Paul-Anthony. Te rog.

Mulţumesc lui Dumnezeu că e vineri, se gîndi Alida în acea seară, pe cînd străbătea holul către apartamentul ei. Va avea un weekend întreg la dispoziţie să se relaxeze şi să-şi calmeze nervii surescitaţi. Va dormi şi iar va dormi.

– Pizza comandată, rosti o voce în spatele ei.

Ea se întoarse şi privi lung la bărbatul ce mergea agale în urma ei.

– Paul-Anthony! Ce faci aici? Cum ai reuşit să treci de paznicul de jos?

– Sînt aici, pentru că arăţi ca o persoană capabilă să savureze o pizza greţoasă, spuse el zîmbind. Cît despre oamenii de pază... Ridică din umeri. Crezi că poate rezista farmecului personal şi puterii mele de convingere? Şi, îşi spuse în gînd, faptului că sistemul de securitate al clădirii, inclusiv personalul de pază era asigurat de Compania de Securitate Payton, condusă de John-Trevor Payton?

– Înţeleg, spuse Alida, privindu-l cu ferocitate.

Continuă să parcurgă holul, apoi introduse cheia în broasca uşii de la apartamentul ei.

Paul-Anthony apropie de ea enorma cutie cu pizza.

– Două feluri de brînză, ardei verzi, măsline negre, piper, sos...

Alida auzi cum îi chiorăie maţele.

– Aha, exclamă el, am auzit. Dumitale, domnişoară Hunter, ţi-e foame.

– Dumneata, domnule Payton eşti prea insistent.

– Nu, nici vorbă. Sînt doar un băiat drăguţ, o persoană grijulie. Nu intenţionez să fac altceva decît să aşez această pizza pe masa ta şi apoi plec.

– Oh, spuse Alida, deschizînd uşa apartamentului. În nici un caz nu era dezamăgire ceea ce simţea. Bineînţeles că dorea ca el să plece. Şi-apoi, Paul-Anthony, petrecînd o seară întreagă în apartamentul ei, era ultimul lucru din lume de care avea nevoie. Doar ei doi... Pentru numele lui Dumnezeu, nu. Ei, minunat, spuse ea, călcînd apăsat după ce intră în apartament, accept pizza, cu cele mai sincere mulţumiri. Aprinse mai multe lumini, în timp ce Paul-Anthony intră, închizînd uşa în urma lui.

– Bună Scooter, spuse ea pisicii care ţopăia prin cameră. Vrei pizza?

– Pisicii tale îi place pizza? întrebă Paul-Anthony.

– O adoră.

– Ciudat...

Paul-Anthony traversă camera de zi şi aşează cutia pe suprafaţa de sticlă a mesei din sufragerie. Întorcîndu-se, aruncă priviri cercetătoare prin camera de zi. Era decorată în nuanţe de gri sidefiu şi albastru-deschis, iar pe sofaua şi fotoliile erau numai perne dolofane şi curbe molatice.

– E frumos aici, spuse el. E foarte relaxant şi liniştitor. Ridică apoi capacul cutiei. Este caldă încă. Şi cu siguranţă miroase grozav. Făcu o pauză. Ei, poftă bună!

La naiba, îşi spuse Alida în gînd. O făcea să se simtă ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Era destulă pizza pentru ea, pentru Scooter şi pentru încă zece prietene de-ale lui Scooter. Oh, acest Paul-Anthony Payton era un mare şmecher.

– Prea bine, spuse ea cu un oftat, ai cîştigat. Te-ar deranja să rămîi şi să serveşti o porţie de pizza?

– Nu, mulţumesc, spuse el, îndreptîndu-se spre uşă.

– Ce? Ea îl urmă. De ce nu? Este cu siguranţă destul de mare şi a fost un gest extraordinar de frumos din partea ta c-ai adus-o. O putem reîncălzi în cuptorul cu microunde.

– Ei bine... El se opri cu mîna pe clanţă. Nu ştiu. Ai spus deja c-am fost prea îndrăzneţ, apărînd aici neanunţat.

– M-ai luat prin surprindere. Mă duc să mă schimb şi-apoi mîncăm. Bine?

– Dacă insişti, spuse el cu o expresie de inocenţă pe figură.

– Insist. Mă-ntorc imediat.

Paul-Anthony o urmări cum dispare în hol, apoi zîmbi.

– Punct cîştigat de băieţii buni, Scooter, se adresă el pisicii.

Alida îşi puse o pereche de pantaloni şi un tricou verde-deschis, apoi intră în baie să-şi perie părul. Încruntîndu-se la imaginea ei reflectată, recapitulă în minte conversaţia cu Paul-Anthony. Revăzînd întreaga scenă, îşi dădu seama că totul mersese anapoda. Pînă la urmă se sfîrşise, practic, prin a pleda ca el să rămînă şi să mănînce pizza. Cum naiba de se-ntîmplase?

Scutură din cap, confuză, apoi se-ndreptă spre bucătărie. Paul-Anthony tocmai scotea din

cuptorul cu microunde o farfurie cu mai multe bucăţi cu pizza.

– Prima şarjă e gata, spuse el.

– Am sifon. E bine?

– Sigur. Cam cît din asta primeşte Scooter?

– Îi voi da o bucată din blatul meu. Doamne, da miroase din ce în ce mai bine. Nici nu-mi dădeam seama ce foame-mi este.

– Atunci să săpăm.

Se aşezară, unul în faţa celuilalt, la masa din sufragerie şi, cum Scooter acorda toată atenţia bucăţii lui de blat, înfulecară primele bucăţi, în tăcere. Paul-Anthony puse în cuptor alt platou, apoi se instală în fotoliu.

– Este evident, spuse el, rupînd în sfîrşit tăcerea, că eşti extrem de competentă, mă refer la meseria ta. Am fost foarte impresionat astăzi de expertiza ta.

– Mulţumesc, îmi place ceea ce fac. Fiecare nouă conferinţă, n-are importanţă dacă este mare sau mică, pentru mine reprezintă o provocare. Cîteodată, munca devine atît de istovitoare, încît mă aduce în starea de a nu mă putea abţine să nu plîng, dar în cea mai mare parte efortul îmi este răsplătit.

– Şi eu îmi privesc munca în acelaşi fel. Totuşi

am ajuns să-mi dau seama că pentru prea multă vreme, întreaga viaţă s-a concentrat exclusiv asupra companiei. Intenţionez să schimb această stare de lucruri. Dar ştii toate acestea, nu-i aşa? Am discutat despre asta în acea noapte pe plajă, în noaptea de ceaţă.

În noaptea cînd a fost conceput copilul lor, se gîndi Alida pe neaşteptate. Nu, nu, ea nu trebuie să se gîndească la copil. Nu chiar în timp ce stă la masă faţă în faţă cu Paul-Anthony.

– Ţi-aş fi recunoscătoare, spuse ea privind fix bucata de pizza de pe farfuria ei, dacă te-ai abţine să mai aminteşti de acea noapte pe plajă.

El se aplecă peste masă şi-o luă de mînă.

– De ce? Aşa s-a întîmplat Alida şi ştii la fel de bine ca şi mine că a fost minunat. De asemenea, ţi-am mai spus că în acea noapte m-am îndrăgostit de tine, cu o iubire profundă, irevocabilă, eternă.

– Nu. Ea încercă să-şi elibereze mîna, dar el îşi spori strînsoarea. Nu vreau să fii îndrăgostit de mine. N-are nici un sens şi-ţi va aduce doar tristeţe şi durere. Eu n-am intenţia de-a mai iubi din nou pe cineva. Cu excepţia copilului lor – al ei – se gîndi ea. Există unii oameni care nu-s croiţi pentru a se-ndrăgosti, a avea o relaţie con-

venţională, responsabilă, de lungă durată, cu altcineva, iar eu sînt unul dintre aceştia.

– Alida...

– Tu, Paul-Anthony, vrei într-adevăr să fii îndrăgostit şi să te căsătoreşti. Nu face aceeaşi greşeală, pe care am făcut-o eu. Nu alege o persoană nepotrivită, ca să sfîrşeşti prin a avea o inimă zdrobită şi vise spulberate. Iar eu nu sînt femeia potrivită, cu cît accepţi mai repede acest fapt, cu atît mai bine. Pleacă Paul-Anthony şi caut-o în altă parte. Este sigur pe undeva. Doar că n-ai găsit-o încă.

Ba da, am găsit-o, îşi spuse Paul-Anthony cu fervoare. Chiar în acel moment stătea în faţa ei. Dumnezeule, cît timp îi va trebui ca să poată ajunge la inima Alidei? Dar trebuie să aibă răbdare. Fericirea întregii lui vieţi viitoare depinde de cîştigarea iubirii ei. Şi o va face. Pentru că Alida este a lui.

Paul-Anthony îi eliberă mîna şi aruncă o privire fugară cutiei de carton.

– Vrei să mai încălzesc nişte pizza?

– Nu, am mîncat destulă. Paul-Anthony, ai auzit ce-am spus? M-ai ascultat?

– Te-am auzit. Pot să-i mai dau lui Scooter această bucăţică de blat?

Ea oftă.

– Da, poţi să i-o dai.

– Nu mă-nnebunesc după pisici, dar Scooter are cu adevărat personalitate. Faptul că-i place pizza e un punct în favoarea lui. Este un motan grozav.

– Şi tu, spuse Alida, ridicîndu-se în picioare. Dar, în schimb, eşti un bărbat exasperant. Să te servesc cu puţină îngheţată de ciocolată?

– Perfect.

Rămase aşezat la masă şi o urmări cum merge la bucătărie şi extrage un tub de îngheţată din congelator. E atît de frumoasă, meditä. Pentru prima oară, după anii adolescenţei, el era urmăritorul, în loc să fie urmăritul. De cînd devenise adult, lui, ca şi fraţilor săi, le făceau avansuri femei care lăsau cu claritate să se-nţeleagă faptul că erau pregătite să cedeze unor propuneri. Întotdeauna băieţii Payton avuseseră de unde alege. Ei, se gîndi el cu asprime, de-abia acum ajunsese să-nţeleagă. Pentru prima oară în viaţa lui era îndrăgostit de o femeie care nu-l dorea. Acum îşi punea cenuşă-n cap, recunoscîndu-şi vina.

Alida îl respingea de fiecare dată, dar ea nu ştia că de la iubita lor mamă franţuzoaică, fraţii Payton, primiseră nu numai numele lor. Ei moş-

teniseră atît încăpăţînarea, cît şi fermitatea ei remarcabilă. Iar în aceste clipe, Paul-Anthony ar fi dorit ca maman a lor să le fi lăsat şi o mai mare dozã de răbdare.

– Îngheţată, spuse Alida revenind la masă şi punînd o cupă în faţa lui. Se aşezã, apoi căscă zgomotos. Doamne, sînt extenuată, după o săptămînă atît de încărcată.

Paul-Anthony îşi reprimă un zîmbet pe cînd ducea la gură o linguriţă cu îngheţată. Oh, da, se gîndi, hotărît lucru se-ngrijise el de asta.

Pe cînd îşi serveau în tăcere desertul, Alida nu se putea împiedica să nu se uite pe furiş la Paul-Anthony, pe sub gene. Şi-n timpul cît mîncaseră pizza şi chiar şi cînd ea fusese la bucătărie, simţise cum între ei se acumula o tensiune stranie, ameninţătoare, cu o încărcătură senzuală ce creştea odată cu accelerarea frenetică a bătăilor inimii ei. Trebuie ca el să plece cît mai repede, se gîndi înnebunită, înainte ca ea să facă ceva ce ar fi regretat mai tîrziu.

„Te iubesc, Alida Hunter."

Niciodată, îşi promise, nu se va mai lăsa înşelată de aceste cuvinte. Îşi va concentra afecţiunea asupra copilului şi a vieţii pe care ei doi o vor duce împreună. Nu mai credea că felul în care se

purtase în acea noapte pe plajă era ruşinos. Nu, fusese un timp magic care generase acea nepreţuită, miraculoasă comoară cuibărită în adîncul fiinţei ei, iar faptul că Paul-Anthony fusese bărbatul din ceaţă, nu însemna nimic.

– Ai terminat? întrebă el, uitîndu-se în cupa ei. Mă duc să le spăl.

– Nu-i nevoie. Se ridică şi îi luă cupa din faţă. Mulţumesc pentru pizza, mi-a plăcut, dar cum îţi spuneam sînt extenuată.

– Atunci e mai bine să-mi văd de drum, ca să te poţi culca.

El se ridică, iar ea lăsă cupele pe masă.

– Să te conduc.

Paul-Anthony străbătu camera de zi, cu Alida chiar în spatele lui. Apoi ea se duse la uşă, iar el o porni exact în partea opusă, să cerceteze cărţile din biblioteca impresionantă.

– Da, spuse aprobînd, despre aceste cărţi mi-ai vorbit în acea noapte pe plajă. Se întoarse s-o privească, avînd întipărită pe chip o expresie foarte serioasă. Deci tot ceea ce ne-am spus în acea noapte era adevărul, spus din inimă, deschis şi cinstit. Aşa-i, Alida?

Ea rămase lîngă uşă, impunîndu-şi cu hotărîre să rămînă neînduplecată.

– Nu, Paul-Anthony. Nu vom cîştiga nimic dacă ne vom referi încontinuu la acea noapte. Vreau ca tu să accepţi lucrurile aşa cum sînt.

– Le accept Alida, sigur că le accept. Se apropie de ea cu încetinealã. Am acceptat faptul că sînt profund îndrăgostit de tine. Am consimţit să-ţi spun cele mai intime secrete, îndoieli, temeri, speranţe şi visuri, iar tu să mi le împărtăşeşti pe ale tale. Am acceptat faptul că ţie îţi este fricã să mai iubeşti, să mai ai încredere în propria judecată şi, în consecinţă, eu trebuie să fac uz de toată răbdarea pe care o am pentru a-ţi da timp să înveţi că poţi crede în mine.

Se opri în faţa ei la distanţă doar de cîţiva centimetri. Alida păşi în spate, dar uşa îi opri retragerea. Paul-Anthony îşi sprijini ambele mîini de uşă, de-o parte şi de alta a capului ei, şi se apropie, fără s-o atingă însă.

El îi susţinu privirea plină de reproş şi o pasiune arzătoare începu să se învîrtească în fiinţa ei. Cu un tremur imperceptibil inspiră timid şi parfumul ademenitor al after-shave-ului îi invadă simţurile. Ea recunoscu dorinţa radiind din ochii lui şi îşi aminti, cu o dureroasă claritate şi acuitate, de acea noapte protejată de ceaţă.

– Nu, şopti ea, vocea şi genunchii tremurîn-

du-i. Nu vreau...

– Pe mine? Capul lui se aplecă spre al ei. Eşti atît de sigură? Îşi apăsă buzele pe ale ei. Ea se înfioră. Eşti, Alida? Nu vrei să faci din nou dragoste cu mine, să simţi în adîncul fiinţei tale cum devenim unul? A fost atît de frumos. El îi desenă conturul buzelor cu vîrful limbii, într-un incredibil joc.

Gura lui se dizolvă într-a ei, iar limba o căuta neliniştită pe-a ei. Alida îşi reprimă un suspin de plăcere, generat de savoarea, gustul, emoţia, uimitoarea senzaţie de dulceaţă a sărutului lui Paul-Anthony.

Împletindu-şi degetele în părul Alidei, el suprimă distanţa ce rămăsese între ei. Trupul lui greu şi încordat, cu toate simţurile treze, se modelă după trupul ei, întipărind în el fiorii dorinţei. Ea îi încercui gîtul cu braţele şi sorbi din el, astîmpărîndu-şi setea cu esenţa lui Paul-Anthony Payton.

Cînd simţi că Alida e pe cale să cedeze, dînd frîu liber dorinţei de nestăpînit ce-o învăluise, Paul-Anthony începu să lupte pentru a-şi recăpăta controlul. Doamne, ce mult o dorea. Tînjise după ea din momentul cînd fugise de el, dispărînd în ceaţă.

Dar ştia că, în pofida pasiunii lui răvăşitoare, ar

fi fost o greşeală să facă dragoste cu Alida în acea noapte. Faptul că ea ceda nu era de ajuns.

Deşi trupurile lor s-ar fi unit în clipe de extaz sublime, el n-ar fi reuşit să ajungă la inima şi sufletul ei. Durerea arzătoare din trupul lui şi-ar fi găsit alinare, dar Alida ar fi rămas la fel de îndepărtată şi evazivă precum ceaţa de pe plajă.

El resimţi efortul de-a se înfrîna ca pe un pumn zdrobitor menit să-l despartă de femeia pe care-o iubea. Îşi dezlipi buzele de ale Alidei şi păşi înapoi, trăgînd cu nesaţ aer în piept.

Alida deschise ochii. Imediat ce fu lipsită de căldura învăluitoare a lui Paul-Anthony, un fior îngheţat o pătrunse. Sînii ei întăriţi, foarte sensibili, tînjeau după o atingere mîngîietoare. Sîngele îi bubuia în artere, iar unde seismice, de dorinţă nestăpînită, o străbăteau întruna.

Cu mîinile tremurînd, Paul-Anthony îi desprinse cu gingăşie braţele din jurul gîtului său şi o dădu uşurel la o parte din uşă. Ea îl privea fix, incapabilă să gîndească, abia reuşind să respire.

– Noapte bună, Alida, spuse el cu vocea răvăşită de pasiunea reprimată. Te iubesc şi te iubesc, asta pentru sîmbătă şi duminică. Ne vedem săptămîna viitoare.

– Eu... începu Alida, apoi se opri cînd îşi dădu

seama că nu avea în minte nici un gînd.

El atinse clanţa uşii.

– Aş fi putut să fac dragoste cu tine în noaptea asta, Alida. O ştii la fel de bine ca şi mine. Dar vreau, şi intenţionez să am, mai mult decît trupul tău. Te vreau toată. Inima, încrederea, dragostea ta. Asta este, tragem linie. Vreau să am pentru totdeauna iubirea ta. Eşti a mea. Ai fost încă din noaptea aceea cuibărită în ceaţă.

Vei avea tot timpul ce-ţi va fi necesar să meditezi la asta, dar eu voi fi aproape, foarte aproape, pentru a-ţi reaminti că totul este real şi este pentru totdeauna.

Paul-Anthony plecă, însoţit de un mic declic al uşii care se-nchidea.

Alida clipi buimacă. Rămăsese un minut întreg nemişcată, apoi se îndreptă spre sofa şi să se cufundă în ea.

Ar fi făcut-o, se gîndi uimită. Ar fi făcut dragoste cu Paul-Anthony. Îl dorise cu o fervoare necontrolată, la fel de mult ca în noaptea acea pe plajă. I s-ar fi părut firesc să i se dăruiască, să devină una cu el.

Cînd o atinsese şi o sărutase, raţiunea îşi luase zborul, odată cu realitatea din jur.

Paul-Anthony le alungase cu impetuozitatea

dorinţei lui ce-o învăluia, implacabil, cu forţa cu care mareea inundă plajele, făcînd-o să tînjească dureros după miracolul nopţii lor de dragoste.

Era periculos. Paul-Anthony Payton avea un inexplicabil ascendent asupra ei. Acolo, în micul ei apartament, el devenise încă o dată bărbatul din ceaţă. Reuşise să topească acea noapte în aceasta, interferînd exact ceea ce ea lupta să separe.

Va trebui să nu mai lase să se întîmple niciodată aşa ceva.

Va trebui să fie mai fermă, să-i reziste, pînă cînd el va obosi de înfrîngerile neîntrerupte şi va pleca. Nu va face dragoste cu el, pentru că, o ştia prea bine, va risca să se îndrăgostească.

Dar să iubeşti, înseamnă să pierzi. Să iubeşti, înseamnă să verşi şiroaie de lacrimi, să simţi insuportabile dureri la inimă şi o suferinţă nemăsurată, generată de îngheţul singurătăţii la care revii întotdeauna. Îşi odihni mîinile pe abdomen şi închise ochii. Concentrîndu-şi gîndurile asupra copilului, le alungă, pe cele referitoare la Paul-Anthony Payton, din ce în ce mai departe, pînă cînd acestea fură învăluite în ceaţă şi dispărură.

Capitolul 3

Spre încîntarea Alidei, weekend-ul i-a oferit numai ore plăcute. Şi-a făcut curăţenie în apartament, a cumpărat de mîncare şi şi-a făcut cadou o carte, pe care era nerăbdătoare s-o citească.

Sîmbătă dimineaţa a vorbit la telefon cu doctoriţa Allen, pe care a asigurat-o că totul e bine. Se bucura că va avea un copil, dar ar fi putut trăi şi fără greţurile care-o chinuiau dimineaţa. Doctoriţa Allen îi recomandă să aibă tot timpul pe noptieră bicarbonat şi biscuiţi, ca să ronţăie înainte de a se da jos din pat.

– Peste o lună vreau să te văd, adăugă doc-

toriţa. Între timp... te-ai mai gîndit să-i spui tatălui, de copil?

– Da, zise Alida, şi nu-i voi spune. Ştiu care este părerea ta – că este şi copilul lui – dar împrejurările sînt de aşa natură, încît, de fapt, nu este al lui, pentru că, oh, e prea greu de explicat. Sîntem în anii nouăzeci, doctore Allen, nu mai există nici un stigmat ataşat situaţiei de mamă nemăritată sau de părinte unic. Eu şi copilul ne vom descurca de minune. Ne vom avea unul pe altul, ne vom iubi unul pe altul.

– Nu va fi uşor, Alida. Să fii un singur părinte, înseamnă să-ţi asumi o răspundere extraordinară. Dar, în definitiv, tu trebuie să decizi. Nu uita să mănînci echilibrat, să nu te oboseşti prea tare şi să vii să te văd peste o lună.

– Vă mulţumesc şi credeţi-mă că intenţionez să am mare grijă de mine şi de odorul meu. La revedere.

Cu un zîmbet ce trăda siguranţa de sine, Alida închise telefonul şi merse în dormitorul de rezervă. Era gol, cu excepţia cîtorva cutii, cu mărunţişuri, îngrămădite într-un colţ. Decoră în minte camera, transformînd-o într-o încăpătoare cameră de copil, tapetată în galben şi verde ca menta.

Duminică după-amiază se plimbă agale prin

raionul pentru copii al unui mare magazin, inima bătîndu-i puternic, ori de cîte ori lua între degete hăinuţele incredibil de mici.

Nu rezistă impulsului de-a cumpăra un set croşetat, compus din păturică, bluziţă, botoşei şi căciuliţă, toate asortate şi atît de delicate; cînd ajunse în apartament mai aruncă o privire încărcată de tandreţe hăinuţelor fine ca o boare de vînt, apoi netezi la loc hîrtia de mătase deasupra lor, acoperi cutia şi o aşezā cu grijă în şifonierul viitoarei camere a copilului.

Seara, înainte de a se cufunda în apele somnului, Alida îşi spuse că era de neînţeles şi, totodată, neimportant faptul că pe durata weekend-ului îi stăruise în minte gîndul la Paul-Anthony Payton. În definitiv era un client al hotelului *Lebăda,* şi apoi, se linişti ea, se mai gîndise şi la apropiata desfăşurare a conferinţei scriitorilor.

Nu mai era deloc ameninţătoare şi periculoasă, prezenţa lui Paul-Anthony Payton în gîndurile ei. Era perfect stăpînă pe sine, pe emoţiile şi pe viaţa ei.

Biscuiţii şi bicarbonatul o ajutară să se simtă bine şi luni dimineaţa, cînd intră în biroul ei, Alida arăta odihnită şi veselă. Jerry era cocoţat pe marginea biroului Lisei, vorbindu-i secretarei.

– Bună dimineaţa, spuse Alida.

– La revedere, îi zise Lisa lui Jerry, aruncînd priviri furioase spre chipeşul bărbat. Şi mută-ţi dosul de pe biroul meu.

Jerry se ridică şi rîse.

– Mai bine ţi-ai şlefui manierele, dulceaţo. N-o să-ţi găseşti niciodată bărbat, dacă rămîi o scorpie. Îşi întoarse privirile spre Alida. Doar dacă nu intenţionezi, bineînţeles, să fii o femeie independentă, dedicată total carierei, cum e şefa noastră, aici de faţă.

Alida se-ncruntă.

– Ce-i cu tine?

El scutură din cap.

– Nimic. Ascultă, îmi pare rău, bine? Mă simt groaznic, pentru că am cea mai rea stare de mahmureală din cîte am încercat vreodată. Pe curînd.

Alida îl urmări cum părăseşte biroul, cu paşi mari, apoi îi aruncă Lisei o privire fugară.

– Niciodată nu l-am mai văzut comportîndu-se astfel. Ce-ţi spunea cînd am intrat?

– Ticălosul mi-a cerut să cinez cu el, dar mi-a dat de-nţeles foarte limpede că desertul va consta în a mă culca cu el. Vai ce norocoasă mai sînt. Jur că unii bărbaţi sînt dezgustători. Nu toţi băr-

baţii, înţelegi, doar cîţiva... o mulţime. De fapt, cam majoritatea. Îşi bătu uşor bărbia cu vîrful degetului. Acum, dacă Paul-Anthony Payton mi-ar fi făcut aceeaşi cerere, asta ar fi fost altă poveste. La naiba. Nu şi-a fixat nici o întîlnire cu tine pînă joi.

Har Domnului pentru asta, se gîndea Alida, pe cînd intra în biroul ei.

Dimineaţa, Alida a fost foarte ocupată. S-a întîlnit cu şeful administrativ pentru a discuta culoarea decorului pentru banchetul scriitorilor laureaţi. Coordonatorul conferinţei ceruse „vin de Burgundia şi rosè", îi spusese Alidei că piesele de veselă vor fi aranjate de una dintre membrele comitetului pentru conferinţe. Alida îşi propuse să-l întrebe pe Paul-Anthony ce culoare de decor prefera pentru banchetul grupului său. Apoi se consultă cu inginerul hotelului în privinţa reflectoarelor folosite în timpul decernării premiilor, la banchetul scriitorilor. Şi mai adăugă o notă la lista, în creştere, de întrebări pe care avea să i le pună lui Paul-Anthony.

Paul-Anthony, îşi dădu seama Alida în timp ce-şi servea prînzul la birou, se strecura în fiecare domeniu al muncii ei. Dar era de înţeles. Sigur că era. Pentru numele lui Dumnezeu, doar trebuia să

organizeze o conferinţă pentru acest om. Trebuie să discute cu el o multitudine de detalii. Nici o problemă. Erau afaceri. La ora două după-amiază, Lisa intră, plină de vervă, în biroul Alidei, aducînd cu sine o vază de cristal ce conţinea un singur boboc de trandafir, de un roşu intens. O panglică asortată de catifea era legată în jurul vazei.

– Pentru tine, spuse Lisa, strălucind ca o rază de soare, pe cînd aşeza vaza pe birou. Chiar acum a venit. Cartea de vizită este acolo, vezi? Vîrîtă sub panglică.

Alida nu-şi putea lua ochii de la floare.

– Da, o văd.

– Şi? N-ai de gînd s-o citeşti?

– Nu. Ei bine, da, dar...

– Dar aş putea trage cu ochiul. Lasă, n-ai nici un haz.

Lisa se-ntoarse pe călcîie şi părăsi biroul.

Alida îşi îngustă ochii, ca şi cum în acest fel ar fi putut citi cartonaşul din interiorul micului plic. Renunţînd cu un oftat, scoase plicul de sub panglică şi cu încetineală trase afară cartea de vizită. Pe măsură ce citea, cuvintele scrise de mînă cu un scris apăsat, citeţ şi lăbărţat, îi răsunau în urechi, ca tunetele asurzitoare.

„Ţi-am promis că-ţi voi spune în fiecare zi", sta scris în mesaj, „că te iubesc, Alida. Paul-Anthony".

– Oh, la naiba, şopti ea.

Începu să rupă cartonaşul, dar ezită. Părînd a avea dorinţă proprie, degetele îl puseră la loc în plicul pe care-l introduseră în poşetă. Privi furioasă trandafirul care o cucerise deja cu parfumul lui vrăjit şi mută vaza la marginea biroului.

În tot restul zilei, privirile i-au fost atrase de splendida floare.

Trandafirul de marţi era galben. Alida îşi dădu seama că avea aceeaşi nuanţă cu a hăinuţelor croşetate, pe care le cumpărase pentru copilaş. Ba nu, nu era. Nu, nu era. Nu-l va lăsa pe Paul-Anthony să pătrundă în spaţiul intim în care existenţa copilului era ascunsă cu grijă.

Trandafirul de miercuri avea albul pur al ceţei de pe plajă. E prea mult, se gîndi Alida, încruntîndu-se la floare. Fiecare floare era însoţită de o

carte de vizită cu mesajul „Te iubesc, Alida". Paul-Anthony îşi respecta ameninţarea – promisiunea – de a-i declara iubire în fiecare zi. Dar gestul lui o înnebunea, o călca pe nervi. Cînd îl va vedea în ziua următoare îi va spune că a fost...

– Atît de romantic, spuse Lisa, intrînd în biroul Alidei. Ar trebui să iei acasă trandafirii, Alida, ca să-i poţi contempla seara.

– Nu, spuse Alida repede. Ei n-au loc acolo, la mine acasă. Vreau să spun că... Lasă, n-are importanţă.

Lisa aşează mai multe hîrtii pe biroul Alidei.

– Am pregătit scrisorile acestea pentru semnat. Atinse cu vîrful degetului petala catifelată a trandafirului galben, aruncînd priviri furişe spre Alida. Păstrezi cu atîta stricteţe secretul în privinţa celui ce-ţi trimite trandafirii! Tu şi cu mine sîntem prietene de mai mulţi ani, Alida şi... nu ştiu. Am început să mă simt ca şi cum ai fi tras o linie de demarcaţie între noi, ţinînd să subliniezi că tu eşti şefa, iar eu doar o secretară şi că nu vrei să te confesezi în legătură cu viaţa ta particulară unor subordonaţi. Regret dacă ce-ţi spun sună copilăresc, dar... Ridică din umeri.

– Oh, Lisa, spuse Alida, noi sîntem încă prietene şi-ntotdeauna vom fi. Aminteşte-ţi de cîte ori

am luat masa împreună, de cîte ori am fost la film şi la concerte împreună. Aminteşte-ţi ce ne distram cînd mergeam la cumpărături. Îmi pare rău că te-am jignit, nespunîndu-ţi cine mi-a trimis trandafirii. Dar mi-e imposibil, pentru că este o situaţie foarte complicată şi, te rog, nu lăsa ca tăcerea mea să ne umbrească prietenia.

– Oh, Doamne, Alida, nu te-ai îndrăgostit de un bărbat însurat, nu-i aşa? De aceea nu-mi poţi spune cine este?

– Nu, nu este însurat. Lisa, de fapt nu-s cu adevărat îndrăgostită de cineva.

Privirea Lisei întîrzie pe cele trei vaze cu trandafiri.

– Prea bine, spuse sec. Ei, n-am să te mai întreb despre trandafiri. M-am purtat prosteşte şi total imatur, dar am crezut că sîntem prietene atît de apropiate, încît... Dădu din mînă cu un gest de renunţare. Lasă, n-are importanţă, m-am purtat ca o fetiţă. Se-ntoarse şi părăsi grăbită biroul.

– Lisa... Alida ţîşni din fotoliu, dar se scufundă din nou în el. O jignise groaznic pe Lisa, dar n-avea nici un sens să meargă după ea să-i explice cine a trimis trandafirii. Pur şi simplu nu putea. Cu mîinile ei l-ar fi strîns de gît pe Paul-Anthony Payton.

– Mîine, domnule Payton vei vedea de ce sînt în stare.

Tîrziu, în după-amiaza aceea, Paul-Anthony traversa cu un mers hotărît imensa parcare a hotelului *Lebăda.*

Peste cîteva minute o va vedea pe Alida. Pe Alida lui. Pe frumoasa Alida. Trandafirii şi mesajele de pe fiecare carte de vizită, fusese o idee genială, se complimentă singur. N-avea nici o îndoială că reuşise să rămînă prezent în gîndurile Alidei, cît timp n-o văzuse.

Florile întotdeauna le impresionează pe femei. Îşi imagina zîmbetul fermecător ce lumina chipul ei, pe cînd privea trandafirii. Citea şi recita mesajele, dîndu-şi seama că el fusese sincer cînd spusese că-i va declara iubire în fiecare zi.

Oh, da, se gîndi, plin de îngîmfare, salutîndu-l pe omul în uniformă, care-i deschidea uşa, făcea progrese mari. Peste cîteva clipe, chipul Alidei va străluci de fericire cînd îl va vedea intrînd în biroul ei. Dă-i drumul Payton. Zboară spre ea.

– A venit Paul-Anthony Payton, îi spuse Lisa, Alidei, şi este la fel de grozav ca-ntotdeauna,

adăugă în sotto-voce. Costum închis, cămaşă gri-deschis şi cravată închisă, e o combinaţie mortală. E un tip colosal. Să-l las să intre?

– Te rog, spuse Alida, ridicîndu-se. Lisa se poartă amabil, dar reţinut, observă ea. Alida nu putea decît să spere că răceala survenită între ele, care dăuna prieteniei lor, nu va fi permanentă.

– Lisa, să nu fim deranjaţi.

– Sigur.

Pe cînd Lisa părăsea încăperea, Alida îşi netezi marginea sweater-ului ei albastru-deschis pe care-l purta peste o fustă bleumarin. Apoi, cu repeziciune, îşi îmbrăcă jacheta strînsă pe talie, sperînd că dacă purta acest costum sever, se va purta în consecinţă. Faptul că nasturele de la cordonul fustei era neîncheiat şi că linia taliei îi impunea să ţină şi fermoarul puţin desfăcut, nu avea nici o importanţă. Era pregătită să-l înfrunte pe domnul Paul-Anthony Payton.

– Bună, Alida, spuse Paul-Anthony zîmbind, pe cînd închidea uşa biroului. Privirea îi scînteie, atunci cînd cuprinse, fugar, în raza ei cele trei vaze cu boboci de trandafiri, de pe biroul ei. Aha! se gîndi. Pe biroul ei, şi nu la gunoi. Se descurca de minune. Iar Alida tocmai ieşea de după biroul

ei ca să-l salute.

– În această zi de joi, te iubesc Alida Hunter.

– Aceasta, spuse cu încrîncenare, năpustindu-se asupra lui, s-ar putea foarte bine să fie ultima zi de joi în care mai respiri, domnule Payton. Eşti un om mort!

– Hm?

– Eşti cel mai arogant domn cutare, pe care am avut neşansa de-al întîlni. Ea îşi accentua cuvintele, lovindu-l în piept cu un deget. Dacă n-ar fi adevărat faptul că nu meriţi să meargă cineva la închisoare pentru tine, te-aş omorî.

– Ce? spuse neîncrezător. Deci, îşi dădu seama, lucrurile nu prea se desfăşuraseră cum trebuie. La naiba, ce nu mersese? Nu-ţi plac trandafirii?

– Nu-mi placi tu! Oh, la naiba, se gîndi Alida, de ce trebuia să miroasă atît de bine, să arate atît de bine şi să-i amintească de... Alida, ţine-ţi gura... Îmi răvăşeşti viaţa, creîndu-mi nenumărate probleme şi vreau ca totul să înceteze chiar în acest moment. Sînt sigură că eşti obişnuit să te porţi cu femeile într-un anumit fel, domnule Payton, dar nu de data asta. Ori vei accepta să te comporţi în prezenţa mea într-o manieră strictă şi, anume, exclusiv în calitate de om de afaceri, sau

planificarea conferinţei va fi încredinţată asistentului meu Jerry Nash.

Paul-Anthony îşi duse o mînă la ceafă.

– Oh, spuse liniştit, ei bine, este destul de clar, nu-i aşa?

Nu văzuse, îşi spuse Alida, nici o licărire îndureratã în fascinanţii ochi albaştri ai lui Paul-Anthony. Fusese doar intrigat de persoana ei, se autosugestionase c-o iubeşte, dar acest sentiment se va stinge. Se va disipa precum ceaţa de pe plajă. Exact la fel ca declaraţiile pe care le-a auzit în trecut. Deocamdată, el trebuie s-o lase în pace.

Îşi înălţă bărbia.

– Mă bucur că, în sfîrşit, ne înţelegem. Eşti pregătit să discutăm despre conferinţă? Am o listă lungă, plină cu amănunte pe care trebuie să le trecem în revistă împreună.

– Minunat, spuse Paul-Anthony. La naiba, se gîndi. Şi acum ce făcea? Fusese atît de sigur de faptul că trandafirii or s-o înduplece, iar acum se afla din nou în locul de pornire. Afacerea asta cu urmăritul se dovedea a fi mult mai dură, decît se aşteptase. Prea bine. Deci va trebui să se regrupeze. Dar pe moment presupuse că va trebui să se concentreze asupra blestematei de con-

ferinţe.

– Putem lua loc?

Asta a fost tot? se întrebă Alida. Doar atît: „Putem lua loc"? Nici un semn de nemulţumire, nici o urmă de dezamăgire, nici o nouă declaraţie de dragoste, nici o rememorare a clipelor petrecute împreună în noaptea ocrotită de ceaţă, pe plajă?

– Da, desigur, spuse, întorcîndu-se. Vom lua loc. Se-ndreptă cu paşi mari spre birou şi se afundă, recunoscătoare, în fotoliul său, dîndu-şi seama abia atunci cît de tare îi tremurau picioarele.

Paul-Anthony se aşezā în faţa ei, punîndu-şi servieta pe marginea biroului, deschizînd-o. Extrase un dosar, purtînd tot timpul pe figură o expresie impenetrabilă.

Ce mai pune la cale? se întrebă Alida. Îşi făcu de lucru cu nişte hîrtii de pe birou, aruncîndu-i pe furiş cîte o privire rapidă.

Oh, ia stai puţin! se gîndi ea, Paul-Anthony încearcă din nou s-o păcălească. În noaptea în care s-a înfiinţat cu pizza la ea acasă, a-ntors, şi-a aranjat lucrurile în aşa fel, încît ea să ajungă să-l roage să rămînă la cină.

Acest „Putem lua loc?"; spus pe un ton calm,

era menit s-o descumpănească, ceea ce se şi întîmplă. Dar îi pricepuse jocul. În privinţa inteligenţei se afla cu o clasă mai sus decît domnul Payton. Controla total situaţia. Sau cel puţin aşa spera.

Următoarea oră lucrară într-un ritm susţinut, ocupîndu-se de numeroasele detalii aflate pe lista Alidei, asupra cărora el trebuia să-şi spună părerea. În timp ce rînd pe rînd aducea în discuţie alte puncte de pe agenda de lucru, recunoştea în sinea ei, cu groază, că inima-i bătea prea repede, că o căldură sfredelitoare pulsa în zonele profunde ale fiinţei ei, şi că percepea cu acuitate fiecare detaliu al magnificelor trăsături masculine ale lui Paul-Anthony.

La ora cinci, Lisa bătu uşor în uşă şi intră să spună la revedere.

– Oh, da, la revedere Lisa, spuse Alida, seară plăcută.

– Pe mîine. Lisa privi lung spatele lui Paul-Anthony, îşi dădu ochii peste cap, semn că-l apreciază fără rezerve, apoi dispăru, închizînd din nou uşa.

Mai trecu o jumătate de oră.

– Deocamdată cam asta ar fi, spuse Alida într-un tîrziu. Dacă săptămîna viitoare, secretara

ta va expedia invitaţiile şi-mi va trimite formele de înregistrare în hotel, atunci totul va merge strună. Am făcut o rezervare preliminară pentru numărul de camere de care vei avea nevoie, dar cu cît vor sosi mai repede formele de înregistrare, cu atît mai bine. Atunci voi putea dispune şi de camerele care nu intră-n circuitul obişnuit. M-ar ajuta enorm, dacă secretara ta ar specifica în scrisoare data definitivă pentru rezervări.

– Minunat, spuse Paul-Anthony şi vei vorbi cu portarul hotelului despre excursiile de o zi pentru soţii consorţi?

– Da. Voi pregăti o listă pe care s-o examinezi cînd ne vom reîntîlni săptămîna viitoare.

– Excelent. Îşi puse dosarul în servietă şi se ridică. După cum ţi-am mai spus, observ că rezolvi totul cu foarte multă competenţă. Sînt extrem de impresionat.

– Mulţumesc. Se ridică şi înconjură biroul. Te voi revedea şi... oh, oh, Doamne.

Un val de ameţeală o străbătu, ciudate pete întunecate dansîndu-i alarmant în faţa ochilor. Un zgomot neliniştitor îi răsuna în urechi. Înaintă orbeşte, reuşind să ajungă la marginea biroului. Podeaua părea că se clatină, năpustindu-se asupra ei.

Apoi, totul se întunecă.

– Prea bine, Alida, spuse cineva cu blîndeţe în glas, te-ai jucat destul cu mine, trezindu-te şi iar leşinînd. E timpul să-ţi revii şi să-mi permiţi să mă prezint, aşa cum cere buna-cuviinţă.

Lasă-mă în pace, se gîndi Alida, care avea încă mintea înceţoşată. Era prea obosită, ca să-şi deschidă ochii. Şi-apoi, era cuibărită confortabil în propriul ei pat şi n-avea nici un chef să afle cine e acest Yo-Yo, care dorea să se prezinte, şi care mai bine-ar pleca. Oh, Doamne Dumnezeule, de ce e un bărbat străin în dormitorul ei?

Deschise ochii, brusc, şi se regăsi panicată, în timp ce se holba la un omuleţ rotofei cu părul ca neaua şi o barbă pufoasă.

– Moş Crăciun? întrebă timid.

Omuleţul rîse.

– De ani de zile mi se spune că semăn cu bătrînul ştrengar, dar eu sînt numai doctorul Hans Nelson. Te afli pe sofaua din biroul secretarei, Alida. Ai leşinat şi Paul-Anthony m-a chemat, dar de douăzeci de minute te joci cu mine de-a v-aţi ascunselea.

– Oh, te-a chemat Paul-Anthony?

– Acum sînt pensionar, dar am fost doctorul băieţilor Payton încă de cînd s-au născut. Fiecare dintre ei are gîtul foarte sensibil şi consider ca o realizare majoră a carierei mele faptul c-am reuşit să-i însănătoşesc de fiecare dată.

– Eu...

– Paul Anthony este afară, pe coridor, învîrtindu-se ca un leu în cuşcă. Cînd am ajuns aici era o epavă şi mai mult m-a încurcat, decît să mă ajute. L-am ameninţat că-i sparg nasul, dacă nu se fereşte din calea mea.

– Nasul lui a mai fost spart de două ori.

Oh, ce lucru prostesc am putut să spun, se gîndi ea.

– Ştiu. Eu sînt cel care i l-am reparat în ambele cazuri. Acum, tînără doamnă să ne concentrăm asupra dumitale. Ochiul meu de şoim, ca şi cel de-al şaselea simţ, îmi spune în ce situaţie te afli. Hai să stăm puţin de vorbă, vrei?

Paul-Anthony se opri în faţa uşii închise şi atinse clanţa, dar înjură şi-şi retrase mîna. Încă cinci minute, îşi spuse, reluîndu-şi mersul. Atîta

mai putea aştepta, cel mult, înainte de-a intra în birou. Alida leşinase chiar în braţele lui. Era atît de ţeapănă şi de palidă, încît el aproape că-şi ieşise din minţi, de spaimă.

Oare ce-avusese Alida, frumoasa lui Alida, de se simţise rău? Trebuia s-o vadă, s-o atingă şi să se asigure că totul e-n ordine. Niciodată în viaţă nu se mai simţise atît de neajutorat. Şi-n plus, fusese exilat pe hol, ca un copil neastîmpărat, de către nesuferitul de doctor Nelson. Încă cinci minute, maxim.

Uşa biroului se deschise şi doctorul Nelson păşi pe coridor, închizînd uşa în urma lui. Paul-Anthony se întoarse şi dintr-un salt fu lîngă el.

– Ei? întrebă. Şi-a revenit? Ce i s-a întîmplat? De ce a leşinat? Era palidă ca o stafie şi... Haide Doc, vorbeştel

Doctorul Nelson se încruntă şi cu o mînă începu să-şi mîngîie barba.

– De ce vrei să ştii toate astea? Ce reprezintă pentru tine Alida Hunter?

– O iubesc. Mă voi căsători cu ea şi-mi voi petrece restul vieţii alături de ea.

– Înţeleg, spuse doctorul Nelson. Veşti bune. Şi cînd intenţionezi să te căsătoreşti cu ea?

– Imediat ce reuşesc s-o conving de faptul că

şi ea mă iubeşte pe mine. Întîmpin dificultăţi în această privinţă, dar voi reuşi. Trebuie. O viaţă întreagă am aşteptat-o pe Alida, şi nu intenţionez s-o pierd. Dar te rog să uiţi că ţi-am spus toate astea. Dar ce are?

– Alida n-a fost prea darnică cu informaţiile. A trebuit să-i prezint nişte fapte pe care nu le-a putut nega. Cînd am ajuns în acest stadiu şi ţi-am menţionat numele, ea a refuzat să mai adauge un singur cuvînt. Cred că e puţin spus, cînd zici că ai oarecare probleme în privinţa sentimentelor ei pentru tine.

– Ştiu, spuse Paul-Anthony liniştit. Ea nu vrea să mai fie îndrăgostită. A fost profund rănită de o mamă egoistă; cît despre bărbatul cu care fusese logodită, acesta a trădat-o. Alida este hotărîtă să nu mai iubească niciodată. A decis că nu-i este dat să mai iubească... vreodată. Dar, Doc, ea este viaţa mea. O iubesc şi o doresc. Prea multă vreme am fost singur. Te rog, spune-mi de ce a leşinat. Dacă este bolnavă, am să-i asigur cea mai bună îngrijire medicală din ţară.

– Nu este bolnavă, spuse doctorul Nelson. Ştii că există un cod, referitor la păstrarea confidenţialităţii, între pacient şi medicul său. Dar eu nu sînt medicul ei. De fapt, eu sînt pensionar, un

simplu cetăţean la care întîmplarea a făcut să apelezi în momentul în care tînăra a leşinat. Să-mi fie ruşine dacă se va-ntîmpla să fiu indiscret, dar în definitiv nu sînt medicul Alidei Hunter.

– Doc, ce tot mormăi acolo? Intru chiar acum să mă conving de faptul că Alida se simte bine.

– Să nu te mişti, Paul-Anthony. Trebuie să iau o hotărîre.

– Ei, la naiba, nu poţi s-o iei puţin mai repede? Simt că-mi ies din minţi, de îngrijorare, Doc.

– Da, îmi pot da seama. Eşti foarte îndrăgostit de Alida. Scumpa ta mamă ar fi încîntată. Draga şi scumpa ta mamă însă te-ar jupui de viu, dacă n-ai fi la înălţime în aceste împrejurări. Dar din cîte-ai afirmat, tu doreşti să te căsătoreşti cu Alida.

– Da, doresc. Însă ea mi se împotriveşte cu toată tăria. Nu cedează nici un pas.

– Îţi sugerez să insişti cu mai multă vigoare, băiete.

– Doc, ceea ce spui este lipsit de sens. Te exprimi foarte dezlînat şi mai rău mă-ncurci. Încă nu mi-ai spus ce-i cu Alida.

– Paul-Anthony, pot să admit că tu şi Alida aţi făcut dragoste?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Doc, asta nu

te priveşte.

– Răspunde la întrebare.

– La naiba, da, am făcut dragoste. E bine? Eşti mulţumit? Cum de mai eşti în stare să mă intimidezi şi acum la fel de mult ca atunci cînd eram copil?

– Presupun că sînt un bătrîn răutăcios. Ei bine, avînd în vedere că nu mai sînt medic practician, aş putea să ajung la concluzia că pot divulga această informaţie, mai ales că trebuie să-ţi fi dat seama de faptul că am adorat-o pe mama voastră, că şi pe voi, băieţii, cu mult mai mulţi ani decît...

– Doc, spuse Paul-Anthony, scrîşnind din dinţi, voi intra chiar acum.

– Foarte bine, Paul-Anthony. Dar, mai întîi, ar fi bine să afli adevărul. Tînăra femeie este însărcinată. S-ar părea, băiete, că Alida Hunter poartă în pîntece copilul tău.

Capitolul 4

Aproape că Paul-Anthony nu-şi putea da seama dacă i-a mulţumit doctorului Nelson, pentru că a sosit la hotel atît de prompt şi nici dacă şi-a luat rămas-bun de la el. Cînd bătrînul doctor ezită şi-l întrebă dacă se simte bine, el bălmăji ceva neinteligibil despre faptul că se simte grozav[1]. Doctorul Nelson rîse, clătină din cap şi-o porni, tîrîndu-şi picioarele, de-a lungul holului.

Paul-Anthony înţepenise în faţa uşii biroului, răvăşit de emoţii care se succedau cu o aseme-

1. Joc de cuvinte: dandy, înseamnă „crai", dar şi „grozav"

nea viteză, încît era incapabil să facă faţă uneia, că altele îi luau locul.

Ca un răpăit obsedant de tobe, îi răsuna întruna în minte, incredibilul, aproape inimaginabilul mesaj al adevărului. Alida Hunter purta în pîntece copilul lui.

Îşi trecu mîinile tremurătoare peste faţă şi inspiră adînc. Un copil, se gîndi. Copilul lui şi al Alidei.

Era minunat, era fantastic. Femeia iubită va naşte copilul lui.

Dar ea nu-i spusese. Ştia că e însărcinată. Trebuia să fi ştiut înainte ca doctorul Nelson să-şi dea seama. Trecuseră multe săptămîni de la acea noapte de ceaţă... Oh, da, Alida ştia.

Paul-Anthony îşi îngustă ochii. La naiba, Alida nu avusese intenţia de a-i spune despre copil, despre copilul lui. Făcuse tot ce-i stătuse în putere să-l ţină la un braţ distanţă, să-şi respecte legămîntul de a nu mai iubi niciodată şi să se ascundă în spatele zidurilor pe care le ridicase în jurul inimii ei.

Intenţionase să nu-l lase să afle de existenţa propriului lui copil! Cum de putuse oare numai să se gîndească la aşa ceva?

Pentru că îi era fricã, îi şopti o voce slabă din

sufletul lui. Pentru că ea nu crezuse nici în declaraţiile lui de dragoste, nici în el. Ea fusese rănită mai de mult, iar el acum trăgea ponoasele. Trebuia să plătească preţul unor fapte pe care nu le înfăptuise.

Dar, Dumezeule mare, era copilul lui, copilul lor, iar conştiinţa faptului că s-ar fi putut întîmpla să nu afle niciodată de existenţa lui îl paraliza. Tăcerea Alidei îi sfredelea sufletul ca lama ascuţită, strălucitoare a unui cuţit.

Voia să urle de furie.

Voia s-o strîngă pe Alida la pieptul lui şi s-o asigure că era extaziat de existenţa copilului şi că se va căsători imediat.

Voia să dea frîu liber furiei, s-o facă pe Alida să simtă aceeaşi durere răscolitoare, pe care el o experimentase, atunci cînd îşi dăduse seama că ea ar fi fost în stare să ţină copilul departe de el.

Voia s-o ţină strîns în braţe şi niciodată, cu nici un chip, să nu-i mai dea drumul să plece.

Epuizat de emoţiile care-i biciuiseră nervii, Paul-Anthony se sprijini de uşă, lăsîndu-se pe ea cu toată greutatea. Era o epavă. Nu ştia ce să facă, ce să spună, sau ce să mai creadă. Dar nu realiza nimic, rămînînd în continuare pe coridor. Trăgînd din nou cu nesaţ aer în piept, intră în

birou.

În momentul în care Paul-Anthony îşi făcu apariţia, Alida se ridică în picioare. Ea îi cercetă faţa, dornică să găsească vreun indiciu în legătură cu cele ce se petreceau în mintea lui, dar se izbi de un chip impenetrabil.

Oare aflase despre copil? se întrebă. Oare îi spusese doctorul Nelson? Nu, cu siguranţă nu, pentru că doctorilor nu li se permite să divulge secretele pacienţilor lor. Dar ea nu era pacienta doctorului Nelson, iar acesta nu era numai un doctor care ieşise la pensie, ci şi un prieten statornic al familiei Payton. Oh, Doamne, ştia oare Paul-Anthony că ea purta în pîntece copilul lui?

– Regret toată această tevatură, spuse ea neliniştită. Probabil c-am uitat să mănînc azi la prînz şi... Dar acum mă simt bine şi-ţi mulţumesc pentru că ai chemat doctorul, deşi nu era necesar. Presupun că servieta ta, este încă în biroul meu. Deci, vrei să ţi-o aduci. Voi încuia apoi biroul şi-mi voi vedea de drum.

– Te conduc, o întrerupse liniştit.

– Oh, nu, nu-i nevoie. Nu-i nici o îndoială că sînt capabilă să ajung acasă şi singură. Şi apoi sînt cu maşina.

– Am eu grijă să-ţi fie dusă acasă. Te conduc,

Alida.

Ea se încruntă. Paul-Anthony părea destul de calm, dar exista ceva în modul lui de a se comporta, un curent subteran, pe care nu-l putea defini. Vorbea cu blîndeţe, dar exista o nuanţă tăioasă în vocea lui, care indica faptul că nu suporta să fie contrazis.

– Ei bine... începu ea.

– Încuie. Străbătu cu paşi mari biroul ei şi se reîntoarse cu servieta. Încuie Alida şi hai să mergem.

E o idee bună, se gîndi ea, intrînd în biroul ei. Era încă foarte aeriană şi nu era pregătită să-l contrazică pe Paul-Anthony în ceea ce priveşte transportul. Deci el o va duce acasă, ea îi va mulţumi politicos pentru osteneala pe care şi-a dat-o pentru ea şi cu asta basta.

Doar dacă nu... Oh, Doamne, Dumnezeule, ştia oare Paul-Anthony despre copil?

– Foarte bine, Paul-Anthony, spuse ea pe cînd ieşea din birou şi încuia uşa. Îţi accept oferta de a mă conduce acasă. Maşina mea este în siguranţă aici peste noapte, iar eu voi lua mîine dimineaţă un taxi.

El nu răspunse şi ea-l privea îngrijorată pe cînd părăseau hotelul. BMW-ul lui argintiu era

nou, cu o nuanţă ca de catifea şi mirosea plăcut a piele fină. Parcurseră drumul pînă la apartamentul ei într-o tăcere totală.

– Poţi să mă laşi pe aici, pe aproape, spuse ea pe cînd se apropiau de clădire.

– Vreau să te văd în casă.

Prea bine, se gîndi destul de nesigură, chiar dezorientată. Deci Paul-Anthony dorea s-o depună direct în apartament ca s-o ştie în siguranţă. Atunci, pe toţi dracii, aşa va face. Iar ea îşi va lua rămas-bun, va încuia uşa şi va face o criză de nervi. Era atît de-al naibii de tăcut, încît o înnebunea.

Tăcerea se înstăpîni din nou, insuportabilă, în timp ce ei urcară cu liftul şi străbătură coridorul pînă în apartament. Ea aprinse luminile, şi cu un zîmbet silit se întoarse să-şi conducă spre ieşire escorta de pînă atunci.

Dar Paul-Anthony îşi scoase haina, trecu pe lîngă ea şi se-ndreptă spre bucătărie.

Ea se-ntoarse pe călcîie şi-şi puse mîinile pe şolduri.

– Scuză-mă, domnule Payton, dar ce ai de gînd să faci?

El se opri în uşa bucătăriei şi-o privi.

– Să pregătesc cina. Du-te şi schimbă-te în

ceva lejer.

– În nici un caz.

El ridică din umeri.

– Atunci rămîi încătărămată, să te grozăveşti în costumul tău scorţos. Mie nu-mi pasă. Trebuie să fac rost de mîncare.

Ea îşi studie costumul care era într-adevăr foarte strîns pe talie.

– Ce cusur are acest costum? bombăni ea. Costum scorţos? E grosolan, e nepoliticos, e insolent! Se repezi în bucătărie şi-l găsi pe Paul-Anthony privind cercetător în frigider.

– Hei, ascultă, spuse ea. Nu poţi baleta pe aici şi prelua conducerea ca şi cum tu ai fi proprietarul. Este apartamentul meu şi... Da, acelea pe care tocmai le-ai scos din frigider sînt ouăle mele şi... Oh, bună Scooter, se întrerupse cînd apăru motanul. Şi acesta este motanul meu şi... Paul-Anthony Payton, pleacă acasă la tine.

El se îndreptă din şale şi o privi cu o expresie total indescifrabilă, dar cu atîta intensitate, că un fior o străbătu din cap pînă-n picioare.

– Alida, spuse el pe un ton coborît, dar ameninţător, voi prepara ouă prăjite şi pîine unsă cu unt, ceea ce-i culmea, pentru că n-am mai făcut ouă prăjite în viaţa mea. Vom mînca deci împre-

unã ouã prãjite şi pîine unsă cu unt. Şi vom avea o discuţie foarte serioasă. Îşi sugerez să-ţi hrăneşti motanul şi să-ţi schimbi hainele. Făcu o pauză. Acum.

Ea îl privea întruna cu ochii larg deschişi.

– Da... ei bine... eu...

– Chiar acum.

– 'Nţeles.

După ce-l hrăni pe Scooter, Alida îşi puse nişte pantaloni pe care nu-i mai putea încheia la nasture, fapt pe care trebui să-l ascundă, punîndu-şi un tricou extrem de larg şi lung, de culoare gri. Întîrzie cît putu de mult să se reîntoarcă la bucătărie.

– Alida, strigă Paul-Anthony într-un tîrziu.

Tîrîndu-şi picioarele, îndărătnică, ea se îndreptă spre nişa sufrageriei. De fapt, ar fi vrut să meargă în direcţie opusă.

El se purta atît de straniu, meditã ea, iar situaţia, era evident, că îi scăpase de sub control. Ba mai mult decît atît, ea încă nu ştia dacă doctorul Nelson i-a spus despre copil. Dorea să aibă o discuţie serioasă? Oh, ai milă Doamne, despre ce?

– Ouăle, aşa cum au ieşit, spuse Paul-Anthony, sînt gata. Sînt puţin cam arse, dar...

Ea alunecă într-un fotoliu, iar el trînti pe masă în faţa ei un pahar cu lapte. Lapte? Lapte?

Era oare un indiciu subtil, un avertisment că el ştia despre...

Aşează un pahar cu lapte şi în faţa lui, apoi luă loc la masă.

– Nu mi-am dat seama cum să fac să amestec în ouă, să prăjesc pîinea şi să fac şi cafeaua, spuse el, aşa că am adus lapte. Mănîncă.

A anulat indiclul, se gîndi Alida. Ce mai detectiv era şi ea! La naiba! Devenea isterică. Şi acelea erau fără-ndoială, cele mai nereuşite ouă prăjite pe care a avut vreodată norocul să le mănînce.

Timp de cîteva minute nu vorbi nici unul din ei.

– Alida, spuse Paul-Anthony într-un tîrziu, întrerupînd tăcerea.

– Ce! tresări ea, aproape sărind de pe scaun.

– Dacă-i mai strecori o singură fărîmă de ou lui Scooter, am să-l împuşc în dormitor. E o cină cam frugală, dar asta-i situaţia. Mănîncă.

– Tu, spuse aplecîndu-se spre el, eşti un tip foarte grosolan.

– Pentru că tu, spuse el susţinîndu-i privirea, m-ai împins dincolo de limita răbdării.

Se uită în propria-i farfurie.

– Doamne, e dezgustător. Hai să lăsăm cina.

Hai să mergem în camera de zi.

Oh, ba nu, se gîndi Alida. Se simţea prinsă în capcană, încolţită, ca o pisicuţă înspăimîntată. Cu picioarele tremurînde merse în camera de zi şi se aşează pe sofa. Paul-Anthony străbătea încăperea de la un capăt la altul, pînă cînd se opri în faţa bibliotecii, cu spatele la Alida.

– Este ceva ce-ai dori să-mi spui? întrebă liniştit.

– Să-ţi spun? Să fiu sinceră? Ei bine eşti un bucătar îngrozitor.

Ar fi dorit atît de mult ca să-i spună despre copil, să-i împărtăşească minunata veste că iubirea lor a creat o nouă viaţă, că s-a înfăptuit un miracol. Dar ea n-o făcea. Şi, la naiba, era foarte dureros.

Se întoarse şi-o înfruntă.

– Ştiu de copil.

Oh, Dumnezeule, se gîndi Alida. Paul-Anthony a pronunţat trei cuvinte şi lumea ei se prăbuşeşte. Trei cuvinte.

„Ştiu de copil."

Nu, nu, nu, se împotrivi ea revoltată. Era o invazie. El se insinua în lumea ei, în care se simţea protejată, se simţea în siguranţă, lumea care-i permitea să-şi concentreze întreaga ei

dragoste asupra copilului. El nu făcea parte din această lume, pentru că era periculos şi trezea dorinţa de-al primi şi păstra în fiinţa ei, făcea ca inima ei să tînjească după iubirea eternă a acestui bărbat magnific. Dar acest gen de dragoste, pentru ea era de neatins, nu-i era destinat.

„Ştiu de copil."

Îşi ridică bărbia, impunîndu-şi să nu plîngă. Adunîndu-şi tot curajul de care putea dispune, dorind să pară sigură de sine, spuse:

– Înţeleg. Ei, n-are de fapt nici o importanţă, pentru că... pentru că e un bun prilej să-ţi spun că... nu este al tău.

Paul-Anthony rămase înmărmurit, ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură brutală în stomac.

– Ce?

– Trebuie să afli, Paul-Anthony, spuse ea scuturîndu-şi un fir imaginar de pe pantaloni. Ţi-am mai povestit cum s-a întors Carl, după ce fusese plecat atîtea luni. Sigur, mi-a mărturisit că se îndrăgostise de altă femeie. Dar înainte de a-mi spune asta, noi... Ea ridică din umeri. Nu cred că sînt necesare alte detalii. Minciuni, minciuni hidoase, dar era disperată. N-avea de ales, trebuia să procedeze astfel. Copilul este al meu. N-are nici o importanţă cine îi e tată. Deci, sînt sigură că

în aceste condiţii nu mai are nici un sens să continuăm discuţia. La revedere.

El o privi cu intensitate. Secundele treceau cu greu. Tăcerea se lăsase între ei ca o entitate tangibilă. Secundele deveneau minute.

– Alida, spuse el într-un tîrziu.

Ea îi întîlni privirea.

– Nu te cred.

– Poftim?

– Nu, nu ţine nici un pic. Dacă stai şi analizezi lucrurile, observi că acest Carl s-a purtat cu oarecare onestitate. S-a îndrăgostit de altcineva, într-un fel te-a trădat, dar astfel de lucruri se mai întîmplă. Dar n-a dispărut pur şi simplu. Nu ţi-a scris o scrisoare de adio. Nu ţi-a spus asta la telefon. Nu, a aşteptat să-ţi spună ce-a avut de spus cînd aţi fost faţă-n faţă. Deci, de acord, n-ai ales bărbatul potrivit, dar el a avut totuşi decenţa să te anunţe personal. N-ai făcut dragoste cu el în acea zi. N-ar fi făcut-o el, pentru că nu se potrivea cu conduita lui generală.

– Eu...

– Alida, copilul este al meu. El a fost conceput în acea noapte, pe plajă, în acele sublime clipe cînd am făcut dragoste, cele mai frumoase din întreaga mea viaţă. Eu sînt tatăl acestui copil.

Alida îşi prinse faţa în palme, luptînd să-şi domine emoţia şi lacrimile ce ameninţau s-o copleşească. Dintr-o dată simţi că este extenuată. I se părea un efort prea mare să şi respire, dar mai presus de puterile ei, să gîndească.

Dintr-o dată totul în jur părea să-şi piardă consistenţa, să se dizolve, iar ea nu ştia ce să creadă şi cum să procedeze. Tot ce-şi dorea era s-ajungă în pat, să-şi pună pătura pe cap şi să doarmă. Atît, să doarmă.

Paul-Anthony se lăsă pe vine în faţa ei şi-i dădu cu blîndeţe mîinile la o parte.

– Uită-te la mine.

Ea se-mpotrivi.

– Alida, te rog,uită-te la mine.

Ea îşi ridică încet capul şi-i întîlni privirea.

– Alida, nu-nţelegi? Nu eşti singură, nu este numai copilul tău. Este copilul nostru, o persoană mititică care va purta atît amprenta ta, cît şi pe a mea, îmbinate armonios într-o fiinţă unică, ce va avea propria-i individualitate. Îmi doresc acest copil mai mult decît pot exprima în cuvinte şi vreau, am nevoie să faci parte din viaţa mea pentru totdeauna. Alida Hunter, te iubesc foarte mult. Nespus de mult.

Era prea mult.

Alida pierdu bătălia cu nenumăratele sentimente care o tulburaseră peste măsură şi după un suspin şovăielnic, izbucni în hohote de plîns.

Încruntîndu-se, Paul-Anthony se îndreptă şi căută în buzunarul de la spate o batistă de un alb imaculat. I-o dădu şi se aşeză lîngă ea pe sofa, înconjurîndu-i umerii cu braţul.

– Nu plînge, spuse. Nu, de fapt poate c-ar fi bine să plîngi, să tragi un plîns serios, sănătos, demodat, pe care bărbaţii tuturor timpurilor au regretat că nu-l pot avea.

– Nu, lacrimile nu m-ajută, spuse Alida, tamponîndu-şi nasul cu batista. M-au ajuns toate din urmă, asta-i tot. Se smiorcăi în continuare. Totul era aranjat, ştiam exact ce urmează să fac, dar apoi... Dădu din cap.

– Apoi, spuse el printre dinţi, am aflat despre copilul nostru. Am trecut prin momente extrem de grele cînd am fost nevoit să recunosc faptul că n-ai de gînd să-mi spui de propriul meu copil! Dar a trecut totul acum, pentru că eu am aflat şi totul va fi bine. Ne vom căsători imediat şi...

Ea îşi înălţă fruntea brusc.

– Nu am de gînd să mă mărit cu tine.

– La naiba, Alida, spuse ridicînd tonul. Te iubesc, m-am îndrăgostit de tine încă din acea

noapte pe plajă. Copilul este o răsplată suplimentară, un dar preţios. Chiar dacă n-ar fi fost copilul, tot aş fi vrut să ne căsătorim, pentru că eu te iubesc cu adevărat.

– Acum. Acum mă iubeşti. Şi Carl m-a iubit, da a fost ceva temporar. Şi propria mea mamă îmi spunea că mă iubeşte , de cîte ori se-ntîmpla să vină să mă viziteze la şcoala cu internat la care mă dăduse. „Te iubesc, Alida", spunea. „Să vezi ce bine ne vom distra, doar noi două de ziua ta", sau poate de Crăciun, sau în vacanţa de primăvară, sau altcîndva. Dar niciodată nu se-ndeplinea ceea ce-mi promitea, pentru că, pînă atunci, ea pleca cu bărbatul cu care era în acel moment. În general primeam un telefon urgent de la ea prin care-mi spunea că data viitoare se va ocupa şi de mine. Nici măcar nu ştiu unde se află în acest moment, sau de cine e însoţită.

– Toate astea au rămas în trecut, Alida.

– Ba nu. Să ştii că eu ştiu că tu crezi că mă iubeşti, Paul-Anthony. Dar este valabil doar pentru prezent, pentru un mic interval de timp. Aşa mi s-a înfăţişat mie iubirea, iar eu am acceptat-o. Nu mai am pretenţia să obţin iubirea eternă. Cam astfel se prezintă lucrurile.

– Nu!

– În ceea ce priveşte copilul, continuă, reţinîndu-şi un suspin, totul va fi altfel. Un copil mă va iubi necondiţionat. Va fi un gen diferit de iubire, mult schimbat faţă de iubirea ce mi-a provocat atîta durere în trecut. Îmi doresc acest copil, Paul-Anthony, dar, dar să fie al meu. Numai al meu.

El se ridică în picioare şi începu să străbată camera cu paşi mari de la un capăt la altul. Îşi trecea necontenit mîna prin păr, cu un gest agitat. Apoi se opri în faţa ei.

– Nu ştiu cum s-o mai scot la capăt cu tine, spuse îngrijorat. Fac eforturi să fiu răbdător, să-ţi dau timp, să te înţeleg. Dar faptul că tu mă învinuieşti pe nedrept, e foarte dureros, ca şi felul în care te porţi cu mine. Nu intenţionezi să-mi vorbeşti de existenţa propriului meu copil. Eşti convinsă că-mi voi reprima iubirea pentru tine. Eşti convinsă că voi închide izvorul iubirii pentru tine, ca pe-un robinet. De fiecare dată ţii să mă trînteşti la pămînt.

– Atunci lasă-mă în pace! exclamă ea, lovind perna de pe sofa cu pumnul încleştat. Nu-ţi cer nimic, nu vreau nimic de la tine Paul-Anthony. Dar te rog, pleacă şi lasă-mă să-mi trăiesc viaţa alături de copilul meu, aşa cum am plănuit-o.

Alte lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Trebuia

ca el să plece, înainte ca hotărîrea ei să slăbească, se gîndi ea, înainte ca vocea inimii să vorbească mai tare decît vocea raţiunii. Înainte să se îndrăgostească de el. Înainte ca ea să se agaţe de acel fragil fir de speranţă că poate de data aceasta...

– Te rog, te rog, te rog, Paul-Anthony.

El inspiră profund şi scoase un oftat care părea să izvorască din străfundul sufletului şi care exprima o durere aproape insuportabilă. Stătea la o distanţă de numai cîţiva centimetri de singura femeie pe care o iubise vreodată şi care proteja în fiinţa ei copilul lor. Doar cîţiva centimetri, se gîndi el, dar la fel de bine ar fi putut fi mile sau universul întreg.

O privi lung şi ochii lui exprimau cea mai cumplită disperare şi însingurare pe care le cunoscuse vreodată.

– Pleacă, şopti ea. Te rog.

– Nu pot face asta, spuse, luptîndu-se să-şi domine emoţiile. Ies acum şi te las să dormi, dar nu voi dispărea din viaţa ta. Mă forţezi să fac nişte demersuri, pe care n-aş fi vrut să le fac, Alida. Dacă nu voi avea încotro, voi apela la justiţie să-mi acorde custodia solidară asupra copilului nostru.

Ea scutură din cap amorţită.

– Nu.

– Gîndeşte-te la asta, pentru că vorbesc serios şi ştiu ce spun cu fiecare cuvînt. Fiecare cuvînt incluzînd declaraţiile de dragoste pentru tine. Dacă nu vei ajunge niciodată să crezi în iubirea mea, atunci nu-mi va rămîne de ales decît să joc cel puţin un rol în viaţa copilului meu. Nu aşa vreau să se desfăşoare lucrurile. Tu şi iubirea ta sînteţi primele şi cele mai importante în mintea şi inima mea. Dacă nu voi reuşi să obţin dragostea ta, atunci sînt al naibii de sigur că nu voi renunţa şi la copil. Gînteşte-te serios, Alida.

Traversă încăperea şi-şi luă sacoul, apoi părăsi apartamentul, închizînd uşa cu mai multă forţă decît era necesar.

– Nu, se adresă ea tăcerii. Apoi plînse pînă cînd rămase fără lacrimi.

Întorci spatele unui scotch foarte fin, Paul-Anthony, spuse John-Trevor. Nu ţi-o iau în nume de rău. Dar după tot ce mi-ai povestit despre Alida, aş zice că ai tot dreptul să tragi o beţie pe cinste. Şi bine că eşti la mine acasă, dacă vrei s-o faci

Iată, ai şi un pat confortabil care să te primească dacă eşti mahmur.

– Bine, spuse Paul-Anthony şi îşi goli paharul. Şi-l umplu la loc imediat şi începu să privească lung, cu un aer melancolic, la lichidul de culoarea chihlimbarului. Dar asta nu va rezolva nimic.

– E-adevărat, spuse John-Trevor, doar că te ameţeşte pentru cîteva ore. Grea povară ţi-a pus pe umeri această doamnă. Nu te-am mai văzut niciodată în halul ăsta, Paul-Anthony, şi asta mă face şi pe mine să sufăr. Femeile!

– O iubésc, spuse Paul-Anthony, pronunţînd cuvintele din ce în ce mai nedesluşit. O iubesc pe Alida, pe frumoasa mea Alida. Şi deja îl iubesc şi pe copil, pentru că există, e al meu... Nu, e al nostru. Al Alidei şi al meu... şi... La dracu' Mai goli jumătate din pahar. O iubesc.

– Ceea ce, spuse John-Trevor, nu pare a fi cel mai inteligent lucru dintre cele pe care eşti capabil să le înfăptuieşti în viaţă. Chestia asta cu iubirea, mie nu mi se va întîmpla niciodată, sînt al naibii de sigur. Făcu o pauză. Spune-mi ceva, înainte de-a cădea străfulgerat. Chiar ai de gînd să obţii custodia solidară asupra copilului?

– Doar dacă n-am încotro, dar mai sînt multe luni, pînă se va naşte copilul. Sughiţă. Scuză-mă.

Se aşează pe sofa lîngă John-Trevor. Cred... cred că-i mai bine să stau întins.

– Bună idee. Deci, bine, copilul trebuie să sosească în jurul zilei de-ntîi a anului următor. La mulţi ani pentru el şi pentru toată lumea. Şi, da mai este un interval destul de mare de timp pînă atunci. Ca să faci ce?

Paul-Anthony îşi întoarse capul, încercînd să-l privească pe John-Trevor, apoi clipi încercînd să-şi concentreze atenţia asupra lui.

– S-o conving pe Alida c-o voi iubi mereu, desigur, spuse. Da, asta-i ce urmează să fac. Începu, destul de nesigur, să se lase pe-o parte.

John-Trevor clătină din cap şi se ridică. Îl înhăţă pe Paul-Anthony echilibrîndu-şi-l pe un umăr, cu toate că fratele lui cîntărea cu mult mai mult decît un sac plin cu cartofi. Gîfîind, dezgustat, o porni pe hol spre dormitoarele apartamentului său imens, elegant mobilat.

– Femeile, bombăni el. Dumnezeu mi-e martor că îmi plac, dar ar însemna să îngheţe iadul mai înainte de a mă îndrăgosti de vreuna. Nici o şansă.

Capitolul 5

În următoarele zile, Alida putea simţi cum nervii ei devin din ce în ce-mai încordaţi, pînă cînd îşi dădu seama că arăta ca un vulcan în miniatură, care bolboroseşte neîncetat, gata să erupă la cea mai uşoară scînteie.

Îi revenea neîncetat în minte scena din apartamentul ei, cînd Paul-Anthony îi spusese că ştia despre copilul ei, copilul lor. De asemenea îşi amintea că el afirmase cu fermitate că-i va spune c-o iubeşte, în fiecare zi, fără excepţie.

La serviciu, tresărea ori de cîte ori suna tele-

fonul sau Lisa intra în biroul ei pe neaşteptate. Acasă, asculta încordată în fiecare seară, cînd liftul se oprea la etajul ei. În timpul serilor, ce păreau nesfîrşite, se surprindea stînd cu urechile ciulite pentru a auzi orice zgomot făcut de vreo persoană care s-ar fi apropiat de uşa ei.

Dar în jurul lui Paul-Anthony se lăsase o tăcere absolută.

Grozav, continua să-şi repete. Obţinuse informaţia dorită şi se topise în ceaţă.

Dar oare unde se afla? se-ntreba ea în momentul următor. Oare la ce se gîndea? Ce făcea? Oare durerea, pe care o surprinsese în ochii lui extraordinari, în acea noapte în apartamentul ei, se atenuase şi apoi dispăruse? Era adevărat oare şi în cazul ei faptul că „ochii care nu se văd se uită"? Oare el renunţase la ea, ca şi la copilul pe care ea îl aştepta?

Da, da, îi spunea raţiunea şi chiar asta-şi dorea. Dar glasul inimii îi vorbea şi el batjocoritor, luînd în derîdere singurătatea în care trăia, ce devenea insuportabilă, mai ales în nopţile întunecoase.

La o săptămînă după ce-l văzuse ultima dată pe Paul-Anthony, Alida sosi la hotel fiind pe deplin convinsă că-l va întîlni în acea dimineaţă la

ora zece, conform programului. Lisa o salută zîmbind, dar Alida îşi dădea seama întristată că încă mai exista între ele o uşoară încordare.

– Dumnezeule, spuse ea bine dispusă, eşti mortală, azi, Lisa. Privirea-i alunecă peste rochia albastră a Lisei, care scotea în evidenţă formele planturoase, perfecte ale secretarei. E o rochie nouă, nu-i aşa?

Lisa aprobă.

– În dimineaţa asta trebuie să sosească Paul-Anthony. M-am hotărît să-l atrag, adoptînd stilul femeii fatale. Rochia aceasta are menirea să-i capteze atenţia. În plus, m-am interesat şi am aflat destule lucruri despre acest extraordinar domn Payton. Este văzut la tot felul de evenimente culturale şi baluri de caritate, la braţ, de fiecare dată, cu altă femeie. Mai presus de orice, aşa se-aude, este dedicat cu totul muncii sale. Omul a aşteptat şi a tot aşteptat să apară o femeie extraordinară în viaţa sa, iar eu intenţionez să-i ofer prilejul să mă descopere pe mine.

– Lisa... începu Alida, apoi se opri. Ce-ar fi putut oare să-i spună? „Încearcă-ţi norocul, Lisa", sau „Să nu-ndrăzneşti să faci ochi dulci acestui bărbat, Lisa, pentru că este al meu şi port în pîntece copilul lui?" Îşi ieşise complet din minţi. Săr-

manul ei copil va avea o nebună, drept mamă.

– Arăţi extraordinar, spuse ea şi se grăbi să intre în biroul ei.

Dar la ora zece cine intra cu paşi mari în biroul Alidei? O Lisa clocotind de mînie.

– Viermele, spuse ea. Paul-Anthony Payton n-a venit. A trimis un prăpădit care-a anunţat că Paul-Anthony e plecat din oraş şi că tu va trebui să pui la punct toate detaliile, împreună cu acest nepricopsit.

– Înţeleg, spuse Alida liniştită. Ei bine, invită-l să intre, te rog.

Oare de ce-i venea să plîngă? se întrebă. De ce în sufletul ei sentimentul de durere acută se instală confortabil în locul celui iniţial de dezamăgire? De ce? Oh, de ce se simţea atît de înduioşător de singură?

Zile şi nopţi trecură cu mare încetineală.

La o lună de la prima consultaţie, Alida reveni în cabinetul doctoriţei Allen care-i recomandă să ia zilnic vitamine.

– Sarcina progresează mulţumitor, afirmă doctoriţa. Totuşi Alida avea puţin sub greutatea nor-

mală.

– Sub greutatea normală? repetă Alida. Nu-mi vine să cred, avînd în vedere cu ce repeziciune mă îngraş. Nu mai încap în nici una dintre hainele mele şi port nişte bluze uriaşe, foarte lungi, care să acopere fermoarele pe jumătate neîncheiate.

Doctoriţa Allen zîmbi.

– Copiii îşi fac singuri loc, Alida. Dar eu te tratez pe tine ca întreg, nu doar pe copil. Copilul se dezvoltă minunat, dar tu eşti prea slabă. Vreau ca tu să mănînci mai mult.

– Oh, ai milă, spuse Alida, dîndu-şi ochii peste cap.

Cît despre Paul-Anthony Payton, continua să păstreze tăcerea.

Timpul trecea... foarte încet.

În timpul unei după-amieze, la şase săptămîni de cînd Alida îl văzuse ultima dată pe Paul-Anthony, Max Brewer, intră neanunţat în biroul ei.

– Alida, spuse el. Tocmai am vorbit la telefon cu Paul-Anthony Payton.

Alida înlemni.

– Oh?

– Ştii că în acest weekend se va desfăşura conferinţa lui.

– Sînt conştientă de asta, Max. Am lucrat în-

deaproape cu un membru din echipa organizatorică a domnului Payton. Totul e pregătit. Nu cred că vor fi probleme.

– Şi eu sper că nu. Ştii cît de importantă este această conferinţă pentru hotel. Domnul Payton a cerut ca tu să-l însoţeşti la banchetul final de duminică noapte. Crede că este foarte potrivit să te prezinte şi să-ţi aducă mulţumiri pentru organizarea conferinţei. Bineînţeles că vei fi reprezentanta hotelului *Lebăda.*

– Nu, spuse Alida, simţind cum îi piere sîngele în obraji. Nici nu începe discuţie. Conferinţele organizate de noi nu includ escortă pentru după-amiază.

– Alida, poate n-ai auzit ce ţi-am spus. Este o cerere expresă a domnului Paul-Anthony Payton.

– Trimite-o pe Lisa. Ar fi încîntată.

– A menţionat în mod special numele tău. Va trece să te ia la ora opt.

– Nu, spuse, scuturînd din cap îndărătnică.

Max îi aruncă o privire furibundă.

– Nu-ţi cer să mergi, îţi ordon să mergi. Se pare că ai uitat că ocupi această poziţie datorită faptului că s-au făcut presiuni asupra mea să numesc o femeie, ca director executiv al acestui hotel. Aş fi preferat să-l promovez pe Jerry Nash.

O singură scăpare, numai una, şi zbori din acest post, Alida Hunter. Nimeni nu va avea nimic de obiectat, dacă nu-ţi rezolvi treburile cu competenţă. Vei participa la acel banchet, împreună cu Paul-Anthony Payton. Ai înţeles?

– Eu...

– Minunat. Se întoarse şi se-ndreptă spre uşă cu paşi mari. Apoi se opri. Apropo, ai început să te îngraşi. Trebuie să-ţi menţii silueta. Îţi sugerez să sari peste deserturi.

N-avea de ales, trebuia să meargă la banchet cu Paul-Anthony. De acum trebuia să se gîndească la copil, nu-şi putea asuma riscul de a-şi pierde slujba. Dacă Max ar concedia-o, n-ar mai angaja-o nimeni acum, cînd e însărcinată.

– La naiba, spus ea lovind cu putere tăblia mesei de lucru. Vai, oh, vai!

– Ai dreptate, spuse Jerry, străbătînd tacticos biroul ei. Ia priveşte.

– Ce este? întrebă ea, cuprinsă de îngrijorare. După expresia feţei tale deduc faptul că nu sînt veşti bune.

– Sigur că nu. Un curier de la tipografie tocmai a sosit cu acest model de program pentru banchetul de decernare a premiilor, organizat în cadrul conferinţei scriitorilor. Aruncă modelul pe

masa de lucru a Alidei. Priveşte!

– E albastru-deschis... Jerry.

– Ştiu, ştiu, trebuia să fie roz pentru a se asorta cu rozul şi roşul de Burgundia al catalogului tematic. În plus, textul este scris cu litere de tipar, şi nu cu litere de mînă. Am discutat cu tipograful, dar el jură că aşa a primit comanda. Aştepta doar acceptul nostru ca să înceapă tipărirea. Alida, nu eu am trimis o comandă pentru bleu-deschis şi litere de tipar.

Ea oftă.

– Prea bine. Ai refăcut comanda?

– Bineînţeles. Dar vom fi în întîrziere. El va reface modelul şi va reveni. O voi suna pe coordonatoarea pentru conferinţa scriitorilor şi-i voi spune că-i voi trimite un model cît mai curînd posibil, dar nu atît de repede cum promisesem.

– E tot ce putem face. Cum s-a putut oare întîmpla aşa ceva?

Jerry ridică din umeri.

– Al naibii să fiu dacă ştiu. Înşfăcă hîrtia albastră şi se-ndreptă cu paşi mari spre uşă. La naiba.

– Nu glumi, murmură Alida, masîndu-şi tîmplele, ca să-şi calmeze durerea.

Şi ca să pună capac la toate, nici n-avea ce

purta la banchetul final. Nici una dintre rochiile ei nu putea camufla balonul mare cît un cantalup. Paul-Anthony aflase de copil, dar hotărît lucru, nu era deloc pregătită să dea acestă veste lumii întregi.

Şi, îşi puse brusc întrebarea, oare ce mai născocise acest Paul-Anthony? Pînă acum a tăcut întruna, zi după zi şi noapte după noapte. Şi acum iată-l din nou insistînd ca ea să participe la banchet, alături de el. Un banchet, ştia prea bine, care fusese programat să includă măsuţe intime la lumina lumînărilor şi o orchestră care va cînta, în surdină, muzică de dans şi sentimentală.

Ea nu voia să meargă.

Ba da, voia, îi şoptea inima. I-a fost foarte dor de Paul-Anthony. A fost prezent în gîndurile ei aproape continuu, dar n-a fost de-ajuns. Dorea să-l poată privi pe săturate, să-i audă vocea şi rîsul, să privească neîncetat în adîncurile hipnotizante ale ochilor lui incredibil de albaştri.

Îşi va cumpăra o nouă rochie, care o va face să se simtă frumoasă şi feminină. Va petrece ore întregi în compania lui, poate chiar o va strînge în braţe, în timp ce vor pluti pe ringul de dans. La fel ca Cenuşăreasa, va preţui fiecare clipă petrecută la bal, iar apoi va închide cu grijă îndrăgitele amin-

tiri în adîncul inimii.

Va fi o noapte specială, o noapte minunată. O noapte răpită realităţii, petrecută alături de bărbatul iubit.

– Ce? spuse Alida trezindu-se brusc din reverie.

Ar fi dorit să nege, dar era prea tîrziu. Era profund şi irevocabil îndrăgostită de Paul-Anthony.

Alida se cufundă în fotoliu cu un mic sunet amuzant, jumătate rîs, jumătate suspin. Izbutise pînă la urmă, se gîndi cuprinsă de presimţiri sumbre. Se îndrăgostise, încălcase legămîntul pe care şi-l făcuse sieşi, acela de a nu mai iubi niciodată. Şi din nou îşi dăruise inima unei persoane nepotrivite.

În pofida tuturor impresionantelor lui declaraţii de dragoste, cu săptămîni în urmă, Paul-Anthony păşise afară din apartamentul şi, totodată, din viaţa ei. Nu-şi putea da seama, de ce, dintr-o dată, ceruse insistent ca ea să-l însoţească la banchet. Un fapt era evident şi anume că după acea noapte, el devenise prea ocupat ca să-şi mai facă timp s-o vadă sau să-i vorbească. Iubirea pentru ea deci, fusese ceva trecător.

Alida scuturā din cap, dîndu-şi seama că dacă

va stărui fie numai .şi-o secundă în plus asupra dilemei ei, va izbucni în plîns; deci se-ntinse după un dosar, aflat pe colţul biroului ei, şi-ncepu să-l răsfoiască. Munceşte, îşi spuse. Nu gîndi, lucrează mult.

Sîmbătă, Alida îşi cumpără o rochie pentru banchet. În pofida stării ei de spirit mohorîte se trezi zîmbind imaginii ei din oglinda cabinei de probă a unui mic butique.

– Asta este, spuse, rotindu-se înainte şi-napoi în faţa oglinzii triple. E perfectă. Rochia fără bretele avea culoarea piersicii pîrguită de soare şi un corsaj mulat care-i scotea în evidenţă sînii frumoşi. Fusta, lungă pînă la gambele cambrate, drapată în jurul taliei, masca subtil dezvoltarea pronunţată a pîntecelui.

Era sofisticată şi-avea stil, decise ea, şi-n orice caz, în această rochie era mult mai atrăgătoare decît în costumele cu care mergea la serviciu sau în acei blugi în care Paul-Anthony o văzuse pînă atunci. Urma să-şi cumpere sandale de seară, o nouă poşetă plic, fiind convinsă că la banchet va arăta absolut senzaţional.

Cînd pătrunse în holul de la intrare al blocului în care locuia, omul însărcinat cu paza imobilului, îi ieşi în întîmpinare.

– Domnişoară Hunter, a sosit o comandă pe numele dumneavoastră.

– Oh, e minunat. Am să iau acum pachetul.

– Ei... hm, era puţin cam mare, nu l-aţi fi putut urca. Am luat legătura cu şeful meu care mi-a permis să descui uşa de la apartamentul dumneavoastră şi să-i las înăuntru pe oamenii ce-au livrat marfa. I-am supravegheat continuu, nu vă faceţi griji. Am vrut să vă previn, ca să nu fiţi surprinsă cînd veţi intra.

– Înţeleg, spuse Alida profund mirată. Mulţumesc.

Cînd păşi în apartament făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Baloane viu colorate umplute cu heliu, ţopăiau pe tavanul camerei de zi, aproape ascunzîndu-l complet. De fiecare balon era legată cîte o sfoară căreia-i fusese ataşat cîte un plic mic, alb.

Păşi cu grijă în încăpere şi-şi aşează pachetele pe sofa, apoi deschise unul dintre plicuri.

– „Te iubesc, Alida", era mesajul înscris pe cartonaş. Deschise alt plic, apoi încă unul şi încă unul. Fiecare avea cîte un cartonaş ce conţinea

cuvintele „Te iubesc, Alida".

Îşi dădu seama că Paul-Anthony îi trimisese cîte un balon pentru fiecare zi cît fuseseră despărţiţi, mărturisindu-şi iubirea ce-i purta, exact aşa după cum făgăduise că va face.

Nu-şi putea lua ochii de la tavanul multicolor drapat în toate culorile curcubeului, în timp ce gîndurile ei căutau cu febrilitate răspunsuri. De ce? se întreba. De ce-a făcut el asta? După toate acele săptămîni de tăcere absolută, după ce ea se convinsese de faptul că el o uitase şi reuşise să şi-o smulgă din inimă, el a făcut acest gest. De ce?

Copilul? Nu, n-avea sens. Ea ştia bine că Paul-Anthony avea şi banii şi puterea necesară s-o dea în judecată şi să obţină custodia solidară pentru copilul lor. Acesta era un fapt cert.

Şi-atunci de ce a existat tăcerea şi-apoi de ce această explozie de baloane şi mesaje de dragoste? De ce întîi tăcerea şi apoi cererea ca ea să participe la banchet, alături de el? De ce acea tăcere care venea să-i dovedească încă o dată că nu-i era sortit să fie iubită, contrastînd cu...? Oh, era atît de încurcată, de tulburată.

Croindu-şi drum printre plicurile ce dansau, trecu spre dormitor, unde se ghemui în pat, ca să

tragă un pui de somn odihnitor şi fără vise.

Duminică, în orele care-i mai rămăseseră pînă la începerea banchetului, Alida îşi adună gîndurile şi îşi întocmi o listă de recomandări ferme privind modul în care se va comporta în prezenţa lui Paul-Anthony Payton.

Ea nu va cădea pradă, îşi făgădui, sindromului Cenuşăresei, care consta în a crede că o seară scînteietoare, fermecătoare, încîntătoare petrecută în compania unui prinţ seducător, pe nume Paul-Anthony Payton, va dura mai mult decît pînă la miezul nopţii.

Nu se va lăsa impresionată de atmosfera romantică, special creată în hotel, şi nici de magnetismul senzual al însoţitorului ei.

Nu-şi va acorda nici măcar un singur moment de uitare de sine, de abandon în braţele... iubirii, pentru că nimic n-ar putea fi mai periculos. Era suficient de furioasă pe ea, pentru că se îndrăgostise, plină de nesăbuinţă, de Paul-Anthony. Ar fi putut să-şi salveze măcar ceea ce-i mai rămăsese din respectul faţă de sine, substanţial diminuat, nedîndu-i nici un indiciu despre adevăratele-i sen-

timente ce-i purta.

– Deţin controlul, spuse ea cu glas tare împungînd aerul cu degetul. Acesta lovi unul dintre plicurile atîrnate de baloane. Balonul se roti, ciocnindu-se de cel de lîngă el, care-l împinse pe următorul... Întregul tavan, colorat ca un curcubeu, fremăta şi cînta într-o mişcare unduitoare, în timp ce plicurile dansau cu eleganţă şi graţie.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeul

Duminică seara, Alida îşi aplică machiajul cu o deosebită grijă, îşi perie buclele de culoarea căpşunei, pînă cînd deveniră strălucitoare ca roua pe o pajişte însorită, se parfumă discret cu un parfum suav, apoi se strecură în rochia ei diafană, feminină, ce-i conferea eleganţă şi distincţie.

Perlele erau la locul lor, în jurul gîtului Alidei, pantofii cei noi îi străluceau în picioare. Avea poşeta în mînă şi inima cît un purice, de emoţie.

Mă simt perfect, spuse pe cînd părăsea dormitorul. Auzi o bătaie în uşă. Ba nicidecum, recunoscu.

Ştia că era Paul-Anthony care şi de această dată făcuse ce făcuse şi reuşise să treacă de

omul de la poartă, fără să se mai anunţe în prealabil. Era Paul-Anthony, omul pe care-l iubea, tatăl copilului ei. Şi? Cui îi păsa de asta? Oh, Doamne, era distrusă. Inspiră adînc, îşi recapitulă în minte propriile recomandări şi-şi înălţă bărbia. Dînd la o parte plicurile, traversă camera şi deschise uşa de la intrare.

– Bună, Alida, spuse Paul-Anthony.

Cum îndrăznea? Era furioasă. Oh, insolenţa – acesta era cuvîntul – acestui om! Cum de îndrăznea să stea acolo în smochingul pe talie impecabil, completat de o cămaşă de un alb strălucitor cu pliseuri fine, arătînd de parcă tocmai coborîse de pe o rampă de prezentare a modei? Cum de îndrăznea să-i asalteze simţurile cu acea insinuantă aromă de mosc, pe care o emana? Cum de îndrăznea să aibă umerii atît de largi şi şoldurile atît de înguste, părul atît de aspru şi un chip atît de armonios? Era atît de... atît de necuviincios.

– Bună seara, Paul-Anthony, spuse cu răceală. Intră, te rog.

El păşi în apartament şi pe chip i se întipări un zîmbet larg, atunci cînd văzu baloanele.

– Ah, au ajuns, spuse el.

– E ceva exagerat, nu crezi? Doamne, vorbea

ca o cotoroanţă, dar era singurul ei mod de apărare. Trebuia neapărat să domine situaţia.

– Baloanele sînt frumoase, dar e totuşi ridicol, reluă.

– Nu, nu este, spuse el zîmbind încă, atunci cînd îi întîlni privirea. E un balon cu cîte o declaraţie de dragoste pentru fiecare zi cît am fost despărţiţi. Iar pentru astăzi... Te iubesc, Alida. Eşti feerică în această rochie.

– Mulţumesc pentru compliment. Paul-Anthony, nu ştiu de ce ai dispărut de pe faţa pămîntului, apoi...

– Ai observat că n-am fost prin preajmă? Grozav.

– Apoi, accentuă privindu-l cu asprime, ţi-ai făcut programul cu baloanele, apoi ai insistat să particip la acest banchet, alături de tine. Nu ştiu de ce şi nici nu-mi pasă. Astă-seară te voi însoţi, pentru că mi-a impus şeful meu să merg.

– Te-am lăsat singură pentru a-ţi da timp să te gîndeşti la o mulţime de lucruri. Am vrut să fii împreună cu mine astă-seară, pentru că mi-ai lipsit mai mult decît pot spune.

– Oh. Ea îşi reprima, fără milă, un fior de plăcere. Nu trebuia să-mi dai timp de gîndire, doar ţi-am spus că nu-mi pasă.

– Oh, foarte bine, uitasem. Tăcu cîteva momente. Ce face copilul nostru?

– Copilul despre care vorbeşti o duce minunat. Eu m-am îngrăşat, copilul se dezvoltă normal. În plus, am ajuns să-mi dau seama că tu, ca tată, chiar ai anumite drepturi neînsemnate. Sînt sigură că putem aranja un program de vizite acceptabil, atunci cînd va veni vremea. Mergem?

Paul-Anthony îşi îngustă ochii.

– Cît timp am fost despărţiţi ai urmat un curs despre cum să fii o scorpie nesuferită?

– La aşa ceva, domnule, nu-s obligată să răspund. E timpul să plecăm, domnule Payton, sau vei întîrzia la propriul banchet.

Ea trecu pe lîngă el, cu un aer solemn şi încărcat de dramatism. Paul-Anthony chicoti uşor, apoi o urmă, adresînd baloanelor un salut, înainte de a închide uşa.

În momentul în care Alida intra în sala de bal a hotelului, îi veni în minte un singur gînd sinistru: persoana care organizase evenimentul ar fi trebuit să fie împuşcată. Persoana în cauză fiind însăşi Alida Hunter.

Sala arăta de parcă era în aşteptarea desfăşurării unor poveşti de dragoste. Candelabrele de cristal, a căror strălucire fusese redusă la un licăr slab, creau o atmosferă intimă, accentuată de lumina luminărilor de pe fiecare măsuţă, ce poleia totul în jur.

Scînteierile ringului de dans, din colţul salonului, purtau promisiunea desfăşurării unor lucruri tainice. Te-ndemnau să te abandonezi în braţele bărbatului ales, dansînd fermecată pe muzica de vis, ca şi cum în sală n-ar fi fost nimeni altcineva, în afara ta şi a acelui bărbat seducător.

Ceilalţi invitaţi arătau splendid: bărbaţii purtau smochinguri, iar femeile rochii decoltate şi fiecare femeie purta la corsaj cîte un mic buchet de orhidee delicate, aşa cum hotărîseră împreună, ea şi Paul-Anthony, cu cîtva timp în urmă.

Totul era încîntător, medita Alida, iar Paul-Anthony era de departe cel mai chipeş, cel mai cuceritor bărbat dintre toţi cei prezenţi. Iar ea simţea o satisfacţie pur feminină, observînd privirile admirative cu care îl înconjurau celelalte femei. Dar la braţul lui Paul-Anthony era Alida Hunter. Era doamna lui. Şi nimeni nu-şi închipuia că el era al ei, bărbatul ei.

Opreşte-te Alida, se admonestă singură. Cu-

vîntul cheie era autocontrolul. Trebuia să menţină controlul asupra ei, asupra emoţiilor ei. Nu trebuia să existe nici un indiciu, nu trebuia să lase prin nimic să se înţeleagă faptul că era profund îndrăgostită de Paul-Anthony.

El o conduse prin salon, atingîndu-i uşor talia cu o mînă. Îi saluta zîmbind pe toţi cei care le ieşeau în întîmpinare, dar nu se oprea să discute, sau s-o prezinte pe Alida.

Masa lor era chiar în faţa ringului de dans, dar destul de izolată; lumînarea din mijloc licărea vesel, urîndu-le parcă bun-venit. Paul-Anthony ridică de pe masă un buchet de orhidee.

– Pentru tine, spuse el.

– Oh, ei bine, mulţumesc, spuse ea. Nu mă aşteptam. Mulţumesc.

El prinse buchetul la corsajul rochiei ei cu îndemînarea – observă ea – unui bărbat care făcuse acest gest de multe ori înainte. Punct valabil, îşi spuse ea. Ar face bine să-şi amintească de faptul că Paul-Anthony era cunoscut, potrivit spuselor Lisei, ca apărînd în public de fiecare dată la braţ cu o altă femeie. Era doar un play-boy – azi aici – mîine dincolo. Conştiinţa acestui fapt o va ajuta imens să-şi susţină campania anti-Paul-Anthony.

Îi zîmbi în semn de mulţumire cînd el îi ţinu scaunul, apoi înlemni, atunci cînd el se aşeză în faţa ei.

Oh, fir-ar să fie, nu era drept, se gîndi ea, ca lumina lumînărilor să-l facă pe Paul-Anthony, cu faţa lui bronzată, atît de atrăgător. Părul lui arunca luciri de abanos, iar firele argintii de la tîmple păreau mici steluţe îndepărtate.

Inima îi bătea cu atîta putere, încît părea că vrea să-i spargă pieptul şi, brusc, simţi că i se taie respiraţia: citi dorinţă în ochii lui şi îşi întoarse privirea.

– Trebuie să ţin un mic discurs, spuse el, să le mulţumesc tuturor pentru participare şi să le urez călătorie plăcută. Trebuie să le prezint persoana căreia i se datorează reuşita acestei conferinţe memorabile, adică pe tine.

– Nu este deloc necesar, îi spuse ea, încă evitîndu-i privirile.

– Ba este! La această conferinţă totul a mers perfect, fără nici o asperitate, şi asta numai datorită atenţiei pe care ai acordat-o fiecărui detaliu. Ţi-aş putea istorisi adevărate poveşti de groază petrecute la conferinţele anterioare ale companiei mele. Respect în cel mai înalt grad munca pe care o faci şi trebuie să ţi se recunoască meritele.

– Mulţumesc, îngăimă ea.

– Mă-ntorc în cîteva minute, spuse el, iar restul serii va fi în întregime numai al nostru.

După ce plecă, Alida avu, în sfîrşit, posibilitatea să respire uşurată. Încercă să-şi reamintească unele dintre recomandările pe care şi le făcuse mai devreme, dar nu reuşi.

Nu mai avea ochi şi urechi decît pentru persoana lui Paul-Anthony.

Îl auzi vorbind la microfon şi, plină de recunoştinţă, îl auzi cum îi pronunţă numele, atunci cînd o prezentă invitaţiilor. Ea îi acceptă omagiul şi se strădui să zîmbească. Paul-Anthony ură tuturor distracţie plăcută şi cu un gest prin care mulţumea ropotului de aplauze, se reîntoarse la masă.

– S-a făcut, spuse, aşezîndu-se. Oh, bun. Chelnerii s-au răspîndit prin salon, aducînd cina. Leşin de foame.

Iar ea era pe moarte, se gîndi Alida. Precis că nu va supravieţui. Ba da, ba da. Menţine controlul, Alida. Vino-ţi în fire.

– Băuturile dumneavoastră, spuse un chelner, stînd în spatele scaunului ei, pe cînd Paul-Anthony consulta nota de pe tăviţă. Scotch cu gheaţă pentru dumneavoastră, domnule, iar pentru

doamna, răcoritoare de ghimbir, cu o cireaşă.

Pe cînd chelnerul aşează băuturile pe masă, Alida îl privi cu intensitate pe Paul-Anthony. El îi zîmbi.

– N-aş fi vrut să te apuce sughiţul, spuse el, după ce chelnerul se întepărtă.

Ea îl privi înfuriată.

– Paul-Anthony, du-te şi te plimbă.

El rîse, apoi redeveni serios.

– Pretindeai că ţi-a pierit din minte amintirea acelei nopţi ocrotitoare de ceaţă, îi spuse, dar încă-ţi mai aminteşti despre ce-am vorbit atunci. Ce altceva îţi mai aminteşti din acea noapte? De care amintiri te-ai despărţit.

– Nu, Paul-Anthony, spuse ea cu blîndeţe. Te rog, nu.

El dori să mai spună ceva, apoi clătină din cap.

– Prea bine, spuse, renunţînd obosit. Iată şi cina noastră, să ne concentrăm asupra acestei excelente costiţe cu cartofi copţi.

Era un lucru bun, se gîndi Alida, pe cînd mîncau în tăcere, faptul că Paul-Anthony îi spusese că ceea ce avea în farfurie era costiţă cu cartofi, pentru că totul avea gust de rumeguş.

Ar fi vrut, oh, ce imagine absurdă îi răsărea în

minte – ar fi vrut să mături de pe masă toate farfuriile, să facă un salt peste faţa de masă albă şi să aterizeze drept în braţele lui Paul-Anthony. I-ar pune mîinile în jurul gîtului, l-ar săruta pînă cînd ar rămîne fără suflare şi i-ar spune de patru sute douăzeci şi două de ori că îl iubeşte.

Apoi, continuă Alida să mediteze visătoare, după ce ar accepta să se mărite cu el cît mai curînd posibil, ar alege împreună numele copilului, ar vorbi despre locul unde vor locui şi despre atîtea altele.

Nu, îi va spune, nu va avea nevoie de un inel de logodnă, dar îţi mulţumesc că te-ai gîndit la asta, iubitule, o verighetă de aur ar fi minunată şi ei i-ar face plăcere dacă şi el ar purta una la fel. Ar vrea? Oh, ar fi divin, pur şi simplu divin.

– Alida? spuse Paul-Anthony.

Ea tresări.

– Ce? Oh, bun. Vreau să spun... Da?

– Te simţi bine? Ai o expresie foarte ciudată şi ţii furculiţa în aer cam de mult timp.

Ea clipi, privi lung furculiţa, apoi introduse în gură bucata de carne înfiptă în furculiţă. Mestecă, înghiţi, apoi se strădui să zîmbească.

– Mă simt perfect, spuse ea. Exceptînd faptul că sînt complet nebună, adăugă pentru sine. Ce

ridicol să viseze cu ochii deschişi. Unica salvare venea de la faptul că Paul-Anthony nu era capabil să-i examineze creierul încins. E o cină delicioasă. De-a dreptul divină, spuse.

– Da, e foarte bună, spuse el, încruntîndu-se. Mai doreşti puţină răcoritoare cu ghimbir?

– Oh, nu, nu, un singur pahar mi-e de ajuns. Ridică din umeri. E o mică glumă. Îşi drese glasul. Da... ei bine... mă scuzi un moment, Paul-Anthony? Aş dori să merg să-mi împrospătez machiajul...

– Desigur. El se ridică şi-i trase scaunul, făcîndu-i loc să treacă.

– Mulţumesc, spuse ea, îndepărtîndu-se în grabă.

Paul-Anthony îşi reluă locul, privindu-şi distrat farfuria. Nu gustase nimic şi îşi dădu seama că nu putea mînca nici un pic. La naiba, nu progresa deloc în încercarea de-a o convinge pe Alida că o va iubi mereu şi că ei sînt făcuţi unul pentru altul.

Se lăsă pe spate, încrucişîndu-şi braţele pe piept şi privind fix lumina lumînării din faţa lui.

Alida nu era total insensibilă la persoana lui, decise. Îşi amintea fiecare detaliu al nopţii petrecute împreună învăluiţi în ceaţă, de asta era sigur. Comportarea ei stranie indica faptul că era

răvăşită, profund afectată de prezenţa lui alături de ea.

Erau multe puncte în favoarea lui, însă nu destule. Prin faptul că a stat departe de ea, dîndu-i timp de gîndire, n-a realizat altceva decît că şi-a acordat sieşi lungi nopţi de insomnie. Nici declaraţiile de dragoste zilnice prin cuvinte sau prin intermediul baloanelor, florilor, n-au făcut-o să leşine de încîntare.

Deci venise timpul să se întrebe ce era de făcut? Trebuia să se regrupeze din nou, s-o ia de la-nceput. Şi aşa va face. Fiindcă ceea ce ea nu părea capabilă să înţeleagă era faptul că el era hotărît să cîştige.

Alida Hunter era a lui.

Şi o iubea din ce în ce mai mult, cu fiecare bătaie a inimii lui înflăcărate.

Capitolul 6

Cînd Alida se reîntoarse la masă, Paul-Anthony o întîmpină cu un zîmbet plăcut. El permise chelnerului să ia farfuriile folosite şi îşi exprimă zgomotos aprobarea cînd în faţa lor fură aşezate tartele de căpşuni cu frişcă.

– Nu-ţi plac tartele de căpşuni? întrebă el cînd Alida se încruntă, văzînd desertul.

– Oh, ba da, spuse privind în sus, spre el. Doar că mă gîndeam la remarca pe care a făcut-o şeful meu, Max Brewer. Mi-a spus că am cîştigat în greutate şi c-ar trebui să sar peste deserturi.

– În primul rînd, spuse Paul-Anthony, făcînd un efort considerabil ca să-şi păstreze calmul, Brewer nu are dreptul să vorbească despre greutatea ta. N-are nici o legătură cu modul în care-ţi îndeplineşti îndatoririle.

– Ştiu, dar Max este din vechea clasă.

– În al doilea rînd, continuă Paul-Anthony, scrîşnind din dinţi, şi tu şi eu, ştim că tu cîştigi în greutate din cauza copilului. Sînt lucruri care în nici un caz nu-l privesc pe Brewer.

– Din punct de vedere legal, spuse Alida, ai dreptate, dar... Ea privi bănuitoare în jur.

– Nu poate nimeni auzi ce vorbim, spuse Paul-Anthony. Acustica sălii şi felul în care sînt aranjate mesele nu permit răspîndirea sunetului. N-am auzit nici măcar un cuvînt din alte conversaţii. Doar o rumoare scăzută. Alida, spune-mi ce-i cu Brewer?

– A fost constrîns să mă promoveze, ca să spun drept. Preşedintele acţionarilor i-a impus să numească o femeie pe post de director. El ar fi preferat să dea acest post, dacă ar fi fost posibil, actualului meu asistent, Jerry Nash. La vremea aceea am ştiut că am cîştigat prin neprezentare, dar am fost hotărîtă să fac treabă bună. Şi am făcut.

– Continuă, spuse Paul-Anthony.

– Max încă mai este furios că i s-a spus ce are de făcut. El consideră acest hotel ca fiind al lui şi, de fapt, adeseori pare să uite că acesta face parte dintr-un lanţ întreg şi că e condus de un consiliu director. Max abia aşteaptă să fac vreo greşeală, ca să mă poată concedia. O să se înfurie cînd va afla că sînt însărcinată. Ştiu acum care-i felul lui de a gîndi şi că detestă ideea ca o mamă necăsătoritä să ocupe o poziţie importantă în hotelul lui.

– Dacă te concediază din cauza copilului, îşi semnează singur sentinţa.

– Oh, nu-e el aşa de prost. Nu, va aştepta şi va pîndi apariţia celei mai mici scăpări din partea mea şi-şi va susţine decizia pe motivul incompetenţei. Am fost conştientă de atitudinea lui încă de cînd am obţinut numirea şi m-am obişnuit cu situaţia. Doar că acum trebuie cu orice preţ să-mi păstrez slujba şi să pot avea grijă de copil aşa cum se cuvine.

La naiba, se gîndi Paul-Anthony, Alida n-ar mai trebui să-şi facă o mie de griji în privinţa lui Brewer, dacă ar accepta să se mărite cu el. Ar putea avea la dispoziţie oricît de mult timp ar dori ca să aibă grijă de copil, iar mai tîrziu şi-ar putea găsi o altă slujbă, dacă-ar vrea.

Uşurel Payton, îşi spuse. Trebuia să-şi ţină gura. Doar că în minte i se contura un nou plan de acţiune.

– Îţi cer scuze, Paul-Anthony, spuse ea, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. N-ar fi trebuit să te plictisesc cu toate astea. Doar că... Ei, eşti un bun confident. Zîmbi. Iar acum sînt pe cale să mănînc acest desert pînă la ultima îmbucătură.

– Nu mai zăbovi, spuse zîmbind la rîndul lui.

Ea luă o înghiţitură şi-nchise ochii cîteva momente.

– Mmm. Delicios. Îl privi din nou. Prietenul tău, doctorul Nelson, spunea că băieţii Payton aveau gîturile sensibile la răceală. Povesteşte-mi despre fraţii tăi. Sînteţi apropiaţi?

– Foarte apropiaţi, John-Trevor locuieşte aici şi...

Alida îl asculta povestind despre amuzantele escapade ale tinerilor Payton. La un moment dat descoperi că se relaxase, că rîdea din toată inima şi că mîncase şi ultima fărîmă din tarta cu căpşuni.

Oh, ce drăguţ, meditä. Ea şi Paul-Anthony aveau o conversaţie agreabilă, fără urmă de stînjenealä, bucurîndu-se unul de compania celuilalt. N-ar fi trebuit, presupuse, să-i spună despre Max,

dar acum, într-un anume fel, problema nu mai părea atît de împovărătoare.

Îşi dădu seama că acesta ar fi fost unul dintre avantajele pe care le-ar avea dacă ar fi parte integrantă a unui cuplu, dacă-ar fi jumătate dintr-un întreg. Întotdeauna ar fi cineva lîngă ea, căruia să-i împărtăşească toate victoriile ei răsunătoare sau de mai mică importanţă; momentele de entuziasm şi momentele de descurajare. Aceasta însemna să fii îndrăgostit.

Era oare posibil ca iubirea lui Paul-Anthony să fie durabilă? Oare ar fi posibil ca declaraţiile lui de dragoste zilnice să fie proiectate în infinit şi să existe atîta timp cît ei amîndoi ar trăi? Oare să îndrăznească să spere?

Nu! îi şopti, categoric, raţiunea. Hotărîrea de a-şi păstra autocontrolul fusese spulberată de apropierea ce se crease între ea şi Paul-Anthony, de atmosfera romantică a balului şi de imboldurile propriei inimi. Nu trebuia să permită ca această intimitate să continue, pentru că a iubi înseamnă a pierde.

– Orchestra se pregăteşte, spuse Paul-Anthony. Îmi imaginez că toată lumea de-abia aşteaptă să danseze.

Aşa şi era, se gîndi Alida. Anticipa, deja, plăcerea de a fi înlănţuită de braţele puternice ale lui

Paul-Anthony, în timp ce s-ar lăsa purtaţi de ritmul muzicii, dansînd pînă-n zori. Dar nu, era mult prea periculos. Era prea vulnerabilă, iar autocontrolul i-ar fi pierit cu totul.

– Paul-Anthony, spuse repede, sînt... sînt realmente foarte obosită. A fost o seară foarte frumoasă, dar cred că ar fi mai bine dac-aş pleca acasă. Îmi dau seama că e conferinţa ta şi cu siguranţă că nu poţi părăsi salonul, aşa că voi lua un taxi. Da, aşa-i cel mai bine. Pur şi simplu mă arunc într-un taxi şi cît ai clipi sînt acasă.

Asta este! se gîndi Paul-Anthony. Alida Hunter era pe cale să se îndrăgostească de el, fără putinţă de scăpare. Era limpede ca lumina zilei. Ar fi pariat şi ultimul său dolar pe faptul că numai gîndul la dansul lor împreună îi crease în minte aceleaşi imagini senzuale care-l tulburau şi pe el. Şi acum fugea ca o micuţă pisicuţă speriată, pentru că-l iubea, dar îi era frică să iubească. Răbdare Payton, răbdare.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti obosită, Alida, spuse el calm. Vreau să spun că viitoarele mame, se presupune, au nevoie de foarte multă odihnă. Oficial, conferinţa s-a încheiat, aşa că te conduc acasă, nici o problemă. Se ridică în picioare. Gata?

Deci el nu-i cerea să mai rămînă. Nu insistă

nici un pic? se întrebă Alida. Nu-i spune că nu-i chiar atît de tîrziu şi cum era duminică şi nu era o zi de lucru extenuată, şi... Oh, linişteşte-te şi hai acasă, îşi spuse.

Pe cînd se-ndreptau spre apartamentul Alidei, Paul-Anthony deschise radioul din maşină şi prinse un post de muzică ritmată. Fredonă tot timpul, bătînd tactul cu vîrfurile degetelor pe volan.

Alida continua să-l privească, foarte conştientă de faptul că atît viziunea trandafirie asupra acelei seri, cît şi starea ei de spirit dominată de visare se deteriorau rapid.

Mulţumea cerului că va ajunge în curînd acasă şi va scăpa de prezenţa lui Paul-Anthony. Dar, la naiba, chiar trebuia să afişeze această veselie exagerată în urma încheierii atît de devreme şi atît de brusc, a serii petrecute împreună? Putea cel puţin să pară iritat, morocănos, întristat.

Dar de-a dreptul întristător era faptul că pentru propriul ei copil ea nu reuşise să găsească decît o mamă trăsnită.

Cînd intrară în apartament, Paul-Anthony îşi puse mîinile în şolduri privind critic baloanele multicolore ce decorau tavanul.

– Ai dreptate, spuse privind-o acum pe ea. Este de-a dreptul ridicol. Îţi strică decorul, iar pe

măsură ce vor pierde din heliu, baloanele vor începe să coboare. Va fi foarte, foarte neplăcut.

– Ei, de fapt sînt foarte frumoase. Îmi place să am un curcubeu numai al meu, şi...

– Nu, nu, nu trebuie să fii atît de politicoasă. A fost un lucru prostesc. Îi prinse bărbia între palme. Trebuie să fac un compromis. Îţi voi spune că te iubesc numai în zilele în care te voi putea vedea. În celelalte, am să evit să mai apelez la scamatorii răsuflate cum ar fi trandafirii sau baloanele, ca să-ţi fac declaraţii.

– Dar...

– E corect? Bun. Ei bine, am plecat, aşa că te poţi odihni. El îi atinse buzele în treacăt. Mulţumesc pentru această seară formidabilă. Noapte bună, Alida.

– Dar...

– Somn uşor. Închise cu grijă uşa după el, în timp ce Alida clipea complet năucită.

– Dar... spuse ea din nou, apoi ridică mîinile în semn că se predă: Alida, du-te la culcare.

– Deci înţelegi, John-Trevor? îl întrebă Paul-Anthony pe fratele său. E un plan strălucit. Ai putea

învăţa şi tu cîte ceva de la fratele tău mai mare.

– Despre femei? spuse John-Trevor. Nu, mulţumesc Paul-Anthony. Îmi plac, dar nu doresc nici măcar să-ncep să le înţeleg. Se încruntă şi scuturā din cap. Femeile sînt atît de emotive, de complicate. Eşti sigur că ideea asta a ta e acceptabilă?

Paul-Anthony se ridică de pe sofa şi începu să se plimbe agitat prin camera de zi a lui John-Trevor.

– Din tot ce-am încercat pînă acum, nimic n-a dat rezultate hotărîtoare. Alida mă iubeşte, John-Trevor. Ştiu sigur, după o multitudine de semne. Dár încă se mai ascunde în spatele zidurilor protectore pe care şi le-a creat. Eu încerc să le dărîm, bucată cu bucată, dar merge greu. Deci trebuie să adopt un nou plan.

– E un plan hoţesc, spuse Jonh-Trevor, rîzînd.

– Fie cum spui. Dar crede-mă, sînt disperat. Paul-Anthony se opri şi-şi privi fratele cu un aer preocupat. Am stat o vreme departe de Alida şi am obţinut ca rezultat faptul că mi-a dus dorul. Dar nu e suficient.

– Şi atunci ai de gînd să te ţii scai.

– Da, dar... – şi aici dovedesc faptul că sînt genial – voi apărea în prim-plan de viitor tată gri-

juliu. Oh, o să-i spun c-o iubesc de fiecare dată cînd am s-o văd, pentru că simt această nevoie imperioasă. Dar va fi aşa, ca din întîmplare, ca un lucru colateral.

– Ca şi cum ai spune, „Oh, apropo, te iubesc"?

– Cam aşa ceva.

– Mi se pare foarte riscant, Paul-Anthony.

– Nu, nu, e grozav. Va crede că mi-am transferat afecţiunea asupra copilului şi că ei nu-i mai dăruiesc decît ecoul unor sentimente trecute. Se va relaxa şi-şi va lăsa garda jos. Cum mai pot eu reprezenta o ameninţare cînd toate gîndurile îmi sînt acaparate de copil? Voi fi mereu în preajma ei, dar ca tată, nu ca bărbat. Dar în timp ce ea crede că punem în aplicare planul unei relaţii exclusiv între tată şi mamă, eu o voi cuceri pe Alida Hunter femeia, fără ca ea să-şi dea seama. Este extraordinar.

– Şi periculos, spuse John-Trevor. Să-ţi dau ceva de băut?

– Nu, mulţumesc.

– Ei bine, eu chiar am nevoie de un pahar. Tu eşti cel îndrăgostit, dar eu sînt cel cu nervii la pămînt. Aş vrea să te grăbeşti să te însori cu Alida.

– Aşa voi face, spuse Paul-Anthony sigur de sine. Poţi conta pe mine.

– Prea bine, spuse John-Trevor şi-şi turnă un pahar plin.

Luni după-amiază, tîrziu, Alida termină de verificat a doua oară o listă cu detalii în legătură cu o mică reuniune a negustorilor de vehicule autopropulsate, care urma să fie găzduită la hotel. Îşi roti gîtul într-o parte şi alta în încercarea de a-şi relaxa muşchii încordaţi, apoi se ridică şi se-ndreptă spre fereastră.

Nu dormise bine cu o noapte înainte. Mersese la culcare imediat după plecarea precipitată a lui Paul-Anthony, dar se sucise şi răsucise, incapabilă să îndepărteze starea de confuzie în care se afla. Alida oftă şi-şi aşează uşor mîinile pe pîntece. Ştia oare micuţa entitate protejată de fiinţa ei, că ea nu se odihnise cu o noapte înainte? se-ntrebă ea. Curînd începu să-şi simtă bebeluşul mişcînd. Va fi oare o fetiţă delicată sau un flăcăiaş voinic? Va semăna cu ea sau cu Paul-Anthony? Va trebui să facă o listă cu nume, din care să aleagă unul pentru copil şi...

– Oh, Dumnezeule, eşti însărcinată!

Alida se întoarse surprinsă. Lisa stătea lîngă masa de lucru privind-o cu gura căscată.

– Din felul cum ţi se contura silueta în cadrul ferestrei, continuă Lisa, ca şi din poziţia mîinilor tale, mi-am dat seama că eşti... Oh, Alida, de ce nu mi-ai spus? Dădu din cap încordată. Nu-mi vine să cred. Credeam, eram convinsă că sîntem prietene foarte apropiate. Eu ţi-am mărturisit chiar şi cele mai ascunse secrete şi... Mai întîi, trandafirii şi refuzul tău de a-mi spune cine ţi i-a trimis, iar acum... Ochii îi erau plini de lacrimi. Cred că mi-am făcut prea multe iluzii în privinţa prieteniei noastre.

Alida traversă încăperea şi se grăbi s-o îmbrăţişeze pe Lisa.

– Nu spune asta. Sîntem prietene. Prietene bune, eu preţuiesc foarte mult prietenia noastră. Totul s-a întîmplat atît de repede, încît încă n-am reuşit să fac ordine în mintea şi sufletul meu. Oricum, aş fi venit la tine să-ţi împărtăşesc necazurile mele, pentru că, Dumnezeu mi-e martor, am nevoie de un umăr pe care să plîng. Lisa, te rog, nu te simţi jignită şi nu fi furioasă. Viaţa mea s-a întors cu susul în jos în ultima vreme şi n-aş vrea pentru nimic în lume să mai stric şi prietenia

noastră pe deasupra.

– Sînt eu prea sensibilă, spuse Lisa, îmbufnată. E unul dintre defectele mele majore, pe care încerc să-l ascund sub o înfăţişare obraznică. Dacă mă simt jignită Alida, e doar problema mea, căreia sper să-i fac faţă. Adevărata problemă în momentul de faţă eşti tu. Doamne, un copil! Este al lui Carl Ambrey?

– Carl? Nu. Doamne fereşte.

– Ei, slavă Domnului! Cine este tatăl?

Alida merse şi închise uşa, apoi se întoarse din nou spre Lisa.

– Lisa, îmi dai cuvîntul că nu vei spune nimănui că sînt însărcinată.

– Da, desigur, dar nu mai poţi ascunde mult timp acest lucru.

– Ştiu. Max o să se înfurie cumplit. Trebuie să-i dovedesc faptul că pot lucra cu aceeaşi eficienţă ca şi pînă acum şi că nu va avea nici un motiv să mă concedieze. Nu va îndrăzni să mă dea afară, doar pentru că sînt o mamă necăsătorită.

– Adevărat, dar de ce nu te căsătoreşti cu tatăl? El ştie de copil?

– Da, ştie, dar nu vreau să mă căsătoresc. Nu intenţionam să mă îndrăgostesc de el, dar... cel puţin bine că el nu ştie ce simt pentru el...

– Alida, tu permiţi trecutului să-ţi dicteze viitorul. Acum trebuie să te gîndeşti în primul rînd la copil.

– Numai la el mă gîndesc. Voi fi o mamă bună, o mamă adorabilă. Vom fi noi doi, copilul şi cu mine. E mai bine decît să fie şi-un bărbat, tatăl, care să plece cînd s-a plictisit de noi. Numai de acest gen de iubire am eu parte: temporară.

– Oh, Alida, nu e un lucru gravat în piatră.

– Lisa, sînt unii oameni care nu sînt făcuţi să iubească sau să fie iubiţi. Nu ştiu de ce lucrurile sînt aşa de prost întocmite în lumea asta nebună. Tot ce ştiu e că sînt unul dintre aceştia.

Lisa oftă şi scutură din cap.

– Ei bine, să amînăm deocamdată acest subiect. Dar, Alida, ai de gînd să-mi spui cine este tatăl?

Alida inspiră adînc şi îşi ridică bărbia. Apoi înfruntă cu curaj privirea întrebătoare a Lisei.

– Da, îţi spun, vocea îi tremura uşor. Este... Paul-Anthony Payton.

Lisa făcu un pas înapoi. Culoarea îi pierise din obraji.

– Paul Anthony... Privirea îi alunecă spre pîntecele Alidei, apoi se-ndreptă, tăioasă, spre ochii ei. Dar este imposibil. Vreau să spun că tu l-ai întîlnit

pentru prima dată aici, cînd a venit să facă pregătiri pentru conferinţă. Într-un timp atît de scurt...

– Nu, spuse Alida liniştită. Eu... îl întîlnisem cu mai mult de şase săptămîni înainte. E foarte complicat, Lisa.

– Nu, nu este, nu chiar, spuse Lisa cu ochii înotînd din nou în lacrimi. Şi tu m-ai lăsat să mă fac de rîs vorbind întruna despre el. I-am tot dat zor, remarcînd cît e de chipeş, cum este el în căutarea unei femei deosebite şi cum eu aş fi acea femeie a vieţii lui. Mi-am cumpărat chiar şi o rochie nouă, m-am căţărat pe tocuri, ca să-l impresionez. Cît vei fi rîs de proasta de Lisa, pentru că în tot acest răstimp tu purtai în pîntece copilul acestui bărbat.

– Nu, spuse Alida cuprinsă de panică. N-a fost aşa.

– Te consideri fără noroc în dragoste, Alida Hunter, cînd îmi dau seama că, de fapt, eu sînt cea fără noroc în alegerea prietenelor.

– Lisa, te rog, ascultă-mă.

– Nu, am ascultat destul. Oh, Dumnezeule, chiar c-am auzit prea multe... Părăsi biroul, lăsînd uşa deschisă în urma ei.

– Lisa, strigă Alida, apoi oftă resemnată.

Luînd loc la masa de lucru, privea fix spre uşa

deschisă. Atît de multe vieţi, se gîndea ea, sînt afectate de ceea ce s-a petrecut în acea noapte ceţoasă, cu cîteva luni în urmă. Unde vor conduce oare toate acestea? Cîţi oameni vor mai suferi, cîte lacrimi vărsate?

– Hei, şefa, spuse Jerry, intrînd degajat în biroul ei, ce se petrece? Secretara ta a fugit ca din puşcă. Lisa nu mai e în anticameră.

– Nu se simte prea bine, Jerry. Doreşti ceva?

– Conferinţa scriitorilor. Se tolăni într-unul din scaunele din faţa biroului Alidei. În legătură cu rezervările de camere. S-a produs o harababură incredibilă.

– Ce vrei să spui?

– Cineva a încurcat lucrurile rău de tot. Computerul indică faptul că numai jumătate din numărul necesar de camere rezervate au fost efectiv rezervate. Restul au fost date disponibile şi sînt diferiţi cetăţeni înregistraţi ca ocupanţi.

Alida sări în picioare.

– E imposibil. Cum de s-a putut întîmpla aşa ceva? Trebuie să-l căutăm chiar acum pe cel de la rezervări şi să clarificăm situaţia. Dar Jerry, aceste camere au fost blocate cu cîteva săptămîni în urmă. Cum Dumnezeu... De ce mă fixezi aşa cu privirea? Care-i problema?

El se ridică tacticos.

– Ori ai petrecut în lege, ori barza a greşit adresa, cînd ţi-a lăsat ţie misiunea de-a face o livrare. Pe toţi dracii, Alida eşti gravidă?

Cu obrajii în flăcări, ea rămase dreaptă şi spuse cu dîrzenie:

– Da Jerry, aştept un copil şi sînt încîntată.

– Dar n-ai reuşit să-ţi procuri şi un soţ, nu-i aşa?

– Trăim în anii nouăzeci, nu în Evul Întunecat. Părinţii celibatari nu sînt o raritate.

– Oh, da? Spune-i asta lui Max.

– Max nu va avea motive să se plîngă, pentru că-mi voi face meseria cu aceeaşi eficienţă ca întotdeauna.

– Oh, omule ai dat de bucluc. Max o să sară-n sus şi...

– Destul Jerry, îl întrerupse. Îţi propun să ne concentrăm asupra descurcării iţelor cu camerele pentru conferinţa scriitorilor. Háide, vino să discutăm cu omul de la rezervări.

Era mai tîrziu de ora nouă cînd Alida intră în apartament şi închise uşa, oftînd, complet epui-

zată.

Problema cu rezervările de camere fusese clarificată, dar Alida era cu adevărat extenuată. Încă nu-şi putea închipui cum de fusese posibilă comiterea acestei erori grosolane. Acele camere fuseseră rezervate, apoi, brusc, computerul indica faptul că jumătate dintre ele fuseseră trecute în circuitul general. Era ceva la fel de inexplicabil ca şi instrucţiunile greşite primite de tipograf în privinţa invitaţiilor la banchet.

Oftînd din nou, Alida porni spre bucătărie, dar robotul, a cărui lumină roşie clipea, îi atrase atenţia. Apăsă pe buton şi aşteptă să audă mesajul.

„Alida", se auzi o voce profundă, „sînt Paul-Anthony. Trebuie să plec chiar acum la Londra să închei un contract. Secretara mea ştie unde poţi să mă găseşti, dacă ai nevoie de mine. Ai grijă de copilul nostru cît timp lipsesc. Făcu o pauză. Oh, te iubesc. Am să te sun cînd mă-ntorc, peste o săptămînă şi ceva".

Ea mai ascultă o dată mesajul, apoi îl şterse.

„Dacă ai nevoie de mine", spuse cu glas tare.

Avea chiar în acel moment nevoie de Paul-Anthony. Era atît de obosită, încît îi venea să plîngă. Avea nevoie să simtă braţele lui puternice, consolatoare în jurul ei, să audă vocea lui caldă spu-

nîndu-i că nu e singură. Nu voia ca el să plece la Londra, pentru că îl iubea, îi va duce dorul, şi...

Oh, Doamne, se gîndi, unde-o purta gîndul? Ea era singură şi aşa trebuia să fie. Mai tîrziu îl va avea pe copil alături, dar...

Privi din nou robotul-telefon.

Copilul, îşi aminti cu melancolie. Paul-Anthony îi spusese să aibă grijă de copilul lor.

Nu-i spusese să aibă grijă de sine însăşi. Iar declaraţia lui de dragoste părea mai degrabă ceva colateral. Încruntîndu-se, Alida merse la bucătărie să mănînce şi să-l hrănească pe Scooter.

„Săptămîna şi ceva" de şedere la Londra, de care amintise Paul-Anthony, se prelungi la două, apoi la trei săptămîni. Alida primi între timp pachete prin poştă şi prin curier trimise din Anglia, pachete ce conţineau daruri pentru copil: un ursuleţ muzical, un vehicol de lemn, lucrat manual, cu soldăţi pictaţi în culori strălucitoare, un frumos pliant cu poze de animale. Fiecare pachet conţinea şi cîte un mesaj: „Cu dragoste, Paul-Anthony."

La serviciu Lisa era cordială, dar distantă. Pe

măsură ce trecea timpul, Alidei îi era din ce în ce mai dor de Paul-Anthony. În seara în care se împlineau exact patru săptămîni de la plecarea lui la Londra auzi nişte bătăi în uşă şi cînd merse să deschidă, îl descoperi pe Paul-Anthony Payton, stînd în faţa ei.

Cînd îl văzu, bătăile inimii i se accelerară, iar ea simţi că se îneacă în privirile lui albastre ca cerul.

Simţi nevoia de a se arunca în braţele lui şi a-l îmbrăţişa, de a se lăsa învăluită de puterea şi căldura lui.

– Ei bine, s-a-ntors călătorul nostru, spuse ea, uimită de faptul că nu-i tremură glasul. Şi l-ai vrăjit pe omul de pază, ca de obicei. Păşi înapoi. Intră Paul-Anthony.

Oh, Dumnezeule, ce frumoasă este, se gîndi Paul-Anthony, pe cînd păşea în apartamentul ei. Tot timpul cît lipsise, nevoia imperioasă de a o vedea se transformase într-o durere constantă. Şederea lui la Londra părea să fi durat o eternitate. Dorea s-o tragă spre el şi s-o sărute cu pasiune, manifestîndu-şi, fără oprelişti, iubirea şi dorinţa, zăgăzuite vreme de atîtea săptămîni. Dar trebuia să-şi amintească de plan.

– Deci, cum te simţi? întrebă. Privirea îi alu-

necă spre curbura ce se întrezărea printre cutele rochiei largi, apoi spre părul fermecător, uşor răvăşit, de culoarea căpşunei, spre gura senzuală, ademenitoare. Apoi îşi drese glasul. Copilul cum se simte?

Alida închise uşa.

– Sîntem bine amîndoi. Copilul se mişcă tot timpul acum; sîntem în luna a şasea. Darurile tale sînt foarte frumoase. Treburile tale au mers cum trebuie?

– Nu, a trebuit să revăd o serie de detalii. De aceea am lipsit atîta vreme. Tăcu un timp. Te iubesc, mă dezobişnuisem s-o mai spun, pentru că nu te-am mai văzut.

Se dezobişnuise oare să mai şi simtă? se întrebă Alida. Oare iubirea lui Paul-Anthony, scădea, pălind în amintire?

– Să-ţi aduc ceva de băut?

– Nu, mulţumesc. Putem sta jos?

– Desigur.

Ea aşteptă pînă cînd el se instală pe sofa, apoi alese un scaun cu spătar înalt. Privirile li se întîlniră, iar timpul se opri în loc.

„Te iubesc Paul-Anthony" gîndea ea.

„Oh, Alida, gîndea Paul-Anthony, te iubesc atît de mult".

– La serviciu totul merge bine? întrebă el pe neaşteptate.

– Unde? clipi ea uimită. Ah, la hotel. Ei da, aşa şi aşa. Vreau să spun că acum este evident pentru toată lumea că sînt însărcinată, iar şeful era să leşine cînd i-am spus. Dar eu am rămas ferm pe poziţii şi i-am spus că asta n-are nimic de-a face cu capacitatea mea de a-mi face meseria. Dar Max îmi dă tîrcoale ca un vultur, aşteptînd să fac vreo greşeală.

– E bine pentru tine... vreau să spun pentru copil, să trăiască în acest stres continuu?

– Doctorul spune că totul decurge minunat.

– Ei, sper. Nu pot suporta gîndul, ca puştiul meu să-şi facă intrarea în lume, fiind deja stresat. Am mai citit cîte ceva despre bebeluşi şi găsesc totul fascinant. Cînţi copilului cîntece de leagăn, îi vorbeşti, îi citeşti poveşti?

– Să-i citesc poveşti? Paul-Anthony, pentru numele lui Dumnezeu, n-am de gînd să stau pur şi simplu cu o enormă carte ilustrată în faţă şi să i-o citesc copilului încă nenăscut.

El se încruntă.

– Oh, bine, dar eu aş putea s-o fac. Tu să nu mă iei în seamă cît timp îi citesc povestea. Gîndeşte-te la asta, cel puţin.

– Tu chiar îţi intri în rolul de tată, nu-i aşa? întrebă liniştită.

Acum e momentul, Payton, îşi spuse. Era o ocazie perfectă pentru a-şi pune planul în aplicare. Nu trebuia să-i spună Alidei de toate nopţile de insomnie petrecute la Londra, de cum îl căuta zilnic pe John-Trevor ca să ceară asigurări că totul era-n ordine, în privinţa ei; de lupta lui cu nevoia irezistibilă de a-i telefona doar ca să-i poată auzi vocea. Nu trebuia să-i spună c-o iubea şi mai mult decît înainte.

– Oh, da, spuse el. Sînt foarte emoţionat la gîndul că voi fi tată. Nu-mi pasă dacă va fi băiat sau fată, sînt sigur că va fi minunat. Desigur, mai am mult de studiat, tot felul de cărţi despre importanţa de a fi părinte, dar cînd va sosi clipa, voi fi pregătit.

Este... foarte frumos, spuse Alida. Oh, Doamne, chiar asta se şi întîmpla, se gîndi ea. Paul-Antony îşi transfera sentimentele asupra copilului. Oh, nu încă, Paul-Anthony, te rog. Oare nu putea s-o mai strîngă în braţe, s-o sărute măcar o dată? S-o facă să se simtă feminină şi frumoasă? Sînt sigură că vei fi un tată minunat.

Da, va fi, cu siguranţă. Pentru că-şi dorea foarte mult acest copil. Dar la fel de mult dorea ca

Alida să-i fie soţie. S-ar fi putut muta în casa lui imensă, sau dacă Alida ar fi preferat, ar fi putut să cumpere alta nouă.

– Am de gînd să zugrăvesc în această săptămînă, camera copilului, spuse ea.

– Aici?

– Bineînţeles. Aici unde locuiesc eu, va locui şi copilul.

– Corect. La ce oră vrei să vin?

– Poftim?

– Sîmbătă, să te ajut să zugrăveşti camera copilului. Vreau să particip şi eu la pregătirea camerei pentru copil.

– Oh... ei bine...

– Aşa fac taţii, spuse el.

Şi soţii. La naiba, acest nou plan al lui, îi crea un nod, în gît, de mărimea unei mingi de bowling.

– La ora nouă, sîmbătă dimineaţă, spuse ea. Acum scuză-mă, Paul-Anthony. Sînt foarte obosită. A fost mare agitaţie la hotel din cauza unei serii de încurcături în legătură cu marea conferinţă a scriitorilor, care se apropie.

– Ce fel de încurcături?

Ea oftă.

– Lucruri care n-ar trebui să se întîmple. Tipograful a primit instrucţiuni greşite pentru progra-

mele destinate banchetului de decernare a premiilor, nu s-au făcut rezervări corecte de camere, iar abia în această săptămînă am descoperit că sacoşele, pe care trebuie să le distribuim participanţilor la conferinţă, au fost trimise la un hotel *Lebăda* din San Francisco. Din fericire, cei de acolo au telefonat la celelalte hoteluri *Lebăda* şi au aflat că sacoşele ne aparţin. Toate acestea sînt inexplicabile. Da, greşelile au fost descoperite la timp şi remediate, dar dacă n-ar fi fost... Dădu din cap.

Încruntîndu-se, Paul-Anthony se aplecă înainte, îşi puse coatele pe genunchi şi unindu-şi degetele, făcu un pod pe care-şi sprijini bărbia. Privi fix peretele din faţa lui timp de un minut.

– Paul-Anthony? spuse Alida într-un tîrziu.

El îşi îndreptă spatele şi-o privi.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte faptul că cineva ar putea să-ncerce să creeze impresia că ai fi ineficientă ?

Ea făcu ochii mari.

– Vrei să spui că cineva produce în mod intenţionat aceste încurcături? Sabotaj? E de-a dreptul absurd.

– Oare? întrebă el liniştit. Tu singură ai spus că Max Brewer caută un motiv să te concedieze.

– Dar Max n-ar face niciodată ceva care să diminueze calitatea serviciilor la *Lebăda*. El, practic, e obsedat de munca la hotel şi tot ceea ce se petrece în cadrul acestuia îl afectează direct, pe el ca persoană. Nu, Max n-ar încerca să saboteze un eveniment atît de important cum este această conferinţă. Reuşita ei reprezintă un motiv de mîndrie personală.

– Dar greşelile sînt depistate înainte de a provoca serioase probleme.

– Da, e-adevărat, dar... Nu, nici măcar nu pot lua în seamă ideea că cineva e atît de rău intenţionat... Tăcu. Categoric nu există nici o explicaţie raţională pentru ce s-a întîmplat, şi totuşi... Oh, Doamne, Dumnezeule, e ceva de-a dreptul sinistru. Nici nu vreau să mă gîndesc. La naiba, aş fi vrut să nu te fi referit la aşa ceva. Acum mi-e teamă să nu văd peste tot numai răuvoitori.

– N-am intenţionat să te sperii, Alida. Poate sînt prea suspicios şi-mi închipui tot felul de lucruri. Asta din cauza fratelui meu, John-Trevor. Este detectiv autorizat, iar firma lui face din toate cîte puţin, de la instalarea sistemelor de securitate pînă la consultanţă în filme de capă şi spadă. Ea acoperă toată gama de cereri, face spionaj industrial sau furnizează bodygarzi. Cred că John-

Trevor ar fi de acord cu mine că problemele prezentate de tine implică o supraveghere...

– Ei bine, nu sînt de acord. Prea bine, Max ar fi încîntat să mă concedieze, dar întreg scenariu creat de tine... este – ea înghiţi cu greutate – înspăimîntător.

– Hei, spuse Paul-Anthony, ridicîndu-se, chiar te-ai speriat. El micşoră distanţa dintre ei şi-i luă mîinile într-ale lui, trăgînd-o în sus cu blîndeţe. Înconjurînd-o cu braţele, o adăposti la pieptul lui, cît mai aproape, atît cît îi permitea pîntecele ei rotund. Îmi pare rău, Alida. N-ar fi trebuit să insist.

Alida îşi sprijini capul de pieptul lui şi oftă, spunîndu-şi distrată că micul sunet exprima un sentiment amestecat, de mulţumire şi dorinţă, pe care îl simţea ori de cîte ori el o îmbrăţişa.

Era aşa de puternic şi mirosea atît de bine, iar căldura emanată de trupul lui masiv o învălui, accelerîndu-i pulsul. Îl iubea. Oh, Doamne cît de mult îl iubea!

Am făcut o greşeală, se gîndi Paul-Anthony. Dorinţa pulsa în trupul lui încordat şi, neîmblînzită, îi înfierbînta sîngele. O iubea pe această femeie şi simţea o nevoie disperată de a face dragoste cu ea.

Ar fi vrut să-i atingă pîntecele gol pentru a

pecetlui legătura cu copilul dinăuntru, copilul creat de ei. Ar trebui s-o îndepărteze pe Alida de lîngă el, înainte de a face un lucru necugetat.

– Alida...

– Da?

– Eu... oh, la naiba, îngînă, apoi gura lui se topi într-a ei.

Era un sărut de foc, un sărut nesăţios, care stîrnea flăcări mistuitoare. Întîlnirea celor două pistile însoţea elanuri pasionale inimaginabile. Sorbeau nepotoliţi unul din altul, în timp ce inimile lor porniseră într-o cursă nebunească. Liniştea camerei era profund tulburată de respiraţiile lor precipitate.

Rupîndu-i total de realitate, dorinţa îi domina purtîndu-i cu sine, spre punctul fără întoarcere.

Paul-Anthony îşi dezlipi buzele de pe gura Alidei şi se dădu brusc înapoi. Alida se dezechilibră uşor.

– N-am vrut să se-ntîmple astfel, spuse cu asprime. Pur şi simplu... s-a întîmplat. Cred... inspiră profund. Cred că acum ar trebui să-l duci pe copil la culcare. Ei, vreau să spun, ar trebui ca tu să mergi la culcare, pentru că fără tine nu poate merge nici copilul. Corect? Corect. Somn. De asta aveţi amîndoi nevoie.

– Paul-Anthony. Eu...

– Deci, am să plec încetişor şi-am să te las să te odihneşti. Trage un pui de somn. Apoi nemaiştiind ce să facă, o bătu uşurel pe Alida pe creştet. Noapte bună. Se întoarse şi ieşi aproape alergînd din apartament.

– Dar... începu Alida, apoi îşi puse o mînă pe creştetul capului. M-a bătut uşurel pe creştet şi mi-a spus să mă duc la culcare. M-a bătut efectiv pe creştet. Oh, ce aiurit.

Paul-Anthony nu intenţiona s-o sărute, se gîndi ea. De fapt, părea extrem de necăjit c-o sărutase. Iubirea lui, care ştia de la bun început că e temporară, se diminua, inexorabil, cu repeziciune, dispărînd ca o particulă de praf pe o zi cu vînt puternic. Toate gîndurile lui, toate sentimentele erau acum concentrate asupra copilului.

Era minunat, îşi spuse. Era, de fapt, ceea ce trebuia să fie.

Şi niciodată nu fusese mai nefericită ca acum.

Capitolul 7

În timp ce traversa parcarea hotelului, Alida îşi dădu seama că avea sentimente foarte amestecate în privinţa faptului că era vineri.

Pe de o parte, ca toţi cei care lucrau, era pătrunsă de un sentiment de libertate, fiind pregătită pentru cele două zile de odihnă.

Pe de altă parte era conştientă de faptul că după vineri urma ziua de sîmbătă, şi că, în consecinţă, a doua zi dimineaţă la ora nouă, Paul-Anthony urma să vină, conform promisiunii, s-o ajute la zugrăvitul camerei copilului. Gîndurile îi alergau în minte ca mingiile de ping-pong.

Ea nu dorea ca Paul-Anthony să vină şi s-o ajute la zugrăvitul camerei. Ba da, ar fi dorit să pregătească împreună, ca orice cuplu normal, camera copilului.

Ridicol. Ei nu erau nici pe departe în situaţia de-a avea o relaţie tipică. Ei nu erau un cuplu normal. Nu erau acum şi nu vor fi niciodată.

Dar în timpul orelor cît ar fi zugrăvit ar fi părut un cuplu obişnuit, iar ea intenţiona să savureze şi să se bucure de fiecare minut. Dar era un lucru nebunesc şi periculos. Simţea că-şi iese din minţile deja tulburate.

Pe cînd intra în anticamera biroului ei, Alida îl văzu pe Jerry cocoţat pe masa de lucru a Lisei, aplecîndu-se spre secretară şi vorbindu-i cu voce scăzută. Cînd Lisa îşi ridică privirile, o văzu pe Alida şi îngheţă. Jerry sări în picioare.

– Nu vreau să vă-ntrerup, spuse Alida, străduindu-se să zîmbească. Sînt doar în trecere.

– Cum se simte mămica? întrebă Jerry.

– Minunat, spuse ea, continuîndu-şi drumul spre birou.

– Alida, spuse Lisa.

– Da?

– Arăţi grozav. Nu exagerez. Îmi place rochia ta şi parcă întreaga ta fiinţă emană o strălucire

aparte...

– Mulţumesc Lisa. Îmi face plăcere să te aud, spunîndu-mi asta.

– Şefa, trebuie să-ţi vorbesc, zise Jerry.

– Sigur. Poţi intra.

– Vin într-un minut.

Alida îşi puse poşeta în sertarul de jos al mesei sale de lucru, apoi se aşezā în fotoliul de piele. Era evident, meditā ea încruntîndu-se, cā Lisa şi Jerry nu doreau ca ea să audă ceva din ceea ce tocmai discutau. Crezuse cā Lisa nu-l putea suporta pe Jerry în preajma ei, dar cu cîteva minute înainte păreau a fi foarte buni prieteni. Care era marele lor secret?

Pentru numele lui Dumnezeu, se admonestā. Teoria lui Paul-Anthony, potrivit cāreia cineva în mod intenţionat îi crea probleme cu conferinţa scriitorilor, o fācuse să devinā de-a dreptul paranoicā. De-abia îi anulase lui Paul-Anthony argumentele împotriva lui Max şi iat-o acum pe ea plinā de suspiciune în privinţa Lisei şi a lui Jerry. Total absurd.

Dar atunci, de ce doi oameni, care niciodatā nu s-au înţeles, par a fi dintr-o datā, cei mai buni amici? Ei, oamenii se mai schimbā. De ce să-i fi fācut Lisa un compliment atît de drāguţ, dacā nu

pentru a încerca să reînnoade relaţia lor de prietenie? Spera din tot sufletul că-i aşa. Dar intenţiona oare Lisa să-şi modifice atitudinea faţă de Jerry? Şi, de fapt, despre ce tot discutau atît?

– Am venit, spuse Jerry, intrînd în birou. Am preluat în locul tău un apel telefonic primit cu cîteva minute înainte.

El se instală într-un fotoliu.

– Era de la directoarea unei edituri din New York, care participă la conferinţa scriitorilor. Departamentul de publicitate intenţionează să facă o surpriză participanţilor, în ultima seară, cea a decernării premiilor. Totul este strict confidenţial, numai preşedintele juriului a fost înştiinţat, cînd i s-a cerut permisiunea să fie introdusă o schimbare în program.

– Ce fel de surpriză?

– De fapt e o acţiune de promovare, foarte ingenioasă. Directoarea va anunţa că fiecare participant la banchet va primi şpalturile unei cărţi, pe care editura ei o va publica în decembrie. Acestea vor fi distribuite tuturor la plecare.

– Foarte inteligent, spuse Alida aprobînd. Şpalturile vor fi citite în drum spre casă de participanţii din întreaga ţară. Oamenii vor discuta despre carte, entuziasmul va creşte, ceea ce va

contribui la vînzarea cărţii încă din momentul lansării ei pe piaţă.

– Da. Şi acum urmează ştirea. Directoarea va trimite şpalturile aici la *Lebăda,* predîndu-le în grija ta. Nimeni, dar absolut *nimeni* nu trebuie să afle de ele. Cînd vor sosi, ea şi suita ei vor muta aceste cărţi în apartamentele lor, dar pînă atunci trebuie să le păzeşti cu preţul vieţii. Este o cerere expresă.

Alida zîmbi.

– Se pare că nu se prea poate glumi cu ei, nu-i aşa?

– Cu siguranţă. Bineînţeles că Lisa ştie de ele, pentru că ea va fi cea care va semna de primire, dacă vor sosi cînd tu nu eşti aici. Presupun că trebuie şi Max să fie anunţat.

– Presupun că da, spuse Alida încet.

Să fie anunţat Max, dar dacă Paul-Anthony avea dreptate şi în spatele tuturor inexplicabilelor încurcături, legate de conferinţă, se afla chiar Max? Dacă s-ar fi întîmplat ceva acelor şpalturi. Refuză să se mai gîndească. Din nou avea accese paranoice. Sigur că Max trebuie să fie anunţat... Mai ales că el intră mereu în biroul meu şi se va întreba de ce sînt acele cutii depozitate aici.

– Aşa, deci sîntem patru care ştim despre ce-i

vorba. Nu mai spunem nimănui. Jerry se ridică de pe scaun. Trebuie să mă întîlnesc acum cu un tip care intenţionează să ţină aici un seminar de o zi, însoţit de exemple practice, despre cum să-ţi impui voinţa asupra celorlalţi. Sper să nu-şi exercite talentul şi cunoştinţele şi asupra mea: detest tipii prea insistenţi. Te caut mai tîrziu.

– Succes, spuse Alida, şi mulţumesc pentru faptul că ai preluat apelul de la directoarea editurii.

– Nici o problemă. Doar că-s foarte bucuros că acele şpalturi îţi sînt date ţie în grijă, acum după toate aceste încurcături legate de conferinţă. N-aş fi vrut să fiu eu acela care să facă pe dădaca cu acele cutii. Salut...

După ce el plecă, Alida se cufundă în fotoliu. La naiba, îşi spuse, acum Jerry părea paranoic. Va fi extrem de uşurată cînd toată această mulţime de oameni vor veni şi vor pleca, iar întreaga afacere va fi dusă la bun sfîrşit, fără nici un alt incident, devenind un fapt împlinit.

Oftînd, Alida se întinse să ia un dosar, îl deschise şi se apucă de lucru.

În dimineaţa următoare, chiar înainte de ora

nouă, Paul-Anthony, cu chipul încruntat, stătea în faţa apartamentului Alidei.

Acum dispreţuia din tot sufletul planul lui strălucit. Faptul că trebuia să joace rolul unui tată grijuliu, al unui bărbat care era în primul rînd preocupat de soarta copilului său şi prea puţin de cea a femeii care-l purta în pîntece, îl făcea să se urce pe pereţi.

Sărutul din seara anterioară, care-i tulburase pe amîndoi în aceeaşi măsură, dovedise, fără putinţă de tăgadă, că îşi juca foarte prost rolul de tată. La cea mai uşoară provocare, o şi atrăgea pe Alida în braţele sale, unde, de fapt, îi era locul.

Dar nu numai atît, continuă el să mediteze, cum recunoştea că nu este expert în întortochelile şi subtilităţile iubirii, nu i se părea corect să se folosească de subterfugii, într-o relaţie atît de specială.

La naiba, se gîndi, ce să mai facă? Pusese la cale şi dusese la bun sfîrşit cu cea mai mare uşurinţă cele mai complicate şi mai încîlcite afaceri în materie de investiţii, dovedind că este extrem de competent. Dar în ceea ce privea dragostea, era un ageamiu. Alida îl iubea, era sigur de asta şi Dumnezeu îi era martor că şi el o iubea. Ar fi trebuit să fie o linie dreaptă de la

punctul A la punctul B, care să conducă obligatoriu la concluzia: „Şi ei au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi". În schimb se afla în mijlocul unei cumplite încurcături şi nu ştia ce să mai facă.

– Fii bărbat, Payton, îşi spuse. Joacă toate cărţile, pe măsură ce-ţi sînt servite.

Bătu la uşa Alidei. Cîteva momente mai tîrziu, ea, îmbrăcată în pantaloni largi şi o bluză la fel de largă, veni să deschidă.

– Bună, spuse ea, zîmbindu-i. Eşti pregătit să te-apuci de zugrăvit?

– Printre altele, îşi spuse plin de reţinere. Cred şi eu. Port hainele cele mai ponosite şi sînt hotărît să mă achit onorabil.

Ea păşi înapoi pentru a-i face loc să intre.

– Dacă auzi un zgomot suspect, să ştii că-i Scooter. A trebuit să-l închid în dormitor ca să nu nimerească în vasele cu var. Nu-i un motan prea fericit. Urmaţi-mă domnule.

– Oriunde, spuse zîmbind fermecător. Oh, era cît pe ce să uit, adăugă el, te iubesc, Alida.

Ea se opri şi privindu-l peste umăr spuse:

– Sper că nu-i prea închisă culoarea aceasta. Vreau să iasă un galben-pal şi delicat. Ea se îndreptă spre dormitorul de rezervă.

Nu mai încăpea nici o îndoială, se gîndi Paul-

Anthony, îşi ura din tot sufletul propriul plan.

Alida avea totul pregătit ca să-nceapă. Folii de plastic acopereau podeaua mochetată, iar în centrul camerei, se aflau o cutie fără capac plină cu var şi o trusă de văruit cu bidinele şi role.

Fără multă vorbă, ea înmuie o rolă în var şi începu să aplice pe perete straturi drepte şi regulate. Paul-Anthony făcu la fel, iar în următoarea jumătate de oră, în cameră nu se mai auzi nici un sunet, cu excepţia fîsîitului rolelor îmbibate cu var, care întîlneau pereţii însetaţi.

Cînd Paul-Anthony observă că pe măsură ce trecea timpul îşi încleştase fălcile din ce în ce mai tare, încît începuseră să-l doară dinţii, îşi dădu seama că nu mai putea suporta.

Aşeză rola în trusă şi-şi puse mîinile în şolduri.

– Asta este, spuse, m-am săturat.

Alida se întoarse să-l privească, în timp ce pe chip îi apăruse nedumerirea.

– Ei, foarte bine, spuse, dînd din umeri; nimeni nu-ţi pune pistolul la tîmplă.

El traversă camera şi, cînd fu lîngă ea, îi cuprinse partea de sus a braţelor.

– Nu mă refer la zugrăvit, spuse. Zugrăvitul este reconfortant. Dar, la naiba, Alida, nu aceasta este camera pe care trebuie s-o pregătim pentru

copilul nostru.

– Este singura cameră de rezervă de care dispun. Este o cameră perfectă, minunat proporţionată. Făcu o pauză. Ce cusur are camera asta?

– Faptul că-i aici, răspunse el, deloc liniştit.

– Ce?

– Alida, continuă el cu vocea încărcată de tandreţe, am încercat tot ceea ce mi-a trecut prin minte ca să te conving de faptul că te iubesc cu adevărat, că te voi iubi întotdeauna. Ultimul meu plan, un plan ridicol, era să te fac să crezi că mi-am transferat întreaga atenţie şi afecţiune de la tine spre copil; speram astfel să te prind cu garda jos. Dar nu mai pot juca nici un pic aceste jocuri.

Ea îl privea înmărmurită, fără să spună un cuvînt.

– Am o casă imensă, spuse el, cu loc pentru şase copii, sau putem cumpăra altă casă, pe care s-o alegem împreună. Nu înţelegi? Te iubesc. Vreau să-mi fii alături, ca soţie, pentru tot restul vieţii.

Două lacrimi alunecară pe obrajii Alidei, urmate iute de alte două.

– Oh, eu... oh... se smiorcăi ea.

– Te exprimi foarte clar, spuse el, zîmbindu-i cu căldură.

– Sînt atît de speriată, Paul-Anthony, spuse ea, încercînd să stăvilească şuvoiul de lacrimi.

Te înţeleg. Crede-mă că te-nţeleg foarte bine. În trecut ai fost crunt rănită în sentimentele tale, dar eu vorbesc despre prezent şi mă refer la tine.

El o eliberă din strînsoare şi-şi trecu o mînă prin păr.

– Uite, dac-ar fi după mine, mi-ar plăcea să ne urcăm într-un avion, să zburăm pînă la Las Vegas şi pînă diseară să fim căsătoriţi. Dar vom face un compromis. De acord?

– Compromis? repetă ea, clipind, ca să-şi îndepărteze lacrimile.

– Da. Vom relua totul de la capăt. Felul în care ne-am cunoscut, ceea ce s-a întîmplat în acea noapte protejată de ceaţă.. ei bine, totul a fost cam neobişnuit şi a condus la un gen de relaţie care nu ţi-a permis să ajungi să mă cunoşti cu adevărat.

– Continuă, spuse ea cu asprime în glas.

– Deci ne vom întîlni ca să mergem să cinăm împreună, sau la concerte, la filme, oriunde vei dori.

– Paul-Anthony, sînt o persoană însărcinată.

– Şi ce dacă? Facem aceste lucruri cu oare-

care întîrziere, asta-i tot. Avem nevoie de acest timp petrecut unul în compania celuilalt. De fapt, tu ai nevoie de el şi eu sînt total de acord. Spune da, Alida. Nu mai pot cu nici un chip să mă mai joc. Este prea serios totul şi al naibii de important. Tu ai nevoie de timp ca să înveţi să crezi în iubirea mea, şi-l vei avea; dar va trebui să ai o minte deschisă, lipsită de prejudecăţi, să te concentrezi exclusiv asupra vieţii noastre, fără să laşi fantomele trecutului să intervină şi s-o compromită. Vrei?

Dacă voia? se-ntrebă Alida, cuprinsă de fantezie. Deci Paul-Anthony nu încetase s-o iubească, nu-şi transferase sentimentele, exclusiv asupra copilului. Încă o iubea şi dorea să se căsătorească cu ea. Să îndrăznească oare să accepte genul de compromis propus de el? Să-şi asume oare din nou riscul unor insuportabile dureri de inimă? Să îndrăznească oare să spere că poate... că ar fi posibil... oh, Doamne, Dumnezeule, îi era atît de frică...

– Te rog, Alida, spuse el liniştit, dă-ne o şansă, nu da cu piciorul la viaţa noastră comună, la tot ceea ce am putea realiza împreună. Spune da.

Alida îşi simţi copilul mişcînd, amintindu-şi parcă de faptul că decizia n-o privea numai pe ea

însăşi. Nu numai că trebuia să mănînce pentru doi, dar era obligată să şi gîndească pentru ei amîndoi.

Şi apoi, trebuia să ţină seama de faptul că era profund îndrăgostită de Paul-Anthony Payton.

– Alida?

– Da, şopti ea.

El privi cîteva clipe spre tavan.

– Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! O privi din nou luîndu-i faţa cu palmele şi apăsîndu-i buzele, cu ale lui. Şi-acum domnişoară Hunter, avem o cameră pe care trebuie s-o terminăm de zugrăvit.

Ea zîmbea în timp ce lacrimi proaspete îi străluceau în ochii frumoşi.

– Sigur, domnule Payton, ne-aşteaptă rolele de zugrăvit.

Îşi reluară lucrul şi după multe minute Alida îşi dădu seama că încă mai zîmbea. O ceaţă aurie plutea în cameră, un sentiment de mulţumire şi pace interioară îi învăluia, în timp ce ei lucrau cot la cot. Era un sentiment de plenitudine, de participare, iar ea se abandona căldurii lui binefăcătoare.

Viitorul se întrezărea deocamdată vag, asemenea unei imagini înceţoşate, dar ea refuza să permită incertitudinii şi nesiguranţei să-i tem-

pereze starea de euforie. Paul-Anthony îi făcea curte pentru ea însăşi şi ei vor petrece împreună clipe încîntătoare. Era o nebunie, era periculos? Nu-i păsa. Se simţea iubită, atît de feminină şi atît de vie; avea de gînd să se bucure de savoarea fiecărei clipe.

– Oh, Doamne, spuse ea o oră mai tîrziu. Trebuie să fac o pauză.

– Bună idee, spuse Paul-Anthony. Cred că ai făcut destul efort fizic într-o singură zi. N-a mai rămas decît să vopsesc eu pervazul ferestrei. Mergi şi te odihneşte-te puţin.

– Ei bine...

– Hai, du-te.

– Ar trebui să mă împotrivesc, dar n-o voi face. Imediat ce-mi recapăt suflarea, am să pregătesc ceva de mîncare.

– Nu te grăbi. Odihneşte-te. Hai, întinde-o.

– Da, domnule.

Privirile li se întîlnirā şi de pe buze le pieri orice zîmbet. Pe nesimţite atmosfera camerei devenea cu totul alta, ca şi cum între ei se ţeseau fire senzuale, persuasive, de mătase. Cu toate că ei pregăteau un loc primitor pentru copilul pe care-l aşteptau, rolurile lor de tată şi mamă intrau în penumbră, lăsînd în loc un bărbat şi o femeie,

stînd faţă-n faţă.

Inimile începură să le bată mai tare, în timp ce dorinţa zvîcnea în trupurile lor cu o intensitate ce sporea clipă de clipă. Erau asaltaţi de amintiri, de amintirea vie a nopţii petrecute pe plaja cufundată în ceaţă, de amintirea magică a nopţii lor de dragoste.

Îl iubea atît de mult, se gîndea Alida visătoare. Oare ce-ar spune el, oare ce s-ar întîmpla dacă ea i-ar mărturisi că-l iubeşte? Era foarte riscant şi avea oare curajul...

– Eşti atît de frumoasă, spuse el cu căldură-n glas.

Vocea şi cuvintele lui o readuseră la realitate. Privi în jos spre bluza şi spre pantalonii ei uriaşi, stropiţi cu var.

– Asta-i o temă discutabilă, spuse zîmbind. Cred c-ar fi mai bine să-mi schimb hainele, înainte de a mă aşeza pe vreun scaun. Eşti sigur că nu te deranjează să termini aici?

– Nici o problemă.

– Prea bine, am plecat. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc, pentru că m-ai ajutat. A fost... ei bine, a fost...

– Ştiu, şi eu am simţit acelaşi lucru. Tu şi cu mine, împreună, pregătind camera copilului nos-

tru. Special, Alida, aşa a fost; ceva foarte, foarte special.

Ea aprobă, apoi se întoarse şi părăsi în fugă încăperea.

Paul-Anthony o urmări plecînd, în timp ce inima îi era cutremurată de forţa iubirii. Privi în jur prin cameră, închipuindu-şi-o plină cu mobilă pentru copil, apoi, zîmbind, reîncepu să vopsească.

Alida făcu un duş rapid şi se îmbrăcă cu pantaloni verzi şi bluză albă cu verde. Căldura apei îi diminuase oboseala şi ea se îndreptă spre bucătărie să prepare masa de prînz.

După ce aşezā pe masă sandvişuri cu şuncă, ceva de băut şi un vas cu fructe, Alida îl chemă pe Paul-Anthony. El se spălă şi i se alătură în nişa sufrageriei. Un Scooter indignat îi privea cu o căutătură feroce din uşa bucătăriei.

– Nu fi îmbufnat că te-am ţinut încuiat în dormitor, spuse Alida motanului. Galbenul nu ţi se potriveşte şi ai fi arătat înfiorător mîzgălit peste tot; ai fi fost absolut inacceptabil. Du-te şi mănîncă bucata aceea delicioasă de şuncă pe care

ţi-am pus-o în farfurie.

Scooter nu se mişcă.

– Nu-i un companion prea fericit, spuse Paul-Anthony, rîzînd.

– L-am răsfăţat îngrozitor. Trebuie să fiu atentă să nu-l răsfăţ în halul ăsta şi pe copil.

– N-o să-l, sau s-o, răsfăţăm. Sînt o mulţime de cărţi în care scrie cum să ne descurcăm în diferite situaţii. Cînd nu sîntem siguri de ceea ce ne dictează instinctele naturale, le vom consulta.

Noi, noi, noi, se gîndi Alida. Suna atît de frumos, atît de... corect. Paul-Anthony pronunţa acest cuvînt în modul cel mai firesc, iar ea trebuia pur şi simplu să se obişnuiască să-l asculte, amintindu-şi totodată că numai pentru scurt timp.

– Ţi-ar face plăcere să mergi mîine la Grădina Zoologică? întrebă el.

– Da. Îmi plac la nebunie grădinile zoologice, dar n-am mai fost la vreuna de nu mai ştiu cînd. Ar fi distractiv. Grădina Zoologică, repetă ea. Ei bine, da, promite să fie o plimbare amuzantă. Refuz să merg în grota cu şerpi, dar pot sta ore întregi să urmăresc maimuţele, cît despre ţestoase, le ador.

Paul-Anthony se aplecă spre ea.

– Ţestoase?

– Da, confirmă ea, strivind o boabă de strugure între dinţi. Cred că sînt absolut fascinante. Ţestoasele sînt nişte creaturi neînţelese. Cei mai mulţi le consideră proaste, plicticoase şi nici nu le bagă-n seamă. Dar eu cred că sînt extrem de inteligente şi foarte, foarte drăguţe; hai să ne rezervăm cît mai mult timp pentru ţestoase.

Paul-Anthony rîse.

– Adjudecat. Abia aştept. O experienţă cu totul inedită e pe cale să-mi fie prezentată sub înfăţişarea unor...

– Ţestoase, spuse ea solemn şi rîseră amîndoi.

Nemaicaptînd atenţia audienţei cu bosumflarea lui, Scooter plecă să-şi mănînce şunca.

Pentru Alida următoarele cîteva săptămîni trecură în zbor, cu viteza fulgerului. Era extrem de ocupată la *Lebăda*. Cît despre timpul liber îi era acaparat de Paul-Anthony.

Se distraseră de minune la Grădina Zoologică, meditä ea visătoare într-o după-amiază, în timp ce stătea la birou. Nu era sigură că Paul-Anthony admira fără rezerve ţestoasele, dar acordase sim-

paticelor creaturi întreaga atenţie şi apreciere pe care o meritau.

În altă seară merseră la un concert. Două seri la rînd le petrecură în apartamentul ei, pregătind împreună cina, apoi privind la televizor filme de cinematecă. Fuseseră împreună la cumpărături, la muzee, în lungi plimbări în afara oraşului.

Cît despre Paul-Anthony, se gîndi ea în timp ce i se-mbujorau obrajii, era cel care întotdeauna punea capăt sărutului tulburător pe care şi-l dăruiau înainte ca el să părăsească apartamentul. Întreaga lună de după ziua cînd zugrăviseră camera copilului, el era cel care dădea asigurări că senzualitatea lor crescîndă nu depăşea limitele controlabile.

Alida se sprijini de speteaza fotoliului privind spre tavan şi zîmbind.

Trăia zile extraordinare, iar nopţile îi erau pline de vise. Îi cerea părerea şi insista, dar fără să devină sîcîitor, cu ea, să aibă grijă de ea însăşi şi de copil. Nu rămîneau niciodată în pană de subiecte şi cînd totuşi între ei se lăsa tăcerea, era confortabil.

Alida oftă. Îl iubea atît de mult pe Paul-Anthony!

Din ce în ce mai des în ultima vreme încerca

să-şi imagineze ce s-ar întîmpla dacă ar fi soţia lui. Ar creşte amîndoi acest copil şi pe ceilalţi, cărora le-ar da viaţă. Ar fi o familie, ar fi tot timpul împreună.

– Dormi în timpul programului?

Alida tresări.

– Oh, bună Lisa. Nu dormeam, eu... Rîse. Vorbeam în gînd cu mine, ceea ce probabil certifică nebunia la fel de bine ca şi cum aş vorbi de una singură cu glas tare. Adevărul e că-s nebună.

– Eu vorbesc tot timpul cu mine însămi. Dacă tu eşti nebună, eu sînt la fel. Ascultă-mă, un om de la livrări a adus cutile cu şpalturi de la editură. Unde vrei să le pună?

– Spune-i să le aducă înăuntru şi să le aşeze lîngă peretele de acolo. Trebuie să le am sub ochi o săptămînă întreagă, pînă cînd directoarea editurii vine la conferinţă. Voi fi extrem de bucuroasă cînd se va încheia afacerea.

– Te cred, spuse Lisa.

În acea seară, Alida, respectînd recomandarea expresă a lui Paul-Anthony, se îmbrăcă cu pantaloni şi bluză lejere. Ieşeau să cineze în oraş, dar

el insistase ca ea să poarte haine comode.

El sosi, punctual ca-ntotdeauna, la ora şapte şi cum intră în apartament o trase spre el şi o îmbrăţişă.

– Bună, îi spuse ea zîmbind.

– Bună. O sărută cu pasiune, apoi spuse: Atrage-i atenţia juniorului că prea mă loveşte, atunci cînd te sărut. Un pic de respect, ce Dumnezeu?

Ea rîse.

– Am să-i trimit un memoriu.

– Gata de drum?

– Da, dar unde mergem?

– Vei vedea. Mai bine ţi-ai lua şi-un sweater. Afară-i puţin cam frig.

Noaptea de octombrie era într-adevăr răcoroasă şi Alida se ghemui pe bancheta de piele din luxoasa maşină a lui Paul-Anthony. Stăteau de vorbă, în timp ce el conducea. Printre altele, Alida îi spusese că tocmai sosiseră şpalturile de la New York.

– Presupun că-s bine încuiate, spuse el, aruncîndu-i o privire fugară. Ea aprobă.

– Sînt la mine în birou.

– Ei bine, îmi închipui că toate acele încurcături de mai înainte au fost accidentale. Nu s-a mai

întîmplat nimic de săptămîni întregi.

– Ştiu, dar tot sînt îngrijorată. Voi fi fericită cînd această conferinţă va lua sfîrşit.

Paul-Anthony aprobă.

Alida tăcu, devenind atentă la locurile pe unde treceau. Se aflau într-un cartier aerisit, elegant, care expunea cu mîndrie case spaţioase, aşezate departe de stradă, ce aveau în faţă pajişti bine întreţinute, tunse cu grijă, se înclinau în pantă pînă la şosea. După cîteva minute, Paul-Anthony coti pe o alee, urcă o pantă lină şi opri motorul.

Cred că e timpul să mă vizitezi la mine acasă, spuse liniştit.

– Oh, Doamne, murmură ea. Este colosală.

– Stai să intrăm.

Imediat se aprinseră lumini strălucitoare la parterul casei cu două nivele. Alida trecu prin holul spaţios de la intrare şi pătrunse în camera de zi, cercetînd cu privirea încăperea enormă.

Lespedea căminului, încadrată de o consolă, dintr-un lemn închis la culoare, ocupa aproape un perete întreg. Covoarele erau aurii, iar mobila, dintr-un lemn de culoare maro, era tapisată cu pluş auriu şi verde. Efectul de ansamblu era acela al unei evidente opulenţe, dublată însă de o căldură primitoare.

– Magnific, spuse ea, fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare.

– Te conduc să vizitezi şi restul, spuse Paul-Anthony aflat în spatele ei, pînă va fi gata cina. Deoarece te iubesc, n-am să te torturez cu ceva gătit de mine. Menajera a preparat ceva bun într-o caserolă şi dacă doreşti ceva anume spune-mi, înainte ca ea să plece acasă.

În tímp ce se lăsa condusă dintr-o încăpere într-alta, Alida era incapabilă să mai scoată vreun cuvînt. Oricîte vorbe ar fi spus, n-ar fi fost suficiente ca să-i exprime încîntarea pe care-o simţea, acordînd atenţie chiar şi celui mai mic detaliu.

Numai la etaj erau şase dormitoare – şase! – iar parterul se făIea cu o cameră de zi, o bibliotecă, o cameră rezervată exclusiv familiei, la care se adăuga un centru de distracţii la domiciliu şi două băi. Bucătăria avea toate dispozitivele moderne imaginabile, iar un capăt al spaţioasei încăperi se deschidea într-un bovidou, unde se afla masa din sufragerie.

Paul-Anthony o instală pe un scaun în faţa ferestrei şi aduse la masă o caserolă, ce fusese încălzită Din frigider scoase o salată, făcută la minut, iar o plăcintă cu mere trona, apetisantă, sub un capac de sticlă pe masa din bucătărie.

– Serveşte-te, spuse el în timp ce se aşeza în faţa ei.

Ea făcu întocmai şi cîteva minute mîncară în tăcere.

– Alida, spuse Paul-Anthony într-un tîrziu, îţi place casa?

Ea îl privi drept în ochi.

– Oh, da, sigur că-mi place. Estę magnifică. Da, îmi place foarte mult.

– În mod intenţionat am amînat pînă acum să te aduc aici, sperînd că, atunci cînd vei veni, nu vei mai privi totul cu ochii cuiva aflat doar în vizită pentru cîteva ore, ci... Uite, poate încă nu eşti pregătită să auzi toate acestea, dar după săptămînile minunate petrecute împreună, pur şi simplu nu mai putem continua aşa la nesfîrşit.

– Paul-Anthony...

– Nu, lasă-mă să termin, bine? Alida, ţin foarte mult să ne căsătorim înainte de naşterea copilului, astfel încît el să vină pe lume protejat de dragostea mea, dar, în acelaşi timp, purtînd numele meu.

– Dar eu...

El ridică o mînă, făcîndu-i semn să tacă.

– Vom putea locui aici sau am putea cumpăra altă casă, după cum vei dori. Ştiu că te-am ajutat

să zugrăveşti camera copilului în apartamentul tău şi am amintiri cu totul speciale din acea zi. Dar, Alida, nu acolo este locul tău şi al copilului nostru. Toţi trei alcătuim o familie. Îţi poţi permite să scapi de dominaţia autoritară a lui Max Brewer şi...

– Stai puţin. Ce vrei să spui?

Nu eşti obligată să lucrezi pentru acest cretin; nu vei fi forţată să suporţi încontinuu acest gen de stres. Vei fi suficient de ocupată cu copilul, după ce va veni pe lume.

– Paul-Anthony, dar există posibilitatea de a combina statutul de mamă cu crearea unei cariere profesionale. Milioane de femei o fac. Am muncit din greu pentru a-mi atinge obiectivele şi n-am nici cea mai mică intenţie de a renunţa la slujbă. După concediul de maternitate mă voi întoarce la *Lebăda.* Timpul petrecut împreună cu copilul va fi cu totul special, de nedescris. Va fi mult mai preţios decît cel cantitativ, dacă iei în considerare faptul că am absolută nevoie de o slujbă ca să pot fi femeia completă care sînt în momentul de faţă. Copilul nu va fi deloc neglijat, chiar dacă va avea o mamă care are o slujbă.

– Cred că o mamă trebuie să se dedice copiilor ei, cel puţin pînă cînd ei vor începe şcoala.

– Nu în toate cazurile, Paul-Anthony, nu pricepi asta? Dacă eu sînt nefericită, dacă resimt cu acuitate neîmplinirea pe plan profesional, nu voi fi o mamă bună. Ea clătină din cap. Este o conversaţie tîmpită. Am început să discutăm despre case şi am ajuns la o dispută despre mamele cu serviciu.

– Nu-i vorba despre mamele cu serviciu în general, ci de tine. De mama copilului meu, de soţia mea.

– Paul-Anthony, spuse ea, ridicîndu-se în picioare. Nu sînt soţia ta.

El sări la rîndul lui de pe scaun.

– Ai fi fost pînă acum, dacă nu erai atît de al naibii de încăpăţînată. Ne-am putea căsători imediat, te-ai putea muta aici şi-am fi în sfîrşit pregătiţi pentru copilul nostru, atunci cînd va sosi.

– Cu condiţia ca eu să renunţ la slujbă, desigur, spuse ea pe un ton la fel de ridicat ca al lui. Nu intenţionez să fac aşa ceva. Şi acum ce mai vrei Paul-Anthony? Am picat la examenul privind soţia ideală, nu-i aşa? Aceasta va fi cauza despărţirii de mine? Ei, nu te mai obosi să-mi spui că totul s-a terminat. Ştiam că va sosi şi această clipă, dar nu ştiam cînd. Acum ştiu.

– La naiba, Alida, potoleşte-te. Sîntem într-un

impas, atîta tot. Dar îl putem depăşi.

– Cum? Totul este foarte tranşant, numai negru şi alb, fără nici o zonă gri, de compromis. Tu vrei ca eu să renunţ la carieră. Eu refuz s-o fac. Sfîrşitul. Lacrimi fierbinţi îi arseră ochii. S-a sfîrşit. Eu am să chem un taxi. Plec acasă.

– Aceasta-i casa ta! urlă el.

– Nu, spuse ea liniştită. Nu, nu este!

El îşi trecu o mînă prin păr.

– Oh, la naiba, ce încurcătură... N-are nici un rost să încercăm astă-seară să mai discutăm despre asta. Te conduc la apartamentul tău. Te rog să observi că n-am spus „acasă". Dar noi doi n-am terminat discuţia, Alida.

El părăsi camera, cu paşi mari.

– Ba da, şopti ea. Toate au fost temporare: iubirea, grija, preţuirea, iar acum totul s-a sfîrşit.

Capitolul 8

În restul săptămînii, în weekend şi în timpul săptămînii următoare, Alida se considerase întruchiparea nefericirii. Îl iubea pe Paul-Anthony. Îi era dor de el şi, în pofida hotărîrii şi fermităţii cu care se pregătise pentru sfîrşitul relaţiei lor, se afla acum lipsită de apărare, pradă chinurilor deznădejdii.

Încă o dată, îşi reproşa ea întruna, făcuse o proastă afacere, îndrăgostindu-se. Fusese o prostie să creadă că putea iubi pentru scurtă vreme, ca apoi să se retragă în siguranţă, nevă-

tămată, într-un paradis emoţional, lipsit de dureri.

Şi bineînţeles că îndoielile nu-i dădeau pace. Scena din bucătăria lui Paul-Anthony, i se derula mereu în minte, făcînd-o să se-ntrebe dacă cuvintele şi comportarea ei fuseseră justificate.

Oare nu se grăbise cînd hotărîse că tot ceea ce fusese între ea şi Paul-Anthony, luase sfîrşit? La apariţia primului „impas", cum îl denumise el, ea imediat pretinsese că relaţia lor ajunsese la irevocabilul final. Nici măcar nu se gîndise să încerce, să ajungă la un compromis în privinţa carierei ei. Paul-Anthony încă îi mai declara că o iubeşte, cînd ea afirmase că totul se terminase.

Poate se înşelase.

Nu, nu, se grăbea să-şi spună, avusese dreptate. Dacă n-ar fi fost cariera ei, atunci ar fi intervenit un dezacord pe altă temă, care ar fi demolat tot ceea ce reuşiseră să construiască împreună.

Dar din nou, mai apoi...

Şi tot aşa mereu, starea de confuzie îi producea o cumplită tulburare care o extenua, atît emoţional, cît şi fizic.

Alida oftă şi încercă să se concentreze asupra teancului de scrisori la care trebuia să răspundă.

– Alida, spuse Lisa intrînd în birou, este timpul să te duci acasă.

– Ce? Oh, este, nu-i aşa? Fir-ar să fie, trebuie să termin oferta pentru convenţia bancherilor. Cred că am să iau dosarul cu mine.

– Este chiar aşa de urgent? Pari foarte obosită. Te simţi bine?

– Da. Minunat. Privirea Alidei trecu în revistă cutiile cu şpalturi aşezate lîngă perete. Mulţumesc lui Dumnezeu, că mîine va sosi directoarea editurii să-şi ia în primire odoarele. În sfîrşit am să scap de această bătaie de cap. Tu nu vii?

– Eu... hm, nu, încă nu. Aştept un telefon. Ei, tu du-te acasă. Noapte bună.

La jumătatea drumului spre parcare, Alida se opri, dînd din cap mustrător. Plecase fără dosarul la care urma să lucreze acasă. Hotărît lucru, creierul nu-i funcţiona la întreaga capacitate.

Se întoarse şi abia mişcîndu-se de oboseală intră în hotel. Pe cînd se apropia de uşa deschisă a biroului Lisei, auzi telefonul sunînd şi salutul vesel al Lisei.

– Oh, bună Paul-Anthony, spuse ea. Aşteptam să suni şi observ că eşti foarte punctual. Alida tocmai a plecat de la hotel.

Alida se opri brusc.

– Nu, continuă Lisa, nu bănuieşte nimic. Sînt sigură de asta. Am fost foarte atentă cînd i-am vorbit.

Oh, Doamne, se gîndea Alida. Închizîndu-şi ochii, în timp ce-o străbătea un val de ameţeală.

– Da, ştiu că pe Alida o preocupă foarte mult aceste şpalturi, spuse Lisa. Dar în curînd nu va mai avea acest motiv de îngrijorare. Ai cheia de rezervă de la biroul meu, nu-i aşa?... Da, da, perfect. Constituim o echipă grozavă, Paul-Anthony. Vorbim mai tîrziu... Da, şi eu simt acelaşi lucru. Pa.

Auzind-o pe Lisa punînd receptorul în furcă, Alida se-ntoarse pe călcîie şi-o luă la goană pe hol, cu privirile înceţoşate, vărsînd şuvoaie de lacrimi. Se urcă în maşină şi se-ndepărtă în mare viteză de hotel; strîngea atît de tare volanul maşinii, încît i se albiseră încheieturile degetelor.

Refuza să gîndească. Cu mintea golită de gînduri, conducea cu viteză excesivă, fiind prea puţin conştientă de aglomeraţia de pe autostradă. Peste cîteva minute intră într-un loc de parcare şi opri motorul.

Se simţi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Ajunsese la plaja pe care se afla cînd îl întîlnise prima oară pe Paul-Anthony, în acea noapte de

ceaţă.

Cu picioarele tremurînd, traversă plaja pînă la marginea apei. Privea cu nesaţ oceanul liniştit şi cerul în culorile vii ale apusului. Porni încet în josul plajei, protejîndu-şi cu grijă pîntecele bombat.

Lisa şi Paul-Anthony, era un chin să se mai gîndească. Paul-Anthony şi Lisa, acum totul era clar, totul era limpede ca lumina zilei. Paul-Anthony dorea să obţină custodia asupra copilului. Dacă s-ar mărita cu el, probabil că imediat ce copilul s-ar naşte, ar divorţa, folosindu-şi puterea şi banii pentru a obţine el copilul. Lucru uşor de realizat, dacă ea n-ar avea serviciu şi deci nici mijloace de trai. Deci Lisa şi Paul-Anthony au organizat acele încurcături legate de conferinţa scriitorilor.

Şi oh, Doamne, Dumnezeule, Paul-Anthony va fura spalturile!

Lisa spusese că ei doi alcătuiesc o echipă grozavă, iar ea, Alida, nu bănuise nimic. „Şi eu simt acelaşi lucru", gîngurise Lisa. Ce voia să însemne asta? Că erau îndrăgostiţi unul de altul? Da, se potrivea, totul se lega precum piesele unui puzzle complicat, alcătuind un tablou terifiant.

Alida se opri din mers şi-şi apăsă degetele pe buzele tremurătoare, în timp ce valuri de lacrimi îi

scăldau obrajii.

Înşelată. Era trădată tocmai de bărbatul de care avusese curajul să se îndrăgostească. Oh, Doamne, ce proastă fusese. Stătuse aici, chiar pe această plajă în seara de aprilie, de Ziua Păcălelilor şi declarase că era cea mai mare proastă din lume. Acum recunoştea că este.

Din nou se-ndrăgostise şi iar pierduse.

Sufletul îi era cotropit de o durere insuportabilă.

Timpul trecu pe nesimţite; se lăsă întunericul. Alida stătea singură, învăluită într-un giulgiu de tristeţe. Un vînt rece începu să bată dinspre mare, înfiorînd-o. Curentul o făcu să tremure, smulgînd-o totodată din miezul gîndurilor chinuitoare. Îşi şterse lacrimile de pe obraz şi-şi înălţă bărbia.

Paul-Anthony Payton nu va reuşi să-i ia copilul.

Grăbită, reveni la maşină şi porni apoi în viteză spre hotel. La fiecare lumină roşie, la fiecare încurcătură de trafic, bătea nerăbdătoare cu degetele pe volan.

Mînia făcea să-i amorţească durerea de inimă, punînd-o în umbră. Cu întreaga furie a unei femei ultragiate, jură să apere acele şpalturi şi odată cu

ele, propria ei carieră. Iar cu furia unei mame, jură să-şi apere copilul.

La *Lebăda,* Alida cercetă grăbită spaţiul de parcare şi constată că maşina Lisei nu se mai afla acolo. După ce intră în hotel, descuie uşa de la biroul Lisei, intră şi încuie uşa în urma ei.

Fără să aprindă lumina, traversă încăperea spre propriul ei birou. Încuie din nou uşa în urma ei, apoi stătu nemişcată pînă cînd se obişnui cu întunericul. Cutiile cu şpalturi erau la locul lor lîngă perete. Se cufundă într-un fotoliu, cu un oftat de epuizare... şi aşteptă.

În timpul următoarelor două ore, îi reveniră în minte amintiri ale frumoaselor vremuri petrecute în compania lui Paul-Anthony. Vedea cu ochii minţii chipul arătos, zîmbetul lui, ochii lui albaştri ca cerul. Îi putea auzi rîsul, timbrul cald al vocii, pe cînd îi spunea iar şi iar: „Te iubesc, Alida".

Crezuse că aceste amintiri vor deveni comori nepreţuite, pe care urma să le retrăiască plină de nostalgie după despărţirea de Paul-Anthony. Dar acum nu mai erau decît nişte dovezi chinuitoare ale prostiei ei.

Alida îşi puse mîinile pe abdomen şi încercă să se gîndească numai la copil. La copilul ei. Dar în acea noapte, pe cînd stăteau în întuneric, aştep-

tînd dovada unei noi trădări din partea lui Paul-Anthony, nici măcar gîndul la copil nu-i aducea vreo alinare.

Tresări brusc atunci cînd auzi un zgomot în biroul alăturat. Se ridică şi merse tiptil pînă la uşă, cu o mînă apăsîndu-şi inima, care-i bătea nebuneşte.

Cineva introdusese o cheie în broasca de la uşa biroului şi ea rămase cu respiraţia tăiată, atunci cînd văzu uşa deschizîndu-se încetişor. Apoi camera fu inundată de lumină. Ea clipi de mai multe ori, orbită de strălucirea neaşteptată.

Uşa se deschise, dezvăluindu-l pe bărbatul care-o deschisese. Alida îşi înăbuşi un suspin.

– Oh, Paul-Anthony, spuse ea cu vocea încărcată de tristeţe şi oboseală.

El se-ntoarse, evident şocat de faptul c-o vedea. După ce-nchise uşa, se-ndreptă spre ea. Ea se dădu cîţiva paşi înapoi.

– Alida, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, ce naiba faci aici ascunzîndu-te în întuneric în felul ăsta? Tăcu o clipă. Şpalturile. Încerci să păzeşti şpalturile, nu-i aşa?

– Da, strigă ea. De tine apăr aceste şpalturi, Paul-Anthony Pauyton.

– Ce?

– Oh, te rog nu mă insulta şi mai tare, pretinzînd că n-ai idee la ce mă refer. Am auzit-o mai devreme pe Lisa, vorbind cu tine la telefon. Avea dreptate. Nu bănuiam nimic, atunci nu. Dar acum văd cu claritate cît de sordid, de urît e întregul tablou. Dar veţi pierde, Paul-Anthony, tu şi cu Lisa, pentru că nu veţi pune mîna pe aceste şpalturi.

– Crezi că am venit aici ca să... fir-ar să fie, Alida!

– Nu, fir-ar să fii tu, Paul-Anthony. N-ai nici un scrupul cînd e vorba să te asiguri că lucrurile merg aşa cum vrei tu. Ai încercat stratagemă după stratagemă ca să mă convingi că mă iubeşti şi că mă vei iubi mereu, dar nici una nu ţi-a reuşit. Deci ai apelat la măsuri extreme şi ţi-ai găsit în Lisa o parteneră perfectă. Are impresia că n-am dat prieteniei noastre atenţia cuvenită. De aceea este furioasă şi se simte jignită. Pe de altă parte, se simte atrasă de tine, iar tu te-ai folosit şi de acest lucru.

Respira precipitat şi încerca în zadar să-şi stăpînească vocea tremurătoare.

– Cu toate că eşti atît de deştept, eşti un bărbat vrednic de dispreţ, Paul-Anthony. În momentul în care ar descoperi că aceste şpalturi au

dispărut, Max m-ar concedia pe loc. Şi iată-mă fără serviciu şi fără posibilitatea de a-mi întreţine copilul. Aş accepta să mă mărit cu tine, tu ai divorţa şi ai cîştiga custodia asupra copilului. Sau dacă ţi s-ar părea prea complicat, te-ai putea adresa Curţii pentru custodie, fără să te mai deranjezi măcar să te mai însori cu mine.

– Tu chiar crezi ce spui? întrebă el liniştit.

– Da, pentru că totul se leagă, se potriveşte prea bine. Sînt o proastă, exact aşa cum am declarat atunci pe plajă, în noaptea aceea. Am îndrăznit să mă îndrăgostesc de tine din nou... Îşi şterse cîteva lacrimi care i se prelingeau pe obraji. Eu te iubesc din tot sufletul, iar tu nu eşti decît o minciună vie, întruchiparea minciunii. Pleacă din acest birou, ieşi afară din viaţa mea. Pleacă Paul-Anthony şi lasă-mă în pace.

– Alida, pentru numele lui Dumnezeu, eu... se opri dintr-o dată. Se întoarse să apese pe întrerupător şi stinse luminile. Sşşşt, şopti revenind tiptil lîngă ea. Am auzit ceva. Da, ascultă. A intrat cineva în biroul Lisei. Înconjură cu braţul umerii Alidei, trăgînd-o mai aproape de el.

Alida se lupta să scape din îmbrăţişare, dar dintr-o dată îngheţă de frică, atunci cînd uşa biroului ei se deschise. Din nou încăperea fu scăl-

datã de luminã.

– Mãi, mãi, mãi, spuse Paul-Anthony, ia uite cine-a venit!

– Jerry, şopti Alida.

Jerry aruncã o privire rapidã peste umãr spre biroul Lisei, apoi încercã sã zîmbeascã.

– Presupun cã ţineţi de urît acestor şpalturi. Şi de-asta sînt şi eu aici. Nu puteam lãsa sã se întîmple ceva acestor cãrţi, vã daţi seama. Privi din nou, în treacãt, peste umãr. Voi doi puteţi pleca. Rãmîn eu aici sã mã joc de-a paznicul.

– Nu, nu prea cred, spuse Paul-Anthony. De fapt, mã nelinişteşte prezenţa ta aici, la aceastã orã.

– De ce? întrebã Jerry în timp ce zîmbetul îi pierea, lãsînd loc încruntãrii. Doar ţi-am zis care-i motivul pentru care am venit.

Paul-Anthony, aprobã.

– Şpalturile?

– Exact. Alida, pari frîntã. Ar trebui sã fii acasã, în pat.

– Ca sã ai tu libertatea de a fura cãrţile? întrebã Paul-Anthony. Sau poate-ţi schimbi planurile acum, ca sã nu fii prins.

Alida scuturã din cap, cu ochii umbriţi de suferinţã şi neîncredere.

– Paul-Anthony, vrei să spui că Jerry...

– Aşa se pare, spuse Paul-Anthony. Dacă vei fi concediată, Jerry va fi succesorul tău la funcţia de director. Am dreptate, Nash?

– Payton, eşti nebun, spuse Jerry. Şi de altfel n-ai nici cea mai mică dovadă. Aruncă din nou o privire rapidă spre biroul Lisei şi deveni ceremonios şi rece. Ei bine, dacă sînteţi hotărîţi să rămîneţi, continuă zîmbind subţire, n-are nici un rost să mai stau şi eu. Plec. Am să uit acuzaţiile pe care mi le-ai adus, Payton. Nu-ţi port pică.

– Stai puţin, spuse Paul-Anthony. Străbătu cu paşi mari încăperea şi pătrunse înaintea lui Jerry în biroul Lisei. Poftim înăuntru!

Alida rămăsese cu ochii ţintă la un omuleţ scund şi subţire ce împingea un cărucior în biroul ei.

– Cine eşti dumneata? întrebă ea.

Omul n-o băgă în seamă şi se întoarse spre Jerry.

– Hei, pot să m-apuc de treabă sau nu? Îl privi în treacăt pe Paul-Anthony. Tipul ăsta de-aici ne-a angajat, pe mine şi pe camionul meu, să ridicăm nişte cutii. Nu mă deranjează ora înaintată, din moment ce sînt plătit în avans. Mi-am primit bănuţii, deci unde-i marfa?

– Păstrează-ţi banii, spuse Paul-Anthony, dar n-ai nimic de luat de aici.

Omul ridică din umeri.

– Din partea mea nici o pagubă.

Părăsi biroul, trăgînd căruciorul după el.

– Dracu' să te ia Payton, spuse Jerry cu un aer furibund. Plănuisem totul pînă în cele mai mici amănunte. Pînă acum totul mersese strună.

Alida îl privi lung pe Jerry.

– Deci tu ai fost în spatele tuturor necazurilor cu conferinţa scriitorilor? Tu ai trimis instrucţiuni greşite tipografului, tu ai expediat greşit acele pungi-reclamă? Iar acum ai venit să furi şpalturile? Doamne, Dumnezeule, Jerry, dar de ce?

– Pentru că de la început eu ar fi trebuit să obţin postul în care te afli! ţipă el. Atunci cînd ţi l-au dat ţie, am fost cît pe ce să-mi dau demisia, dar am hotărît pînă la urmă să am răbdare şi să creez ocazia ce va duce la concedierea ta. Pînă acum ai cooperat minunat, rămînînd gravidă. Şi Max mă ajută fără să-şi dea seama, pentru că ţine să te dea afară. Şpalturile urmau să fie încununarea eforturilor mele. Mîine ai fi primit un picior în fund, iar eu aş fi obţinut poziţia pe care-o merit.

– Oh, Jerry, nu-mi vine să cred, spuse Alida dînd din cap, plină de reproş. Nici nu mi-a trecut

prin minte că tu nu mă suferi şi că în tot acest timp ai interpretat un rol.

– Dar s-a lăsat cortina peste ultimul act al acestui jalnic spectacol, spuse Paul-Anthony. Mîine dimineaţă la prima oră, demisia ta să fie pe biroul lui Max Brewer. Eşti terminat. Aici eşti compromis definitiv. Nici să nu-ţi treacă prin minte să mai încerci să minţi pînă pleci, că vei avea de-a face cu mine. Clar?

Faţa lui Jerry se făcu vînătă de furie, pe cînd se îndrepta ameninţător spre Paul-Anthony. Apoi cu un gest de renunţare se întoarse şi ieşi cu pas apăsat din birou, trîntind uşa în urma lui.

În încăpere se lăsă o tăcere grea.

Alida se întoarse încet cu faţa spre Paul-Anthony, care stătea cu braţele încrucişate şi cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– Eu trebuie să-ţi cer scuze.

El aprobă.

– Da, trebuie.

– Ei, bine, îmi pare rău, dar cînd am auzit ce-ţi spunea Lisa la telefon... ea renunţă să mai continue.

– Ah, da, telefonul incriminant. Ia să vedem. A spus că tu nu bănuieşti nimic despre duşul pentru copii, pe care ţi-l pregăteşte. Eu i-am promis

să te aduc la locul respectiv, la momentul potrivit. Este felul Lisei de a te face să-nţelegi cît de mult apreciază prietenia ta.

– Oh, spuse Alida în şoaptă.

– Ce altceva? Oh, faptul că eu am cheile ei. Ei bine, aveam nevoie de ele, ca să intru aici să păzesc şpalturile. De ce? Pentru că am greşit. Am fost demodat, exclusivist şi nedrept. Cariera poate să se împace cu faptul că vei fi mamă, iar eu doream să mă asigur că nimic nu va periclita activitatea ta profesională.

– Oh.

– Cred că-mi amintesc de declaraţia Lisei care-a spus că-mi împărtăşeşte sentimentele. Eşti curioasă să afli despre ce este vorba? Sigur că eşti. Am spus că eşti o femeie foarte deosebită, o femeie minunată şi că te iubesc foarte mult. Lisa a spus că şi ea simte acelaşi lucru pentru tine.

– Oh.

– Deci aşa! Cu asta am lămurit totul, iar acum am şi eu o întrebare pentru tine. Se-ndreptă încet spre ea. În timp ce mă acuzai de diferite crime, ai spus că mă iubeşti din tot sufletul. Alida, este adevărat? Se opri înaintea ei şi-i cuprinse cu blîndeţe faţa-n palme. Este?

– Da, dar...

– Şi crezi acum că te iubesc şi că te voi iubi mereu? Ştii oare că te iubesc şi pe tine şi pe copil şi că vreau să fim o familie? Alida Hunter, te-am convins, în sfîrşit, că tu eşti viaţa mea şi că va trebui să-mi fii soţie de-acum încolo?

– Oh, da, da, m-ai convins, spuse ea, prinzîndu-l de umeri. Dar eu am stricat totul. Doamne, Dumnezeule. Paul-Anthony, cum poţi iubi pe cineva care te crede în stare de lucruri rele, care nu crede ce spui şi n-are încredere în tine? Nu te vei întreba tot timpul cînd mă voi mai îndoi din nou de tine, cînd îţi voi cere din nou socotealā pentru ce-ai spus sau ai făcut?

– Nu, iubita mea, n-o voi face, pentru că pe toate acestea le vom da la o parte, împreună cu toate fantomele trecutului. Şi-apoi, dat fiind probele pe care le aveai, aş fi părut vinovat ca dracu' în ochii orişicui. Dar de acum înainte mă vei privi cu alţi ochi. Alida, vrei să te măriţi cu mine? Te rog?

– Da, vreau să mă mărit cu tine, spuse ea, zîmbind printre lacrimi. Te iubesc Paul-Anthony Payton. Te voi iubi întotdeauna. Din clipa cînd ne-am cunoscut, ai fost mereu bărbatul meu din ceaţă.

Ei i se păru că vede lacrimi strălucind în ochii

lui, apoi îşi înclină capul şi o sărută cu pasiune, în timp ce în jurul lor plutea o ceaţă aurie, izolîndu-i într-o lume tainică alcătuită din iubire.

Epilog

Paul-Anthony deschise uşa camerei de spital şi rămase tăcut cîteva clipe. Alida stătea în pat, sprijinită de perne, ţinînd în braţe şi zîmbindu-i cu duioşie, unui ghemotoc înfăşurat în păturică.

– Frumoasa mea, spuse el.

Ea privi în sus spre el zîmbind mai tare.

– Bună, iubitule. Te aşteptam. Tocmai am discutat cu fiul nostru, care nu se simte deloc vinovat de faptul c-am amînat desfacerea pachetelor cu daruri din cauza lui, pentru că luminăţia lui s-a hotărît să se nască tocmai în ziua de Crăciun.

Paul-Anthony traversă încăperea şi-o sărută pe Alida, privind apoi lung la copilul adormit, cu feţişoara lui roşie şi căpşorul acoperit de un puf mătăsos, întunecat.

– E atît de mic, spuse el.

– Paul-Anthony, un copil de patru kilograme şi două sute de grame nu-i mic deloc. De-abia aştept să plec mîine acasă.

– De fapt eşti curioasă să vezi ce ţi-a adus Moş Crăciun, spuse el, rîzînd.

– Sigur că da. E aşa de frumos bradul din sufrageria ta!

– Sufrageria noastră.

Ea zîmbi.

– Sufrageria noastră din căminul nostru.

Bebeluşul deschise ochii.

– Hei, bună puştulică, spuse Paul-Anthony. Îţi aminteşti? Sînt tăticul. Iar tu, tinere domn, eşti Chris-Noel Payton. Un nume scris cu cratimă, în tradiţia familiei Payton.

Uşa se deschise brusc şi John-Trevor se năpusti înăuntru, purtînd sub braţ un uriaş cîine de pluş.

– Bună, Chris-Noel, spuse el. Oh, bună, Alida, Paul-Anthony. Vreau să-mi văd nepotul încă o dată, înainte de a pleca la aeroport.

– Călătorie de afaceri sau de plăcere, John-Trevor? întrebă Alida.

– Afaceri, exclusiv afaceri. E vorba de un bătrîn excentric pentru care lucrez din cînd în cînd, care insistă să trateze numai cu mine personal. Ridică din umeri. Ţin la bătrînul hrăpăreţ, aşa că-i fac pe plac. Deci zbor spre Colorado să văd ce misiune mai are de data asta pentru mine. Hei, Chris-Noel, trezeşte-te şi uită-te la acest cîine grozav. Oh, bine. Împinse jucăria în braţele lui Paul-Anthony, apoi o sărută pe Alida pe frunte. Ce surpriză ne mai pregăteşti pentru Crăciunul următor? Naşterea lui Chris-Noel este un eveniment care se cere egalat.

– Ei bine, spuse Alida încet, va fi rîndul tău să însufleţeşti sărbătorile de familie, John-Trevor. Spre exemplu, am putea lua parte cu toţii la nunta ta.

– Am plecat, spuse, îndreptîndu-se spre uşă, cu paşi mari. Acest gen de discuţie îmi produce alergie. La mulţi ani tuturor! Uşa se închise fără zgomot în urma lui.

– Mulţi ani fericiţi, îi spuse Alida lui Paul-Anthony.

– Vom avea o viaţă întreagă de ani fericiţi, iubita mea. De zile însorite şi de nopţi numai ale

noastre învăluite în...

– Ceaţă, completă ea, apoi tăcu pentru a primi un tandru sărut.

Chris-Noel Payton dormea liniştit.

Sfîrşit